

Kristusveier

Jesus Kristus, spiritualitet og jorden:

Jesus Kristus, Hans bidrag til utviklingen av menneskehetens og jordens evolusjon: En uavhengig informasjonsside med nye synspunkter fra mange forskningsgrener og åndelige erfaringer; med praktiske anvisninger til den personlige utvikling.

<http://www.ways-of-christ.com/nb/>

Kristusveier i menneskets bevissthet og på jorden.

Innholdsfortegnelse for alle deler.

Kristusveier	1
Del 1: Kapitler om trinnene i evangeliene:	3
INNFØRING i meningen og bruken av denne teksten.	3
Metodiske*** anvisninger til kristen meditasjonspraksis:	4
Disse sidene og de forskjellige teologiske retningene i kirkehistorien.	6
„I begynnelsen var Ordet (gresk Logos) ... og Ordet ble kjød" (<i>Joh. 1</i>).	10
Jesus fra Nazaret: hans fødsel.	11
Er det høydepunkter i Jesu ungdomsår ?.	12
En sidebemerkning til diskusjonen om „to Jesus-guttebarn“:.	13
Om Jordandåpen ved Johannes døperen.	13
Stillheten i ørkenen.	15
Disiplenes fristelser og kall.	18
Bryllupet i Kana.	19
Kristne synspunkter til seksualitet, sympati, følelse og kjærlighet.	21
Den „hellige iver" (og synspunkter på emosjoner).	23
Om bergprekenen (med synspunkter på forståelsen).	25
Jesus viser sin herlighet på fjellet Tabor (<i>Matt. 17</i>).	27
Spørsmålet om „miraklene“.	27
Lasarus oppvekkelse.	29
„Sauene“.	30
Jesus og "fotvaskingen", og salvingen ved Maria fra Betania.	31
Nattverden, inntoget som Messias, fenglingen og ydmykelsen.	33
Tornekroningen og avskjedsordene.	34
Korsfestelse og gravlegging.	35
Spørsmålet om den tomme graven, „helvetesferden", „paradisferden" .	40
Oppstandelsen .	42
„Himmelfarten" .	46
Pinsehendelsen.	49
Et Jesus-bilde.	52
Del 2: Trinnene i Johannes åpenbaring	53
Johannes åpenbaring.	53
Omgangen med profetier.	55
Om innholdet i Johannes åpenbaring: De syv kirkene.	56
Inspirasjoner og kirkene.	66
Hva trenger jeg en kirke eller et fellesskap til?	68
De syv segl.	68
De syv basuner.	69
De „syv tordenvær" og de to profetene.	70
Kvinnen og dragen.	70
Det syvhodede dyret fra havet.	71
Det tohornede dyret fra jordens indre.	71
De „siste syv plager", "Babylons endelikt" og Jesu gjenkomst.	72
Det (virkelige) „1000-årige fredsriket".	74
Den „nye himmel, den nye jord og det nye Jerusalem".	75
Sluttkapittel: Det kristne.	76
Tavle til hovedtekstens sluttkapittel: En kristen holdning - "I verden, men ikke av verden"*, en "tredje vei" (se f.eks. Joh.17)	78
Del 3: Kapitler om forskjellige emner og livspørsmål	79
En bønn for fred, for livet og for jorden.	79
Grunnlag for etiske verdier.	80
En kort korleksjon til moderne "Alt-om-Jesus-avsløringshistorier".	83
Naturvitenskap og Gudstro.	85

Bevissthet, hjerneforskning og fri vilje.	87
Informasjoner om : Jesus Kristus og ernærings spørsmål.	88
Jesus Kristus og frelse - også i dag.	90
Om kristen velsignelse.	92
Beklagelser som mulig bestanddel av kristen praksis.	93
En kristen vei til bearbeidelse av livets hendelser.	94
Kristne synspunkt på økonomiske og sosiale spørsmål.	94
Generelle kristne synspunkt på samfunn og politikk *).	96
Filosofi og kristendom - kommentar til Habermas sin tale "Tro og viten" i 2001*) - med anmerkning om andre filosofiske retninger -.	97
Generelle kristne synspunkt på økologiske spørsmål *).	99
Det ufødte liv *.	100

Del 4: Kapitler om den gamle testamentet og andre religioner.	101
Det gamle testamentet, den jødiske religionen og Jesus Kristus...	101
Zarathustra.	105
Informasjoner om: Jesus Kristus og islam.	106
Informasjoner om: Jesus Kristus og buddhismen.	108
Informasjoner om: Jesus Kristus og hinduismen.	111
Informasjoner om: Jesus Kristus og taoisme + konfusianisme.	113
Generelle synspunkter på naturreligioner.	116
Tidlige amerikanske religioner - Mayakalenderen og kristendommen.	118
Religion ¹⁾ som menneskets "gjenforbindelse" med Gud - på veien med Jesus Kristus.	119
Hjelp til selvtest ved arbeid med hovedtekstene til "Kristusveier"	122

Del 1: Kapitler om trinnene i evangeliene:

INNFØRING i meningen og bruken av denne teksten.

I to tusen år - med de forutgående profetiene enda noen tusen år - har menneskene igjen og igjen innrømmet forskjellige direkte erfaringer med Jesus Kristus. Til tross for ulike egenskaper og forskjeller i religiøs, filosofisk eller vitenskapelig bakgrunn, har de uavhengig av hverandre noe beslektet. De snakker om Jesu tilstedeværende realitet, og til dels også om andre menneskers mulighet for å forberede seg på liknende erfaringer, og om de nye evnene som er tilført menneskenes utvikling gjennom Jesus, ikke bare i forbindelse med ytre historisk-kulturell innvirkning. Disse ikke bare teoretiske, men også praktisk gjennomførbare trinnene til "vekst" blir i det følgende belyst i sine enkeltheter på en helt ny måte. Langs fottrinnene som Jesus selv gikk kan vi finne hva de betyr for forskjellige områder i livet.

På 1100-tallet profeterte abbed Joachim de Fiore "Den hellige åndens tidsalder", hvor den enkeltes forbindelse til Gud skulle bli mulig for alle, uavhengig av institusjonene. I dag gjøres det verden over en bestrebelse på ikke bare å søke en legemliggjørelse av Kristus i mennesket, men å se mennesket som en bevisst celle i „Kristi legeme“.

Den nærværende "apokalypsen" samt "Kristi gjenkomst" som delvis ses i sammenheng med dette som prosesser i helheten tyder på noe mer omfattende enn kun en menneskelig tenkt "legemliggjøring".

Hvilke spesifikke utviklingsmuligheter for mennesket og jorden dette kan innebære, som ikke var gitt før Jesu jordiske liv, er det spørsmålet som stilles i dette bidraget, sammen med noen ideer til løsninger.

Nettopp i en tid

- der det legges beslag på fenomenet Jesus Kristus gjennom mange forskjellige [teologier](#) og dogmer, gjennom språkvitenskapelige, historisk-kritiske, arkeologiske og paleografiske, religionssosiologiske og dybdepsykologiske, naturvitenskapelige, politiske osv. innfallsvinkler,

- der det som i urkristen tid har oppstått en fasettert, åndelig retning ved siden av en eldre materialistisk, som utgjorde både avgrensninger og en flytende overgang til kristendommen,

- der det oppstår fullstendig forvirrende fenomener, som f.eks. flere legemliggjorte Kristuser på en gang, og der det ofte skjer temmelig problematiske og negative ting i Kristi navn, kan det være interessant å undersøke hva som kan være Kristi bidrag i denne kompleksiteten.

Her blir det brukt egne, indre erfaringer, men også andre kilder, f.eks. mystiske. **De innfallsvinklene som brukes er tverrfaglige - fra mange vitenskaps- og erfaringsområder, altså ikke bare fra teologiske.** Når det gjelder åndelige synspunkt, kan man ikke tale Ordet med politisk bevissthet og avledende liksom-inderlighet. Dogmer i naturvitenskapenes mekaniske tanke sett i siste århundre kan selvsagt ikke aksepteres som synsbegrensning, heller ikke forestillingene fra Østen, som går ut fra at det ikke finnes noe som ikke allerede er nedtegnet i de gammelindiske vedaene, og at Jesus ikke er annet enn en "eventuelt tredjeklasses lærer" av dette. Det er ikke mulig å utlede disse tingene fra de anvisningene til bøker osv. som kun blir angitt eller tilføyd i teksten, men så er disse bøkene eller andre teologiske kunnskaper heller ikke nødvendige for en forståelse (det samme gjelder for en planlagt bokliste for teologisk interesserte, se lenker). **Ingenting må forstås som dogma eller som mening fra en eller annen ytre religiøs organisasjon. Men det retter seg heller ikke mot en eller annen kirke eller religionsfellesskap og heller ikke mot f.eks. den apostoliske trosbekjennelsen. Mennesker med en annen religiøs bakgrunn eller verdensanskuelse og som viser en positiv interesse for nye erkjennelser på det kristne området, kan finne noe i disse skriftene, som verken inneholder dogmatiske eller materielt tomme utsagn. Derfor rommer de henvisninger om de kristne veienes forhold til andre bestrebelser. Delvis slik Johannesevangeliet er utarbeidet i et språk som var forståelig for datidens erkjennelsessøkende, antyder disse skriftene i dag tilgang fra forskjellige sider. Også stilen er fri i disse skriftene: forskning er noe annet en misjon. De kristne som foretrekker en helt enkel tro uten dyptpløyende overveielser kan i disse skriftene lære hvordan de bedre kan tre i dialog med mennesker med en annen oppfattelse, uten at det stadig oppstår misforståelser.**

Det er innholdet som heller vil tale utfra teksten.

„Ennå har jeg mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå. Men når sannhetens Ånd kommer, skal han veilede dere til hele sannheten." (Joh.16:12-13). Gjennom denne ånden inspireres dette prosjektet.

Metodiske* anvisninger til kristen meditasjonspraksis:**

Våre tekster ble delvis skrevet ved hjelp av meditative betraktninger over bibeltekstene. Derfor er de, i tillegg til det rent informative innholdet, også skrevet spesielt som utgangspunkt for meditasjon over evangeliene.

De 37 kapitlene i hovedteksten følger trinnene i evangeliene og i Johannes åpenbaring. Det anbefales å arbeide med dem i denne rekkefølgen, ved hjelp av bla. Johannesevangeliet og åpenbaringen.

Bibelstudier, dvs. lesing av tekster og arbeide språklig med dem i sammenheng, er kun en metode. I løpet av studiet kan kapitlene i teksten og ikke minst Gud fremme en

dypere forståelse.

Nettstedet består av en lengre, gjennomgående tekst, der kapitlene er lette å hente frem via lenkene. For et grundigere studium anbefales det å skrive teksten ut*: alt etter hvordan nettleseren og skriveren er innstilt, er det ca. 120 sider.

Den som er mer interessert i en helhetlig arbeidsmetode utover selve lesingen - også med hensyn til forsømte deler av sjelen - kan lese et tilsvarende kapittel, f.eks. Johannesevangeliet, etter at et kapittel er studert, og meditere over dets konsentrerte betraktninger. (Johannes og disiplene hans befattet seg særlig med hendelsenes dypere åndelige betydning.)

Mer utførlig om meditasjonspraksis.

Til dette finnes det mange muligheter, først og fremst må man ha forutsetningene, som for all annen meditasjon: den egne oppmerksomheten må være tilstrekkelig løst fra aktuelle avledninger og nedstemtheter eller problemer gjennom en innledende egen bevisstgjøring om disse tingene eller gjennom en samtale med noen osv., slik at en åndelig åpenhet er gjenopprettet. Heller ikke bør verken tretthet, sult eller aktuelle virkninger fra alkohol, tobakk osv. foreligge. Videre bør ikke noen telefon osv. kunne forstyrre under meditasjonen. Plassen bør føles behagelig, altså f.eks. ikke ved siden av strålestressfremkallende apparater (se lenker: Bygningsbiologi). Den øvede kan muligens konsentrere seg om en travel markeds plass, men i begynnelsen er det sikkert formålstjenlig å ta hensyn til slike anvisninger. For en slik evangelisk meditasjon ble tidligere teksten ofte langsomt sagt frem med øynene lukket (f.eks. rosenkorsere**). For å unngå at oppmerksomheten ikke skulle følge ordene, men innholdet, ble teksten lært utenat på forhånd. Det fantes også en variant, hvor teksten ble ledsaget av eurytmiske bevegelser. Det finnes også den muligheten, hvor teksten leses, og deretter la den virke inn på seg med øynene lukket. Samtidig skal ikke tanken være aktiv, ihvertfall begynner den egentlige meditative fasen først etter tanken. Dersom tanken løper videre, skal den kun kort "ses" på, istedenfor å gå videre på den. Dette gjelder også når det dukker opp tanker som tilsynelatende eller faktisk ikke har noe med meditasjonen å gjøre. (Hvis tankene dreier seg om ytre gjøremål, kan de f.eks. skrives ned, utsettes aktivt, slik at ånden er fri for dem igjen. Viktige hendelser under meditasjonen bør hvis mulig skrives ned etterpå, slik blir det enklere å følge med i den egne utviklingen. Anskuelsen kan føre til en større fordykning i bevisstheten, som ikke nødvendigvis inntreffer (kontemplasjon, meditasjon).

I tillegg kan det være nyttig å ha en notisblokk for hånden ved oppvåkningen for å skrive ned stikkord. Dette hjelper på den ene siden overhodet å huske drømmer, på den andre siden blir det enklere å forfølge drømmenes utvikling ved hjelp av slike notater. Hvis drømmesymboler nedskrives om dagen, hjelper dette til å forsterke en åpning enda bedre. Det kan vise seg mer og mer, at ikke alle drømmer kan forklares gjennom dagens opplevelser og deres psykiske bearbeidelse, men at det her finner sted noe som er like viktig som dagen. Dette er ikke noe okkult ritual, men det dreier seg ganske enkelt om at sjelen får tid til å åpne seg for innhold eller for Gud, istedenfor at innholdet kun står til rådighet for intellektet - hvilket ikke er ille, men som slett ikke er nok for å kunne nå forståelsen. Med tiden kan alle nivåene i mennesket, også viljen, ja til og med kroppen, bli berørt og forvandles. Først når det f.eks. viser seg nye erkjennelser eller tilsvarende symbolbilder under meditasjonen, eller drømmer som er tilknyttet til dette eller utviklinger i livet, er en begynnelse av det som i dette kapitlet kan etterleves, i det minste ankommet i det indre. Deretter kan man gå videre, særlig dersom behovet er der. Det kan være nødvendig å arbeide med et kapittel i en uke, eller helst en hel måned. Derimot er det ikke nødvendig å arbeide seg 100% gjennom innholdet, for disse trinnene er ikke lenger helt avgrenset fra hverandre. Gud gir et menneske en opplevelse når Han vil det, en "stjernerund" kan høyst forberedes gjennom meditasjon, men kan ikke tvinges frem. Likevel kan ingen teologi osv. alene erstatte en slik indre praksis som kan føre til reell forståelse istedenfor til en grå teori

Men uavhengig av mulighetene i forbindelse med en meditasjon finnes det like mange veier til målet som det finnes mennesker.

Andre meditasjonsformer i kristen sammenheng.

Mens en slik meditasjonsform med spesifikt kristent innhold som nevnes over i dag dessverre sjelden tilbys innenfor kirken, blir det derimot tilbudt desto flere andre meditasjonsformer i spesielle kirkelige forsamlingshus osv. For menneskene søker med rette etter erfaringer. Det er bare det, at gjennom århundrene har kirkene forkastet sin egen åndelige og dermed også meditative tradisjon og må først prøve å opparbeide den igjen. Derfor begynte de først å innføre f.eks. buddhistiske meditasjonsformer (som Zen, en enkel stillemeditasjon), og å forbinde dem med et kristent eller nøytralt innhold. Eller det blir brakt bilder*, malerier eller enkelte bibelsitater eller utsagn fra kristne mystikere inn i stillheten. En praksis som ennå holdes i hevd av gresk-ortodokse munkene på fjellet Athos er å gjenta "kyrie eleison" (Herre forbarme Deg), som nevnes i vår hovedtekst i kapitlet "Stillheten i ørkenen". Også sanger kan anta en ettertenksom, meditativ karakter. Det aller enkleste kunne være det mest effektive: hvis kirkene ville gi et godt eksempel idet stillheten ble innført som element i gudstjenestene igjen, f.eks. før bønner, under bønner og etter bønner – ventende under behov for et „svar" - etter prekenen, under sjelesorg osv., ville dette meditative elementet ikke være noe isolert, men en egen verdi som umiddelbart kunne oppleves i sin sammenheng. Utover slike forberedelser for Guds virke kan i grunnen alt liv anta en meditativ karakter - noe som i vår hektiske tid er blitt svært vanskelig. Det ville uansett være fullstendig absurd, og ville vitne om vesentlig mangel på kunnskaper, udifferensiert å anse all meditasjon som "ukristelig", kun fordi mange av de meditasjonsformene som ikkekristne grupper har praktisert, er mer kjente enn de kristne. [Bilder \(pdf\)](#).

Selv de som på grunn av sin søken etter indre erfaringer har begitt seg inn på den farlige og unyttige veien som heter stoffmisbruk, kunne finne frem til en tilfredsstillende erfaringsverden ved å meditere istedenfor.

*... Et konsentrert studie av tekster i papirform unngår de følgene som uavhengige forskere tillegger Internettkonsumet og "multitasking" (= samtidig oppfølging av flere oppgaver).

** For eksempel i den kristne Rosenkreuz-skolen "*Universitas Esoterica*" i Berlin (Wolfgang Wegener), som besto til 1984.

*** En (dypere) forståelse av disse sidene forutsetter at det tas hensyn til deres selvsagthet samt tilsvarende tilleggsmetoder som brukes (s.o.). En slik tilnærming til studiet av tekstene blir av andre sett på som en generell veiledning til seriøst arbeid ("principle of charity", Donald Davidson, "*On the Very Idea of having a Conceptual Scheme*", i "*Proceedings and Adresses of the American Philosophical Association*", vol.47, 1973-1974, s. 19.)

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Disse sidene og de forskjellige teologiske retningene i kirkehistorien.

1. Oppgaven med å hente frem igjen åndelige dybder i kristendommen som delvis var gått tapt, må man rent logisk først starte med innholdet i læren, livet og betydningen av Jesus Kristus selv samt de urkristne, inkludert deres "apokalyptiske" trekk, istedenfor kun å trekke frem det som den ene eller andre teologen foretrekker. På denne måten viser det seg, at også mangfoldet blant de tidlige kristne må tas alvorlig - slik dette ble tatt alvorlig allerede av evangelistene *****) selv, for dermed å kunne tilkjennegjøre den bredere betydningen av Kristi impulser. *)

2. Den **gamle kirken** i de neste århundrene ble for det meste bestemt gjennom autoriteten i de omfangsrike avhandlingene til "**kirkefedrene**". Ved hjelp bla. av det greske språket og

viljen til å lære har de gjort de urkristne overleveringene tydeligere for Europa. De visste dessuten også mye om de gamle skriftene, som i dag er forsvunnet. Som i alle faser var man også i denne fasens videre forløp meget uenig om hva som egentlig tilsvarte den sanne kristendommen og hva som ikke gjorde det. Også endel i deres erkjennelser som senere ble fortrengt, fortjener en ny opparbeidelse, gjerne også sammenliknet med de opprinnelige. Det fortsatte forresten også å befinne seg kristne f.eks. i Egypt - sml. også funnene i Naq Hammadi - som ikke kan ha pleiet formidlingen av helbredelse så sterkt gjennom en kirke, men heller gjennom individuell tilgang til Gud gjennom bønn og meditasjon osv. I den "mystiske teologien" i dagens ortodokse kirker er noe av dette blitt bevart ekstra sterkt.

3. Middelalderens **skolastikk** og kanonistikk førte til en teologisk systematisering gjennom tankemessige avledninger, som egentlig bør kalles religionsfilosofiske (argument, motargument, slutning), selv om kirkefedrene fortsatte å gjelde som autoriteter, men kun såfremt dette stemte overens med disse tankegangene. Selv om det fantes mye meningsfull åndelig næring i de skolastiske tankene etter datidens forhold, virker den ofte ensidige, absolutte og derfor ekskluderende intellektuelle logikken avskrekkende - og må derfor ikke ses som en parallell til den egentlige, religiøse dimensjonen. Dette konserverte troen i form av lærer eller dogmer, men forførte også til inkvisitoriske praktikker. Utfra kreativiteten hos en åndelig søker eller mystiker av i dag kan man oppdage, at noen ganger kunne den samme intellektuelle metoden også ha ført til andre slutninger eller også tildels førte til dette, eller at virkelig åndelig vekst forutsetter en mer fleksibel og omfattende bevissthet uten denne typen forherdelse. Den strenge skolastiske metoden et vesentlig utgangspunkt for systematisk teologi også i dag, særlig på det katolske området. Likevel finnes det i dag mange åpninger for andre eller økumeniske impulser (f.eks. *Yves Congar*). Det dreier seg heller ikke om en eller annen ensidig kritikk mot en av de teologiske retningene. På et tidlig stadium av arbeidet med dagens hovedtekst i "Kristusveier" ble det også kontrollert hvilke systematiske inndelingsmuligheter det finnes av det foreliggende stoffet. Det ble kun en mulighet til overs, nemlig rekkefølgen i de oppstilte "Jesu trinn" langs evangeliene selv! For det er nettopp her at en likefrem arketyppisk rekkefølge av menneskelige utviklingsstadier og bevissthetsområder, også i forhold til verden rundt. Men dette er en ny, tverrfaglig impuls.

4. Når man hadde stablet nok kirkelig tradisjon oppå det opprinnelige, fulgte **reformatorenes** forsøk på å ta sterkere frem igjen de bibelske opprinnelsene som grunnlag. Dette klarte de imidlertid svært begrenset, siden de var barn av sin tid og f.eks. kjente kun lite til de åndelige og mystiske strømningene i kristendommens historie. Forøvrig avviste man også tradisjoner, som ihvertfall har en verdifull kjerne, som f.eks. Maria-tilbedelsen. Dengang var det kun forbeholdt enkelte, som f.eks. den evangeliske teologen J. V. Andreae, å gå inn på "kristen-esoteriske" erfaringer i form av romantiske drømmebilder; at det kristne aspektet ikke var så lett gjenkjennelig, skyldtes formen, som ble valgt av sikkerhetsgrunner. Heller ikke den protestantiske kretsen var alltid så tolerant som man skulle tro. Motreformasjonen, religionskrigene osv. gjorde resten. Likevel hadde de forskjellige teologiske metodene dengang mye til felles. Der hvor det i dag, selv innenfor de protestantiske kirkene finnes adskilte trossamfunn, som det lutherske og det reformerte (kalvinistiske) samt unierte kirker, må deres ledere stadig høre at dette nok kan egne seg for teologiske fagdiskusjoner, men at dette forlengst har overlevd seg selv med hensyn til det egne kirkefolket. **)

5. Den etterfølgende **tiden for den nye filosofien, opplysningstiden eller rasjonalismen med naturvitenskapene** førte heller ikke til at det dukket opp en åndelig preget filosofi ved siden av den intellektuelt dominerende gamle, systematiske teologien. Tvert imot var det stadig flere **historisk-kritiske teologer** som mer eller mindre bevisst orienterte seg intellektuelt etter datidens ensidige, materialistiske forståelse av naturvitenskapene. Teologi ble delvis heller til en historisk, litteraturvitenskapelig og lingvistisk retning - som ikke automatisk er feil, men som altså er meget ensidig. Det er ingen grunn til ikke å ta hensyn til litteratursjangeren - men i så fall så passende som mulig og ikke skjematisk, se f.eks. siden vår om det såk. Filipevangeliet (Flere sider på [engelsk](#) og [tysk](#)). Det er også viktig å sammenlikne utsagnene i disse skriftene gjentatte

ganger i forhold til datidens omstendigheter, samtidig som utsagnene i skriftene fra denne tiden ikke bør undervurderes på grunnlag av den tidsånden som hersker i vår tid. Også sammenhengen med den vordende menigheten kan kaste lys over betydningen, men dette må ikke føre til at synet begrenses til ytre, rent menneskelige hendelser, hvor Gud ikke forekommer direkte, idet Han jo var det viktigste for menneskene. Det faktum at et budskap ble gitt til bestemte mennesker utelukker ikke på noen måte dets universelle mening. For oss i dag er det viktig å søke etter hva denne overleveringen betyr, riktignok vil hele innholdet bli klart for oss først dersom vi, dagens mennesker, tar plausibiliteten til det som ble lovet alvorlig eller i det minste prøver å ta det alvorlig.

(Overfor dem følte samtidige representanter for den gamle, systematiske teologien seg igjen som en slags kjerne i den egentlige teologien, som de nyere retningene kunne gruppere seg rundt. Men det er tvilsomt om de virkelig kunne være en sånn integrativ kjerne). Det ville nok være en til dels berettiget metode å sette de mangeslungne vitenskapelige oppdagelsene i forbindelse med troslærene - såfremt det ikke førte til nye, naturvitenskapelige dogmer. Men da ville det kun være konsekvent å gjøre dette i dag også. Men dette er neppe skjedd hittil. Det ville bety at man måtte ta hensyn til det nye verdensbildet (paradigmet) som langsomt gjør seg gjeldende, som avtegner seg som nyere, ikke så materialiserende vitenskapelige strømninger innen kvantefysikken, den moderne biofysikken, geo- og astrofysikken og særlig i grensevitenskapene, som f.eks. parapsykologien. Det er meningsløst å støtte dagens teologi på 1800-tallets vitenskapelige verdensbilde! ***)

Siden opplysningstiden på 1800-tallet fantes det også stadig flere motbevegelser mot slike tendenser, f.eks. vekkelsesbevegelser, som førte til mange nye evangeliske frikirker. Disse så det imidlertid ikke nødvendig å befatte seg med hva som skjedde innenfor naturvitenskapene, men representerte en tro som ikke baserer seg på dette, men derimot på enkelte deler av bibelen. Som regle ville de ikke engang bruke begrepet teologi, men det er likevel en egen variant av teologisk utlegning av bibelen (eksegese/ hermeneutikk).

6. Dermed fulgte det på **1900-tallet mange bestrebelsler på å se fasettene i teologien, som det hittil ikke var tatt hensyn til, riktignok alltid uten at man trakk inn den mystisk-åndelige dimensjonen** - som ble erkjent nødvendig av bla. *Karl Rahner*. Disse forsøkene i den katolske og evangeliske kretsen har ofte medført resultater for samfunnet, idet de tok mer hensyn til menneskenes praktiske behov: f.eks. *Karl Barth, den politiske teologien og befrielsesteologien(e) i den tredje verden samt skapelsesteologien****)*, *feministisk teologi*, I noen grener, som "*avmytologiseringsteologien*" av *Bultmann* ble barnet riktignok helt ut med badevannet, dvs. at troen ble altfor mye redusert til en - som nevnt - igjen foreldet - materiell verdensforståelse, selv om det i det minste holdes fast ved at troen ikke trenger noen vitenskapelig objektivisering. Deretter forsøkte Drewermann en dybdepsykologisk tolkning av evangeliene. Dette kunne egentlig være en bro som kunne føre ut igjen av anskuelsen av verden som sjelleløs og materialistisk - men dette er ikke bibelens egentlige åndelige dimensjon, og derfor kan disse to tingene ikke stilles ved siden av hverandre. Problemer mellom fundamentalisme og relativisme har hittil dominert diskusjonen. Forøvrig har de angivelige "*Jesus-avsløringshistorier*" spilt en rolle utenfor teologiske kretser de siste årene, som slett ikke gjør helhetsbildet av dagens diskusjon særlig bedre.

7. Følgelig har det hittil vært lite å spore av en 21. århundres "postmoderne" teologi. En **fornyelse av kristendommens åndelige muligheter - ved å opprettholde både den gamle intensive troen og også den oppnådde sosiale årvåkenheten** - forutsetter en omfattende veksling i bevisstheten****). Her er det behov for både en åndelig presisjon og et differensiert syn på samfunnet og verden (istedenfor bare å forvalte og fortsette videre på forskningsretningene innen teologi og religionsvitenskap som hittil): en vei til en "hel" kristendom istedenfor dagens fragmentering. Det er her "Kristusveier" tar fatt. (...)

*) Disse anerkjente nettopp f.eks. bevisst ikke bare "utsagnskilden Q", som senere ble åpnet av forskere. (Den inneholdt kun Jesu utsagn fra før pasjonshistorien, med den etikken som ligger hinsides mange samfunnsmessige konvensjoner, som i dag ofte festes til bergprekenen. Allerede det

nært beslektede og autentiske Thomasevangeliet viser, at alt etter predikanter eller publikum verserte det også andre utsagn fra Jesus...). De siste trinnene i Jesu liv - som begynte allerede med Lasarus' s oppvekkelse osv. - var det i begynnelsen kun få som kunne følge og stå inne for. Likevel ble de gjort tilgjengelige for de søkende.

**) I det siste har det i Tyskland oppstått bestrebelser på å løse knutene i denne situasjonen. Se mer utførlig i artikkelen "*Evangelische Kirche: Der Saurier bewegt sich*" (tysk, *Evangelisk kirke: Saurieren beveger seg*), i nr. 9, 2002 av "*Publik Forum*", Postfach 2010, 61410 Oberursel. Om de forskjellige kirkene, se forøvrig vår side "De 7 menighetene (i åpenbaringen) og dagend kirker"

***) Se bla. vår side "Naturvitenskap og Gudstro". Om kristendommens utvikling, se også *Prof. Hans Küng, Das Christentum. Wesen und Geschichte*, (tysk, *Kristendommen. Vesen og historie*), spesialutgave 2007. Han har en integrert forskning som målsetning, som til tross for arkeologi og kritisk forskning tar de gamle skriftene som innholdsmessige kilder alvorlig. Vi deler ikke alle slutninger angående historisk-kritisk forskning. F.eks. blir hendelsene med Jesus ofte ansett som subjektive opplevelser, men Küng er likevel åpen for en selvstendig realitet for slike opplevelser, som ennå ikke er utforsket. Forøvrig er hans metode, som går ut på å undersøke kristendommens (paradigmets) utviklingstrinn, riktignok interessant, men den tar ikke tilstrekkelig hensyn til betydningen av de retningene som stort sett hittil aldri ble utslagsgivende - som mystikken.

****) Se f.eks.: "*Ökologische Theologie*" (tysk, *Økologisk teologi*), Kreuz forlag.

*****) Også anmerkningen om et "nytt, evig evangelium" gitt av Den hellige ånd i *Johannes åpenbaring 14,6* forutsetter en sterkere bevissthet, enn det som intellektet kan gi alene.

*****) Tillegg: Jesus og teologier.

Det finnes forskjellige teologiske synsmåter i Det nye testamentet. Men forfatterne må ha kombinert dem bevisst. De merket at Jesus har mange sider. Det er nødvendig å ha mange teologiske synsvinkler for å forstå ham.

På den ene siden underviste han i den **sosiale** fornemmelsen av det liberale eller innen befrielsesteologien - og han underviste i de strenge **individualetiske** retningslinjene fra temmelig konservative teologer (riktignok ikke formalistisk og ikke orientert mot statsmakten).

Han hadde både den **åndelige** holdningen til kristne mystikere eller esoteriske kristne (sml. den mystiske teologien i østlige ortodokse kirker) - og innstillingen om at disiplene skulle mestre sine liv i **denne fysiske verden** (sistnevnte er hovedtema for de fleste nåværende teologene og sjelesørgere, særlig hos de evangeliske.)

Jesus viste et "**overnaturlig**" forhold til **Gud**, (fra dåpen til korset og oppstandelsen, slik det f.eks. kommer til uttrykk hos Johannes eller hans disipler i Johannesevangeliet), det kan ikke forklares ved hjelp av den intellektuelle bevisstheten av teologer, som f.eks. Bultmann. Ikke desto mindre måtte Jesus gå gjennom **menneskelige livsforløp**, slik de også er tilgjengelige for naturvitenskapspersoner. Flere hendelser kan forklares av vår tids **dybdepsykologi**, flere er derimot **åndelige** i en mening som går ut over dybdepsykologiske erkjennelsesmuligheter.

Mange synspunkter er nesten gått tapt siden store deler av den tidlige kristenheten ble forfulgt som "kjettere" (ble kastet i samme gryte som virkelige, religiøse misbrukere). De var alle ensidige, men på sin måte ikke mer enn en hvilken som helst eksisterende kirke.

Denne ensidigheten er ikke automatisk negativ. Konstruktive deler av alle disse retningene ville være i orden, såfremt de ikke ville tenke at de er de eneste som har rett og at de andre tar fullstendig feil.

De enkelte evangeliene og teologien.

Evangeliene - og f.eks. den delen av Markusevangeliet som kalles "Quelle Q" (Kilde Q) - representerer forskjellige blikkvinkler. Derfor er de skrevet for mennesker med forskjellig bakgrunn. **Markus** var f.eks. viktig for romernes analytiske forstand og for oversettelser til romanske språk. (Men Prof. Morton Smith nevner en "hemmelig del" av dette evangeliet, som stammet fra Petrus sine skrifter og som kun ble brukt av erfarne folk, med Lasarus' oppvekkelse osv.) Den østerrikske mystikeren Jakob Lorber skrev at Markus hadde vært et velsett bud blant disiplene. Derfor kan han ha visst temmelig godt hva som skjedde. Han viser en teologs trekk ved å spørre: hvem er Jesus?

Det opprinnelige arameiske **Matteus**-evangeliet, som er gått tapt eller ennå ikke er blitt funnet, må ha vært rettet til jødene, dette, som også dagens "Matteusevangelium", er til syvende og sist rettet til alle som trenger utførlige, livfulle beskrivelser om Jesu gjerninger.

Nesten som hos **Lukas**, men med følelsesmessig dybde.

Johannes-evangeliet var skrevet for åndelige kristne (f.eks. med gresk mysterie-biografi), idet det spesifikt kristne blir utarbeidet i deres språk.

Johannes forstår Jesu liv særlig utfra påskehendelsene, Matteus begynner tydeligere med livet hans.

Begge synsvinkler er korrekt, men korset og oppstandelsen har flest konsekvenser for tiden etterpå. Det apokryfe "[Filipevangeliet](#)" er ikke noe evangelium, men et tidlig kristent bidrag eller en kommentar til diskusjonen med mennesker fra forskjellige andre religiøse retninger - med et eget ståsted mellom disse. (Det er ikke en gnostisk skrift, slik mange kanskje antar.) Det apokryfe "Thomasevangeliet" er ikke et evangelium, men sannsynligvis for en stor del autentisk samling av Jesu utsagn, inkludert noen utsagn som var tilegnet åndelig interesserte mennesker i denne formen. Representanter fra forskjellige folkeslag kunne bedre utarbeide det ene eller det andre aspektet.

Forskningsmetoder.

Alle de forskjellige forskningsmetodene er nyttige innenfor sine grenser, dersom de anvendes sammen (interdisiplinært). Men dersom noen forsøker å bygge teologi praktisk talt bare på én vitenskapsgrein (som språkvitenskap eller arkeologi), blir resultatet til dels feil. Dessuten er det nødvendig å trekke inn meditative metoder, noe som nesten ikke gjøres noen steder. Utover dette, mer eller mindre uavhengig av kristen teologi, fins det en generell religionsvitenskap, og en filosofi, som begge til dels står i et konkurrerende forhold til teologien i den grad de tilnærmer seg religiøse spørsmål, som er svært utilgjengelige dersom den forskende selv ikke har religiøs tilknytning. I den grad en person forbinder dette med en ekte søken etter Gud, kan dette imidlertid være en fruktbar tilleggsopplevelse. Over tid kan disse emnene vise seg å være langt mer compatible, dersom religiøsitet identifiseres som en vesentlig og grunnleggende egenskap hos mennesket. (se "[Religion...](#)")

Anmerkning til spørsmålet og Guds "treenighet".

I forbindelse med den kirkelige forestillingen om Guds en-tredobbelthet eller treenighet (trinitet) må man skille mellom om den som underviser i dette, samtidig opplever noe med det som formidles, eller om det dreier seg om en ren intellektuell lære (doktrine) om tre guddommelige personer. "Kristusveier" beskriver bla. Gud, Jesus og Den hellige ånd i deres karakter og deres relasjoner istedenfor å stride om begreper, som treenigheten.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

„I begynnelsen var Ordet (gresk Logos) ... og Ordet ble kjød" (Joh. 1).

Slike fremstillinger rettet seg ikke mot et syn på Jesus som menneskelig forbilde, men de antydte hans dypere relasjoner med Gud og skapelsens forløp. Arten av denne relasjonen kan man alltid tenke gjennom på ulike måter, men et forsøk på å bortforklare dem som uforståelige og ikke autentiske på forhånd, er et utilsatelig kunstgrep. Slike ting finnes i *Johannesevangeliet 1, Joh. 5, Joh. 6,69, Joh. 7 ...*, i *Matteus 16,16*, i *brevene til kolosserne og efeserne*, osv.; levde også hos de gamle kirkelærerne, hos mystikere som *Jakob Böhme*, hos *Rudolf Steiner (Helsingfors 1912)* og lever opp igjen i de „*Esoteriske lærer*" av den vise kristne „*Daskalos*" samt i *bøkene til den amerikanske teologen Matthew Fox* „*Der Große Segen*" og „*Vision vom kosmischen Christus*" osv..(...)

I den katolske kirken og deler av den evangeliske kirken ble det gjort forsøk på å konservere den tapte nærheten til et slikt nivå av overlevering gjennom teoretiske trossetninger. Andre deler av den evangeliske kirken, som erkjente Jesu sosiale virke bedre, mente at man måtte gå bort fra at Jesus hadde guddommelige trekk. I lærer med hinduistisk opprinnelse blir begrepet i „*avatarene*" i forskjellige trinn sammenlignet med dette. Dette tolkes som mennesker som ikke er på jorden for deres egen fremskritt skyld, men frivillig for å bidra til et folks eller til menneskehetens fremskritt, som en dråpe „*av guddommelig fullkommenhet*". Forskjellene mellom slike „*avatarer*" som følger på hverandre tilsløres imidlertid ofte av slike oppfatninger, mens den jødiske og den kristne oppfatningen av „*Historiens Gud*" legger vekt på aspektet om videreutvikling og den spesielle rollen „*Messias*" har i denne forbindelsen.

Det skal henvises til at Koranen anerkjenner Jesus Kristus på flere steder som en gudsendt profet og også som "Guds ord", "skapt som Adam". I et velordnet Islam gjelder Han ihvertfall

som mer enn hos enhver moderne kristen teolog, som kun så sosialreformatoren Jesus! Det var kun læren om Gud/Sønn-forholdet - et forhold som de kristne på Muhammeds tid så på som temmelig jordisk - i den senere treeninghetslæren som ikke ble akseptert i Koranen. Dengang fantes det neppe kristne som kunne ha forklart hva som var ment med dette på en slik måte at også mennesker med et annet utgangspunkt ville ha forstått det (se ekstraside "Jesus og Islam").

Her må det fastholdes at dette synet på gåten Kristus som ofte ikke hadde sitt utspring i spekulativ tankevirksomhet men i visjonære grenseerfaringer, er tydelige hos f.eks. Jakob Böhme, som riktignok også hadde en sjelden evne til å utarbeide erfaringer på en forståelig måte. Alle erfaringer av spirituell art trenger nok (selv-)kritisk bearbeidelse, men en vurdering av resultatene uten å anerkjenne eksistensen av et slikt erkjennelsesnivå, er en usaklig metode som fører ut i tomheten.

Heller ikke kan mennesker med en tydelig mystisk eller spirituell misjon ikke virkelig forstås, dersom de kun betraktes historisk-kritisk utfra sin ytre sosialisering istedenfor at den uavhengige, indre spirituelle utviklingen tas med i vurderingen.

*) Jesus som historisk eksisterende person er relativt godt belagt. Historieskrivere fra det 1. århundret e.Kr., som Josefus og Tacitus, bekrefter hans faktiske eksistens. Selv i de bibelske evangeliene er både tid og sted kjent for en rekke hendelser. For eksempel nevnes flere herskere og embedsmenn (f.eks. *Luk. 3:1, 2, 23*) som gjør at man kan identifisere året Jesus begynte sin lære. Disse kunne i sin tur finnes igjen i historiske dokumenter. Dermed har ikke de bibelske rapportene bare karakter av utelukkende å være mytologiske fortellinger. "Apokryfene", dvs. andre kristne evangelier som ikke ble tatt opp i Bibelen, bla. tekster fra de første århundrene, legger ofte ikke så stor vekt på nøyaktig fremstilling, men gjengir ofte den enkelte forfatterens egen tolkning av hendelsene.

På den tyske og den engelske siden er det et utdrag av Johannesevangeliet, begynnelsen av 1. kapittel 1

Evangelie meditasjon er beskrevet i innføringen under "Metodiske anvisninger". Særlig ble denne teksten brukt for å stille seg inn på Jesus som en finjustert mottaker istedenfor å komme i kontakt med en kraft som kun formodentlig er kristen.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Jesus fra Nazaret: hans fødsel.

Etter rekken i evangeliene kommer vi nå til mer menneskelige hendelser. Tradisjonelt er Jesu fødsel knyttet til julefesten - selv om festen ikke minner om dette alle steder - *Luk. 1, 26ff.; Matt. 1, 18ff.* Man kan spørre seg hvorfor teologer i dag anstrender seg så mye for å bestride Jesu jomfrufødsel i betraktning av den sentrale betydningen av Jesu senere „Tre læreår“ . Mens den verdensfjerne tidlige gnostisismen trengte forestillingen av at Jesus kun hadde et „skinnlegeme“, kan det i andre strømninger for såvidt konstateres at Jesus måtte gå gjennom alle menneskets stadier, som også betydde en modell for bestemte målestokker. Man kunne riktignok ønske mer åpenhet i denne diskusjonen, dersom det virkelig ville være søken etter sannheten som var motivet. I en tid der det dukker opp nye synspunkter i sammenheng med transformasjonen av seksualitet og kjærlighet, til dels utledet av østlige praksiser som minner om gamle tempelskikker, ville det ikke være utenkelig å anta en sann kjerne i disse overleveringene. Buddhister – som også tilskriver usedvanlige omstendigheter rundt Buddhas fødsel – ville overhodet ikke ha noen vanskeligheter med antakelsen om en „jomfrufødsel“ av Jesus og naturligvis heller ikke med en jomfruelighet i en åndelig forstand, slik f.eks. Steiner påstår. Koranen taler om Jesus som en Guds utsendte, som Gud har "skapt" i jomfru Maria "som Adam" - slik Bibelen taler om en engel som forkynte Jesu jomfrufødsel.

Det vises seg at det blir tydelig allerede her at Jesu vesenstrekk ikke passer inn i noen av disse fastkjørte tankeskjemaene. Riktignok vil vi støte på spesifikke egenskaper i hans videre livsløp. Vi vil også støte på muligheten av betydningen av å bli „født på ny“*) med Kristus i løpet av livet.

Helt fra begynnelsen av var Jesu liv og lære knyttet tett sammen med verdenshistoriens gang. Dette fremstår tydelig allerede i forbindelse med folketellingen, som ble forordnet av den romerske keiseren og fikk foreldrene til Jesus til å reise til den profetisk betydningsfulle Betlehem, hvor så Jesus ble født.

Dette ble det tatt hensyn til i den teologiske litteraturen når det gjalt debatten om Jesu verdensomspennende betydning.

På den tyske og den engelske siden er det et utdrag av Johannesevangeliet 3 5-8, ... : Den nye fødselen

Dette er ingen lignelse. Dette er et av de bibelstedene som er "vanskelig å forstå", men som har en helt eksakt og viktig betydning for de som har de erfaringene og erkjennelsene som skal til. Jesus talte ikke til den enkelte om noe som de overhodet ikke kunne ha forstått eller anta. I løpet av kapitlene i hovedteksten vår, f.eks. "Dåpen", "Stillheten i ørkenen" og "Forklarelsen", gis det endel beskrivelser som kan gjøre emnet om "den nye fødselen" mer forståelig.

For de som ikke søker det religiøse så direkte, var det i eldre, roligere tider **julefesten** som dreide seg om dette. Kirkeårets fester, i dette tilfellet adventstiden, bevirket at man så på Kristi fødsel med en høytidelig, inderlig følelse, på samme måte som fastetiden kunne forberede sinnet på påsken. På den måten kunne man i årenes løp oppleve noe, selv om man ikke forsto alle ting fullt ut, som man i vår tid med alle adspredelser nesten bare kan oppleve gjennom intensiv meditasjon eller gjennom lengre bønnefaser.

I videre betydning er julen en kjærlighetens fest, til minne om at Jesus ble gitt til menneskeheten. Men dette endrer ikke den dypere meningen, siden alle trinn i Jesu liv kan etterleves. Sml. også kapitlet "Og Ordet ble kjød" i hovedteksten.

Selv kristne som er gjenfødt i sammenheng med dagens frikirker osv.

- må styrke sin tro hver dag for på den måten å oppnå det fullkomne.
- Nå må de gå inn på alle livsområdene sine og utforme dem på nytt, de fleste må dermed endre svært mye.
- Som det står for en kommende fase "gjøre alle ting nye" (Åp. 21, 5), så er det allerede i dag tid for å tenke over alle ting ...

Spørsmål:

Kan jeg ønske en indre fornyelse utfra Gud som alle tings opprinnelse dersom jeg ikke har opplevd dette før?

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Er det høydepunkter i Jesu ungdomsår ?.

Også dette området blir, her i forskjellige moderne spirituelle skrifter, til dels gitt en litt overdimensjonert betydning. Bibelen forteller kun om den vise Simeons lovsang og om de skriftlærdes forundring over 12-åringen - Luk. 2, 29 - 51. Det mest autentiske av de ikke-bibelske „barneevangeliene“, som „*Jakobusevangeliet*“ som foreligger i fragmenter og nyfortellinger (sistnevnte hos Lorber forlag, på tysk) inneholder riktignok symbolske hendelser og møter. Likevel inneholder dette evangeliet ikke at – ifølge en moderne tese – Jesus skal ha lært alt av essenerne eller av den til dels beslektede Qumran-menigheten, ifølge en annen i egyptiske eller greske templer, ifølge en tredje i India osv. På bakgrunn av holdepunktene kunne det være fruktbart å ta i bruk den kreative fantasien, dersom dette ikke ville føre til nye, overilte dogmer. På den måten ville man nok få et svakt omriss av en Jesus, som intensivt møtte ikke bare den ene eller den andre, men alle vesentlige åndelige

strømninger i sin samtid, samtidig som han kun gjenga det som han måtte gjengi fra sitt indre, hvilket ikke nødvendigvis måtte være identisk med det som andre mente måtte læres. Det er en grunnleggende erfaring som så absolutt kan oppleves i det små og som er godt kjent for noen. Den sprenger den ensidige psykologiske forestillingen om „preging" og opptreden. For utpregede enkeltpersoner og mystikere er den til og med typisk. Den kan ytre seg svakt allerede i den tidligste barndommen. ...

I det såkalte „femte evangeliet" fremstiller R. Steiner en scene, hvor det før Jordandåpen ble rystende tydelig for Jesus at arbeidsmåten til esoteriske ordener som avsondret seg fra den ytre verden, som hos essenerne, kunne være kontraproduktiv i den nye tiden. Deres iver etter regler – med mange kroppslige og etiske/åndelige renselsesforskrifter – holdt dem selv fri fra negative innflytelser, men omverdenen var dermed desto mer utsatt for dem. I det minste i det videre forløpet i **Jesu liv finner vi også en bibelsk fundert grunnimpuls til „være i verden, men ikke av verden" og innbefattelsen av verden i den egne utviklingen. Til dette hører også bla. at Jesus til syvende og sist formidler til alle det som tidligere kanskje ville ha vært hemmelig**, men dette motsier ikke at bestemte lærer først og fremst ble formidlet i klartekst til disiplene, som var bedre forberedt.

Dette er faktisk tydelig som et nytt historisk innslag når det gjelder synet på de gamle mysteriene, som baserer seg på strenge, hemmelige tradisjoner. Eiendommelig nok viste noe liknende seg f.eks. i nye retninger innen Mahayana-buddhismen også, hvor medfølelse med alle skapninger plutselig ble sterkt fremhevet. Men det er først i vår tid at det er mulig for alle å få tilgang til åndelige dybder. Ingen kan si at han/hun aldri har hørt om dette. Men siden dagens jernbanekiosk-esoterikk fremdeles er svært overfladisk, må man gå ut fra at denne tendensen ikke på langt nær er blitt fullstendig realisert. Det er klart at f.eks. praksisen om hemmeligholdelse i Vatikanets bibliotek antyder noe „førkristent".

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

En sidebemerkning til diskusjonen om „to Jesus-guttebarn":.

Her kunne man nevne *Steiners* tolkning av de forskjellige angivelsene til avstamning hos *Matteus* og *Lukas* som „to Jesus-barn". Siden det her ikke ble bestridt at Kristi guddommelige natur kun kan manifestere seg i ett menneske, er det litt oppsiktsvekkende at intellektet førte både antroposofe og teologer inn i et „hovedstridspunkt 1 eller 2". Her dreide det seg om noe annet, nemlig om Kristi menneskeliggjøring og hans livs omfelt er ledsaget av kraften fra de vise i forskjellige kulturer: (...) . Siden åndelige forskningsobjekter kan være enda mer nyansert enn det som kan rommes i konkrete jordiske forestillinger, er ikke alltid konkretiserende angivelser i litteraturen mer eksakte enn slike generelle synspunkter.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Om Jordandåpen ved Johannes døperen.

Vannåpens opprinnelige form var ikke en symbolsk akt og krevde ikke noen tilhørighet i en religiøs menighet. Det å bli neddykket av en som har erfaring med dette, her Johannes døperen, førte ofte nesten til drukningsdøden og utgjorde dermed en real grenseerfaring. På den måten minner den litt om de antikke „innvielsene" eller „innvielsesritualene", bortsett fra at ved dåpen er de psykiske opplevelsene ikke egennyttige eller en metode for å overvinne angsten for døden, men dåpen besegler kallet om å „bøte"; mer nøyaktig om „omvendelse",

nemlig til Gud skaperens vilje, idet det ble forkynt at man var kommet „himmelriket" nærmere - *Matt.3, Joh. 1.*

Når Jesus ber om dåpen, føler ikke Johannes seg i stand til å hjelpe ham videre. Han innvilger, men har ikke kontroll over det som skjer, kan bare observere at Jesus gjennomgår en større forandring enn det han selv hadde greid å formidle. Hvis han hadde forutsett muligheten for en høyere art dåp gjennom Den hellige åndens ild, gjennom en som kommer etter ham, så ser han nå „Guds ånd" komme over Jesus. Kristne esoterikere så i dette „Kristi egentlige fødsel i Jesus"; men dette forutsetter ikke forestillingen om at Jesus og Kristus er to vesener som tidligere ikke hadde hatt noe med hverandre å gjøre, som man noen ganger kan støte på.

Fra nå av kan dåpen, særlig „åndsdåpen" – begrepet brukes på forskjellige måter, f.eks. i frikirker – generelt ses på som innledning til at mennesket „blir født på ny" - *Joh.3.* Begrepet „gjenfødelse" som brukes i kristne bestrebelse unngås her på grunn av en mulighet for forveksling med reinkarnasjon, men med dette skal det ikke være sagt at spørsmålet om reinkarnasjon ikke kan forekomme i Bibelen – f.eks. burde *Matt. 11, 14* undersøkes nærmere i denne forbindelse.

Istedenfor teologisk-teoretiske diskusjoner om å ville fastslå dåpens karakter kunne interessen kanskje samles om hva en slik opplevelse av å bli „født på ny" kan bety for mennesket i praksis. Fra et dypere nivå i sitt vesen kan mennesket oppleve livet sitt på en ny måte, fornemme og analysere fra en vesensdimensjon som er vendt mot Gud. Gud kan „legemliggjøres" i mennesket. Dermed blir mennesket tydeligere enn sitt „bilde", eller, som mystikerne uttrykker det, „kristusgnisten" i hjertet blir fylt med liv og begynner å vokse i mennesket. Det mediterende mennesket kan også oppdage dette i barnets bilde, som utfolder seg helt, eller som et barn med moren som sjelens bilde. Til forskjell fra et overfladisk og rutinemessig skapt indre bilde gjenspeiles det her en menneskelig indre videreutvikling, som ikke kan utløses vilkårlig. Dette indre barnet kan senere „bli voksen" og vil enda senere være stadig bevisst til stede.

Hos personer som ikke har denne innlevelsesmuligheten kan det samme fenomenet ytre seg som indre følelser og inntrykk av tankemessig art eller ganske enkelt gjennom forvandlinger i livet. Kunstverk som „Den sikstinske madonna" kan ha oppstått gjennom visjoner, som ofte er nyttige for å finne tilgang til de indre realiteter. (...)

(...) *Se også de meditative betraktningene i f.eks. Johannesevangeliet med hensyn til de „metodiske anvisningene" i innføringskapitlet.*

Et ytterligere vesentlig kjennetegn på en vei i Jesu bilde kan vise seg her: utviklingen og dens målestokk blir lagt i det enkelte mennesket. Han/hun kan selv utfolde seg i samklang med livet, uten behov for noen "frelseformidlingsinstitusjon". Dette utelukker ikke fellesmessig samråd med andre. Veien er ment å „etterfølge", å følge langsetter den.

Den „indre" opplevelsen var aldri ment å være en erstatning for bønnen til den „ytre" Gud: „Bli i meg, så blir jeg i dere" - *Joh. 15.*

Det fantes ingen tvingende grunn til å fortsette vanddåpen, selv etter at Jesus hadde begynt å holde sine prekener, og heller ikke etter „åndsdåpen" under pinseopplevelsen. Allerede hos Jesus ble den til et ytre tegn på en ny utviklingsfase, som allerede modnet i det indre. Selv om dåpsbevegelsen lærte „vis anger og la dere døpe", så sa Jesu disipler „tro", dvs. åpne dere for troens kraft „og la dere døpe" etter sammensmeltningen med denne bevegelsen. Dette var bla. en innrømmelse til Døperens tilhengere. Fra nå av ble det begynt fra det positive. Begge dømte voksne som bevisst kunne ta en avgjørelse. Men dette trenger ikke å utelukke at det kan ha eksistert en slags velsignelse også for nyfødte i 2000 år, som en

„fødselsrett", men det ville nok være riktigere å skille denne fra den egentlige dåpen og også fra spørsmålet om tilhørighet i en bestemt kirke. På den måten ville denne diskusjonen løse seg av seg selv.

Dåpen ble også opplevd som inngang til det nye kongeriket i det gamle Israel, hvor den var uunngåelig tilknyttet den allestedsnærværende tolkningen at den spådde Messias ville være kongen. Det var ikke særlig vellykket å forklare menneskene dengang at det imidlertid ikke dreide seg om et ytre, statlig kongerike, og heller ikke om en ytre kirkeorganisasjon, men om et fellesskap for alle de som så Gud som sin far og seg selv som en sønn eller datter som i sitt indre var født på ny. Denne sikkerheten, forbundet med den holdningen at det mellom disse „sønnene" og „døtrene" hersket et søskenforhold, der menneske- og Gudssønnen Jesus ble sett på som den eldre broren, dannet kjernen i den læren som ble tilbudt menneskene som åndelig føde. I det gamle Israel fantes det riktignok allerede gamle, utilnærmelige gudsfestillinger parallelt med forestillingen om Gud som far. Men han ble mer oppfattet som Fader Abraham og det folk som stammet fra ham. Kun gjennom folket ble Gud den enkeltes far. Det var nok bare noen få som dengang nådde frem til en erkjennelse av Gud som direkte far til individet, det var først Jesus som brakte dette til alle, et individ som føler seg ledet av Gud i sitt livsløp og som til enhver tid kan søke kommunikasjon med Gud, et individ som kanskje gjennom denne forbindelsen med den evige Gud kunne ane det overjordiske i ditt eget vesen. Dette forankres tydeligere i Jesu videre livsløp, men er anlagt allerede her.

(...)

Liberale teologer har utlagt Jesu dåp som en opplevelse av kallet. Sett fra et tradisjonelt teologisk synspunkt ble imidlertid også den kalendariske og profetiske innbedding i verdenshistorien tematisert (f.eks. *Luk.3:1-4 med henvisning til Jesaja 40:3-5;*); i forkynnelsen dreier det seg om Guds reddende virke.

På den tyske og den siden finner du et utdrag av Matteus 28,18-20 om dette emnet, med anmerkninger om dåpen i nåtiden:

I dag døpes det oftest ved stenkning med vann eller neddykking

Kirkene innbyrdes anerkjenner som regel iallefall dåpen og dermed de troendes kristne sinn.

Frikirkene legger mest vekt på at dåpen enten foretas som bevisst voksen eller at det foretas en gjendåp som voksen. I tillegg legger de stor vekt på den dypere erfaringen av å være døpt av Ånden.

(Først var det faktisk voksne som ble døpt. Men dette utelukket ikke at også barn mottok en velsignelse, selv om den hadde en annen karakter enn dåpen.) Det lå ikke i dåpens opprinnelige mening at den samtidig skulle forstås som opptak til en bestemt konfesjon, slik det i dag praktiseres særlig i de store kirkeretningene.

Kirkene anerkjenner som regel også at enhver kristen mann eller kvinne kan foreta "nøddåp", dersom ingen geistlige er tilgjengelige: "Jeg dåper deg i Faderens, Sønnens (Jesus Kristus) og Den hellige ånds navn. Amen".

Spørsmål:

Kan jeg - dersom jeg ikke opplever det slik allerede - gi mitt liv i Guds hånd?

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Stillheten i ørkenen.

I begynnelsen av sitt virke som Kristus, eller Messias – hebreisk „Den Salvete" *) – sto han alene. Både dåpen og de 40 dagene i ørkenen - f.eks. *Markus 1,12-13* - med fristelsene. I tilslutning til dette kommer kallelisen av disiplene.

Både ytre og indre sett står ørkenen for en avsondrethet som gjør det enda mer mulig å bli mer bevisst og knytte seg sterkere og nærmere til den altomfattende Gud. Denne forberedelsen til alt det øvrige er for alle seriøse religioner den veien som er uunngåelig for en ny forbindelse med den guddommelige opprinnelsen, selv om den ikke er veiens eneste innhold. Også Jesus gjennomgår i sine opplevelser en slik fase, som er mer enn f.eks. daglige besinnelsespauser.

Kirkene, selv de som ofte taler om „inderlighet" – og som ofte bruker dette som tilsynelatende motsetninger til ytre fredsdemonstrasjoner – gjør seg ofte ikke den umake å vise menneskene en virkelig brukbar vei til denne „indre freden". I over 30 kirker kunne man ikke under gudstjenesten på langt nær finne stillhetens element, den indre stillhetens selvsyn, den stille forventningen etter bønner. Sang, preken, bønn, sang, helst med samtidig avledende innsamling av kollekt nesten uten pause – det er som et speilbilde på dagens hektiske samfunn som avleder menneskene ubevisst eller bevisst fra deres utforskede indre. Først helt nylig, i forbindelse med mange menneskers søken etter – nesten uansett hvilke – erfaringer, finnes det små fremskritt idet det f.eks. avholdes helgeseminarer eller henvises til spørsmål om muligheter i bibelkretser eller møter i hjemmet. Men her mangler ofte den direkte veiledningen. Samtidig kan noen erkjenne at en større nærhet til Gud krever et „stille kammer", og andre at deres sosiale verdier, som evne til selvkritikk, toleranse eller fordragelighet også forutsetter en tidvis utkopling fra det hektiske livet som utgangspunkt. Selvsagt er det ikke nok hvis dette av og til skjer under gudstjenesten, men det kan være en spore til å identifisere dette som et ofte fortrenget behov.

Mystikeren Jakob Lorber forklarer et Kristi råd til menneskene som „den korte veien til gjentødelse", som i dag – for å unngå misforståelser – kan betegnes som „ny fødsel", slik det ble beskrevet i artikkelen over. Se også „Vom inneren Wort, Stimme der Stille" (Om det indre ordet, stillhetens stemme) hos Lorber forlag (tysk) sitat:

„Dette er praksis: Dersom mennesket vil være født på ny av Kristus, så må det erkjenne alle sine synder - altså alt som skiller fra Gud - det er noe annet enn det som blir sagt til det. Deretter må mennesket dypt angre sine synder både i det indre og i det ytre og oppriktig gjennomgå en omvendelse. I tillegg må mennesket bryte helt med verden - ment er verdens egoistiskeforviklinger, ikke det aktive livet - „og overgi seg helt til meg og i sin kjærlighet til meg ha en stor lengsel etter meg, og må i denne store lengselen hver dag trekke seg tilbake fra verden og dens oppgaver i minst syv kvarter lang ved lukkede vinduer og dører og verken be eller lese, men kun bruke denne tiden i fullstendig stillhet og ro for å kunne beskjeftige seg i sitt indre kun med meg". Etter en tilsvarende innbydende tiltale „kom til ro, og voks i lengselen og kjærligheten til meg! Jeg sier dere, at når dere gjør dette over kort tid, vil dere snart se lyn og høre torden, men ikke bli redde! For nå kommer jeg til dere først som dommer i storm, lyn og torden, og deretter som Far i stille, hellige vindpust!... Se det er den korteste og mest effektive veien til ren gjentødelse, der det evige livet kan vinnes. Alle andre veier varer lenger og er mindre sikker, fordi det finnes mange snarveier,... den som ikke er ‚godt forberedt' og ‚væpnet til tennene', vil neppe nå målet." Det er mulig å be Den hellige ånd om renselse og forklarelse.

F.eks. vet yogier at menneskene mener at de „ikke har tid". Derfor pleier de å skru ned anvisningene sine fra noen timer til en halv time til 11 minutter, altså til ingen lenger kan si at de ikke har tid. Selv en kort tid med stillhet, hvor andre tanker, følelser og inntrykk ikke fortrenge, men kun observeres, har sin virkning, særlig dersom de er rettet mot Gud. Men den erstatter ikke lengre tids stillhet. I østkirken – f.eks. på berget Athos – brukes „Kyrie (innånding) eleison (utånding), dvs. Herren forbarme seg over deg", sml. f.eks. *Kreichauf: Som pilgrim på berget Athos (tysk)*.

Det ligger også en sterk utfordring i å skulle tie total under en streng, seks dagers Zen-Sesshin – en Zen-sittemeditasjon, som også har utbredt seg i kristne klostre, også utenfor meditasjonstidene og måltidene med andre. Etter ca. tre dager er det mange uerfarne som

knappt nok holder det ut lenger, for på den fjerde dagen – sammenliknbart med fastens virkninger – å puste ut og innse den effekten som man aldri helt kan oppnå med ord.

Stillhet skaper åpenhet. En samtidig tilknytning til Gud skaper også et vern for denne åpenheten. Etter en meditasjon er det alltid hensiktsmessig å stille seg inn på etterfølgende omstendigheter igjen, hvor det noen ganger kan være bedre å være mindre åpen.

Det ville riktignok være viktig å overføre noe av stillheten til hverdagen for å lære å bevare en klarhet og bevissthet bedre og bedre. Dette ville i så fall for den enkelte bety at i konfliktsituasjoner, eller så snart en mulighet byr seg, å la den indre ro falle over seg et øyeblikk, dvs. å ta hendelser inn over seg, men ikke tenke over dem med en gang, la følelsene få komme til ro (og notere seg det som senere må gjennomtenkes), og la legemsdelene slappe av, den ene etter den andre, men likevel bevare bevisstheten som helt menneske, ikke la seg henfalle til enkelte velbehagelige følelser.

Dette synspunktet ville i så fall bety at man ikke skal ta for seg emne etter emne i en lang, trettende rekke på møter, i arbeidet eller på seminarer o.l., men legge inn korte pauser mellom hvert emne. Disse pausene skal ikke bare være samtalepauser, men skal først og fremst gjøre det mulig å observere det som skjedde, såfremt dette passer, slik at man kan bearbeide dette og dermed kan innstille seg bevisst på det neste emnet. På samme måte er det hensiktsmessig å se bevisst på hva man spiser. Det kan finnes mange likhetspunkter mellom ernæringsmessig og åndelig „næring“.

Fremgangsmåten, som kan kalles „komme-til-ro-fra-alle-hendelser“ og som gir økt kraft til nåtiden og fremtiden, er altså ingen innholdsløs flukt fra problemene. Den skaper et utgangspunkt som gjør det mulig å bearbeide alle ting. Dessuten betyr ikke dette at man taper tid i hverdagen, tvert imot sparer man tid, fordi alt går lettere og bedre. Mange selv åndelig tenkende mennesker, merker neppe hva de går glipp av uten denne indre roen.

Selv denne enkle, åndelige erfaringen, stillheten, skjuler egentlig allerede hemmeligheter som er av største åndelige høyde i seg. Denne høyden forutsetter imidlertid at det finnes en vei til den. Nettopp Kristus fremhever viktigheten av å frigjøre det ukompliserte i mennesket, hans vei fører så til stadig større og dermed mer kompliserte horisonter, og i denne komplisertheten lyser den grunnleggende ukomplisertheten opp på nytt.

I den konsentrerte stillheten kan det f.eks. skje at et indre fremskritt som nettopp er bearbeidet eller gitt, forankres dypere i form av en evne som ikke „kan oppspises av møll“, se f.eks. Matteus 4. Den kan riktig integreres i mosaikken av tilværelsens andre fremskritt. Stillheten kan gå så langt, at „livet“ av helheten av det som måtte vokse opp mot det guddommelige forbildet i oss, kan fornemmes. Det er en måte å oppleve å være „født på ny av Gud“ i oss selv. Litt av denne muligheten har vi ved bevisst ro, når hodet blir friere – kanskje forbundet med en erkjennelse – hjertets kraft tydeligere og føttene mer avslappet. Da er noe „sluppet gjennom“, uansett hvilken liten bit av livets erkjennelse det måtte være. Hvis det ikke slippes noe „gjennom“, blir vesentlige ting værende ubearbeidet, og dette fører ikke bare til problemer i drømme – hvor de kun begrenset kan bearbeides – men også til andre problemer av helsemessig eller annen art.

*) **Kristus** er egentlig en tittel. I den tidlige kristendommen fantes det mange skrivemåter for "Kristus", som uttrykte forskjellige betydninger for ordet. Den mest kjente er den greske "Christos", som betyr det samme som den hebraiske betegnelsen "Messias" = "Den Salvete". Men det fantes også på gresk "Chrestos" = den gode, den hellige, og, mer sjeldent, "Chrystos", av det greske "chrysos" = gylden (strålende).

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Disiplenes fristelser og kall.

Også Jesus, med sine menneskelige egenskaper, måtte lære å vende seg mer mot Gud. Etter 40 dagers faste i ørkenen dukket „fristeren“ opp - f.eks. *Matt. 4, 1-11*

Selv i liten målestokk opptrer det negative krefter, som – lik alle krefter – også kan oppfattes som noe fysisk. Først kan man nevne de fundamentale, selvstendigjorte tendensene i mennesket selv, uten det integrerende hjertet, og dermed uten Gud. Denne selvsendiggjørelsen, først av tanken og deretter av viljen, fører til „spisning av fruktene fra kunnskapens tre“.

På den ene siden er det de forherdede egenskapene, som er bundet til materielle ting. Riktignok kan de motarbeides av noe som ligger dypere forankret i underbevisstheten, de kan også gjenkjennes i sitt vesen, men likevel er de nesten umulige å overvinne i dybden. Bevisst å kunne gi avkall og kunne ha istedenfor å måtte ha samt en kreativ, etisk omgang med slike krefter er en trening for å overvinne dem.

De motsatte ønskene fører derimot til flukt og til likegyldig, hånlig avstand fra materielle problemer, noen ganger kanskje helt inn til åndelige områder. Noen ganger blir det oversett at dette kun er den andre siden av den samme „negative“ medaljen, etter „pendelslag-prinsippet“ bundet til denne andre siden. Dette andre området ligger i dag allerede mer åpenbar, er altså lettere å rense. Et middel til denne omvendelsen er medfølelse, å go frigjørende kjærlighet.

En annen egenskap som kunne finnes i sammenheng med de to andre, kunne være forbundet med maktbegjær. Å omvandle denne illusjonen krever mot til betingelsesløs oppriktighet, som er grunnlaget for toleranse og fri solidaritet i omgang med andre.

Felles for disse områdene er en mangel på en sterk og likevel samtidig altruistisk individualitet hos slike mennesker, som kunne utfylle disse områdene, istedenfor å gli ned i de negative tendensene.

I Matteus 4 utsettes Jesus for disse avledende impulsene, her kalt „satan“ eller „djevelen“. Han henviser ikke bare til de forskjellige motsetningene, men griper etter noe høyere, som står utenfor de negative kreftenes evige drakamp: „Guds ord“, „Gud Herren“ og „Herren din Gud skal du tilbe, og ham alene skal du tjene“. **Kristus står utenfor mørkets og (skinn-) lysets dualitet og overvinne dette gjennom sin tredje, overordnede vei**, som mange andre hendelser vil vise oss.

(...) *Se også kapitlet "Zarathustra" i del 4 og tavlen „en kristen holdning...“.*

R.Steiner beskrev de to viktigste negative kreftene som adskilte vesener, slik de kan oppleves i verdens åndelige show. Som nevnt er det riktignok hensiktsmessig å være oppmerksom på begge virkeområder, men uteom verdens åndelige show er det ikke fullstendig rettferdiggjort, når antroposofen benekter de kristne forestillingene om et eneste negativt vesen, at dette inneholder begge sider. Tendensene opptrer også ofte så blandet at de til syvende og sist kan behandles som „antigudelige“ tendenser som en helhet - imidlertid ikke som flere guder, men den som står overfor Kristi Gud, med alt som virker i Hans ånd.

Det finnes også andre spirituelle retninger, som faktisk lukker et øye for dette, og som anser alt som streber etter spirituelle høyder for guddommelig.

Moderne evangeliske teologer, nesten på samme måte som endel andre spirituelle bevegelser, lukker begge øynene og bortforklarer forestillingene om negative vesen med den begrunnelse at de kun dukker opp noen få ganger i Bibelen. Samtidig overser de, at det nettopp ikke dreier seg om forestillinger, men om håndfaste erfaringer som ikke bare forekom i gammel tid.

Noen mindre kristne grupper antok på bakgrunn av begrepet "verdens fyrste"- f.eks. *Joh. 14:30* - at dette "tilhører" denne verden inntil videre, og at menneskene kun kan ta avstand fra det, selv om NT i virkeligheten kun nevner hans forførende og besittende rolle. *Johannes 12:31*: "Nå felles dommen over denne verden, nå skal denne verdens fyrste kastes ut."

Uten angst og andre negative følelser har negative krefter ingen direkte makt, det kan også være en beskyttelsesmekanisme å ikke „male djevelen på veggen" – også overfor kirkelige trusler. I dag kan kanskje åndelige erfaringer føre til at **antatt „økning" av negative kretsløp til syvende og sist viser oppbrakte potensialer, som lenge har eksistert, men som har ligget skjult**. Derimot kan virkelig positive evner økes enda mer, selv om de vokser mot et urbilde, som også allerede foreligger.

Nå kan slike personlige „ømme punkter" samtidig utgjøre en resonansflate for anvendte ytre krefter. Spor etter dette kan finnes i alle samfunn: i Vesten i f.eks. situasjoner hvor penger og egoisme er de høyeste verdiene, særlig i den gamle ensidige formen uten sosial sikkerhet, i nasjonalismens og nasjonalsosialismens ensidighet - spesielt når det gjelder hovmod og likegyldighet overfor resten av verden - og i nedbrytende "religiøse" aktiviteter samt i stalinismens ekstremitet - for eksempel hans brutale metoder for å skape likhet. Men dette betyr ikke noen generell fordømmelse av alt og alle i slike samfunn.

Jesus lærer ikke så mye om den direkte „motkampen mot det onde", han hevder heller ikke at det onde er nødvendig for „likevektens skyld" (som noen østlige lærer hevder), og heller ikke at dette er nødvendig for å erkjenne det guddommelige gode som en motsetning. Ikke engang en – ofte nødvendig – direkte bearbeidelse av det „negative" er nødvendig for alle. I det minste for noen kan en vei fungere, slik det anbefales i boken „Christliche Wissenschaft" (Kristen vitenskap) av *Mary Baker-Eddy*. Dette beviser imidlertid ikke at de motstridende kreftene ikke finnes, men at de kan omvandles indirekte på denne måten. Hos Kristus finnes det heller ingen evig fordømmelse, **til syvende og sist kan alle destruktive krefter omvandles**, til den tiden i det siste kapitlet i Johannes åpenbaring, hvor det loves at det ikke lenger vil eksistere noe mørke (se tilsvarende kapittel).

Etter denne tiden i ørkenen fulgte **kallelsen av disiplene** - *Joh. 1, Matt. 4, 18 - 22, Matt. 10*.

* Når det gjelder fristelseshistorien blir det i teologien tradisjonelt også tatt hensyn til den symbolske sammenhengen med menneskehetens historie: ørkenen med sine farlige, ville dyr som overlevet motbilde på Adams paradiset, og dermed som tilstand som skal overvinnes gjennom Jesus som "ny Adam". Ved den 1. fristelsen å gjøre steiner om til brød er det spørsmål om hva som spiller størst rolle, det materielle eller Gud. (Senere, da det dreide seg om mat for og vekkelse av mange mennesker, ser vi ikke noen fristelse i den lenger.) Ved den 2. fristelsen, å hoppe fra tempeltaket, er det spørsmål om å overvinne stoltheten som gjelder lastene i menneskenes liv. Jesus gikk gjennom alt som ble pålagt ham (, til han ble frelst gjennom oppstandelsen.) Ved den 3. fristelsen er det spørsmål om makten til verdslige kongeriker eller til "himmelriket" gitt av Gud. (I det videre forløpet kan imidlertid også det jordiske relevante, forutsagte "fredsriket" frembringe en forvandling av den jordiske kampen om makt gjennom Gud.)

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Bryllupet i Kana.

Her - Joh. 2, 1-12 - støter vi først på et eksempel som illustrerer hvordan problemer ganske enkelt baserer seg på ensidige emosjonelle og patriarkalske utlegninger heller enn på feil oversettelse eller "korrekturer" av evangeliene som ble bestilt av kirken. At Jesus sa til Maria „Kvinne, hva vil du meg", ble senere utlagt som nedlatende. Den som fordyper seg i teksten og er i stand til å se at Jesus senere gjør alt Maria vil han skal gjøre, kan lett konstatere at setningen heller har en beundrende karakter som kunne ha vært uttrykt tydeligere på denne måten: „Kvinne, hva vil du meg ikke alt!" Det opprinnelige uttrykket som ikke er overlevert i det forholdsvis enkle arameiske språket kan kun ha sett ut som følger for grekerne: „Kvinne, jeg med deg" – løsrevet fra sammenhengen kan det altså allerede på Jesu tid ha vært vanskelig å oppdage meningen nøyaktig.

Herfra og til korset viser det seg en periodisk skapende opplevelsessammenheng mellom Jesus og Maria. Hun virker inspirerende, deler de vesentlige stasjonene i hans liv og gjennomgår også en sjelelig forvandling.

Når man i dag bruker begrepet „Kristi brud" som betegnelse for ordensnonner, oppfattes begrepet nettopp som en betegnelse, men opprinnelig henviste det til virkelige levemåter.

Kristi "legemliggjørelse" i mennesket, slik det allerede er nevnt i kap. om Jordandåpen, **smelter sammen med det mannlige aspektet i sjelen (Animus**)**. Han kan inngå et „indre bryllup" med våre „kvinnelige" deler av sjelen under et guddommelig fortegn. Selv **helt inn til livskraften og legemet kan dette virke forvandlende. Bildet av Maria kan kanskje berøre det kvinnelige aspektet i sjelen på beslektet vis (Anima**)**.

For menn var det derfor nærliggende at veien førte over Maria eller over alle Mariaene*. Men begge kjønn kan gå veien over Jesus, eller over Maria, eller over begge, for fra sjelen til hormonene er det nok ikke et menneske som er fullstendig oppbundet i det egne kjønnets reaksjonsmønster eller som må forbli der. Det finnes imidlertid mennesker som finner en bedre tilgang til den ene eller den andre veien. Riktignok vil den indre helheten melde seg til slutt. I den katolske kirken fantes det en i dag nesten glemt praksis om å tilbe Jesu hjerte og "Marias rene hjerte". Denne indre utfoldelsen spør f.eks. ikke om forfatteren av dette kapitlet er ikke-katolsk, altså om han ikke har mottatt ytre påvirkninger om Maria, men han fikk heller ikke alle fordommene som mange som dyrket Maria-kultusen, har pådratt seg.

Først den som går en forvandlet, vei kan også gå en en vei "alene", uten fortrenning. Men for han/henne må det ikke være en vei alene, en stor, indre frihet gjør det mulig å ha et forhold til det annet kjønn, til og med fullkomment mulig.

I denne sammenhengen integreres også de sjeleandeler som man har fått med fra far og mor, i personligheten.

Dybdepsykologiske elementer kan absolutt settes i forbindelse med religiøse opplevelser. Eugen Drewermann forsøker dette på en annen måte. Etter nærmere betraktninger må religiøse grunnerfaringer imidlertid vise seg på et eget nivå som virker inn på de dybdepsykologiske prosessene. I dag finnes det tendenser som ser den **religiøse søken som menneskets iboende, egentlige „helhetlige, meningssøkende og grenseoverskridende vitalimpuls"** se Hubertus Mynarek: „*Möglichkeit oder Grenze der Freiheit*" (*Frihetens grenser eller muligheter*), 1977. Det burde imidlertid differensieres mellom en generell, utformet spirituell impuls og en religiøs impuls i nærmere betydning av re-ligio, som er menneskets gjenopprettede eller nye forbindelse med den guddommelige urgrunnen, med „Faderen", som gjennom en forbindelse med Kristus er mulig for overbeviste kristne.

Gud, som verdens største hemmelighet, kan vel neppe begrenses til én eneste vitenskap, opplevelsesart eller på ett eneste fenomen, som i beste fall driver frem enkeltaspekter, men

som et forøk på å anerkjenne og se flere innfallsvinkler samlet. Dette er hittil kun gjort i svært lite omfang. Hvis den nevnte alkymistiske prosessen, og dermed bla. forbindelsene mellom den venstre og den høyre hjernehalvdelen (som det i dag søkes etter med mange metoder) også ble gjennomskuet av de kristne, med resultatet „elskende, kreativ erkjennelse", så ville striden mellom teologene snart tilhøre fortiden. Selv i dette tilfellet ville det være mulig å spesialisere på enkeltaspekter, men de ville ikke bli gjenkjent og ville ikke kunne kreve noen utelukkende gyldighet lenger. Menneskenes utfyllelse av hverandre ville komme til sin rett.

Mens den som lever etter Jesu grunnsetning „**Elsk din neste som deg selv**", ville kunne oppnå det samme og mer i tidens løp. Den som anstrenger seg for å elske sin neste like mye som seg selv, vil riktignok merke at det er nettopp dette som må læres. Det å bli en „helhet i sitt indre" kan på sin side gjøre det lettere å føle denne kjærligheten. Spørsmålet om „miraklene", som også kan stilles i sammenheng med bryllupet i Kana, blir nærmere belyst i et eget kapittel. Når det gjelder de feminin-guddommelige aspektene ved Maria-Sophia se senere kapittel "Den første pinsehendelsen".

Tradisjonell teologi har utlagt denne hendelsen som en substitusjon av den greske Dionysos-kulten, eller som symbolsk tilknytning til Israels møte med Gud ("*den tredje dagen...*", 2. Mos 19:16), samt som påvente av pasjonstiden, hvor vinen antar en dypere betydning.

* Mens **Maria**, som anses som Jesu mor som en åndelig eller sjeelig mor av de som fulgte henne, blir **Maria Magdalena** heller forbundet med det jordiske livet for sine tilbedere.

Maria Magdalena (Maria av Magdala) var en kvinne som fulgte Jesus. På grunn av overleveringene mener mange at hun var en prostituert som endret sitt liv på grunn av Jesus. Men Jesus sier: "Hun har elsket mye". Dette betyr ikke nødvendigvis en mengde sex, men - i det minste også - evnen til å elske mennesker (omfattende), føle med dem og være god mot dem. Hun elsket Jesus, dvs. hun beundret ham som mann spirituell (åndelig) leder. Ifølge den mystiske litteraturen (Jakob Lorber) renset hun sine følelser for Jesus mer og mer i retning av en åndelig kjærlighet. På den måten var kjærligheten hennes veri til å forstå Jesus og Gud stadig mer.

(Muligens på samme måte som Clara, kvinnen som elsket munken Frans av Assisi /St. Franciscus rundt 1100 - som først avviste henne, men som senere tok henne til seg, da hennes kjærlighet var blitt en ren åndelig kjærlighet. (Om dette emnet finnes det en interessant film på tysk og engelsk, vi kjenner ikke til om det finnes en russisk versjon.)

Det finnes en spesiell overlevering, som handler om Maria Magdalena: Legenden om den "hellige gral": Josef fra Arimatia og Maria Magdalena og noen andre tilhengere av Jesus bar gralen - opprinnelig den skålen som Jesu blod ble oppfanget i - til Syd-Frankrike eller England. Det er knyttet noen mirakler til denne gralen. (Gralen er også et symbol på guddommelig kjærlighet).

Det finnes også noen nyere teorier om Maria Magdalena. F.-eks. ideen om at hun hadde et barn med Jesus, som skal ha dannet utgangspunkt for et tidligere europeisk kongedynasti (Merovingene). Det er ingen som kan bevise slike teorier i moderne, sensasjonspregede bøker.

***) De nevnte begrepene "anima og animus" har ikke noe med tro å gjøre. Mange mennesker har erfart - kristne eller ikke - at både menn og kvinner har såkalte "mannlige" og "kvinnelige" deler i sin psyke, som ihvertfall delvis stammer fra far og mor som opplevelser under oppveksten, og som man kan lære å integrere i sin personlighet. Konseptet om "animus og anima" er kanskje ikke helt identisk med denne realiteten, men det er et forsøk fra dybdepsykologiens side å forstå bakgrunnen for fenomenet.

Spørsmål:

Kan Gud hjelpe meg med å forbedre mitt forhold til det andre kjønn?

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Kristne synspunkter til seksualitet, sympati, følelse og kjærlighet.

Utviklingen av kirkelige uttalelser om seksualitet samt motargumenter både i og utenfor kirken vekker inntrykk av at menneskene har det ekstremt vanskelig å bare finne ut en menneskelig, for ikke å snakke om en „kristen" omgang med dette. Ytre moralske forbud mistet en stor del av sin virkning på sekstitallet, kirkene var heller ikke i stand til å finne frem til den etisk fornuftige kjernen om dette i overleveringene, som så kunne redigeres til i forhold til nåtidens samfunn. Den "seksuelle revolusjonen" som oppsto som motreaksjon mot undertrykkelse av seksualiteten førte oss til det motsatte ytterpunktet i en ny ideologi med seksuelt ytelseskrav – sløsing med livsenergi – og ignoreringen av den iboende lengselen etter sjelelig-åndelige forhold med ansvar: stadige brudd hen til arbeidsuførhet. Derfor kunne det ofte finnes en viss resignasjon helt frem til sent på åttitallet, og selv da var det vanskelig å finne frem til et fornuftig kjernemotiv for å utvikle samfunnet videre på dette området. Dette kan skyldes at „eiermentaliteten" måtte overvinnes. Det kan utledes fra menneskenes lange kamp om dette i århundrer, at begge deler, både ansvar og frihet i forholdene mellom mann og kvinne, ikke er realiserbare, og at dette heller ikke kan realiseres i menneskenes videreutvikling eller kan forbindes på en harmonisk måte. Enkelte parforhold, hvor det tilsynelatende eller faktisk har lyktes, tyder likevel på at det finnes unntak.

Kristus taler til menneskene om å bli ett i sitt indre, om å bli fullkommen, som i seg selv skaper et grunnlag for virkelig frihet. **Han taler ikke om å fortsette å bryte ned visse områder i menneskene som allerede er sterkt nedbrutt, heller ikke taler han om å leve ut alle ting ekstatisk, men heller om å integrere disse nye elementene i „hjertets visdom".**

Han er heller ikke en representant for „materiell tvang", for en overvurdering av ytre former eller for misbruk av begrepene ansvar, troskap og ærlighet for å dekke over misunnelse, sjalusi og begjærighet, for han dreier det seg om ånden som det handles ut ifra. Han ser heller ikke ekteskapet som det aller beste, noe som utenfra ses som en mindre heldig betraktning.

Å elske Gud - og den neste - som seg selv, altså også seg selv, denne regelen altså, som Kristus avløste forbudslogikken i Det gamle testamentet, beskriver først og fremst en universell holdning, som gjennomsyrrer og forbinder alle disse tre områdene (se *Mk. 12:33; Joh. 13:34; Gal. 5:14; Jak. 2:8*). I denne sammenhengen er dermed nestekjærlighet noe annet enn en ren instinktiv omtanke for familiemedlemmene osv.. – men den kan også innlemme disse på en fri måte. På bakgrunn av menneskets rolle som elskende hjelper der det trengs, så er heller ikke kjærligheten til en selv egoistisk, men rettet mot kjærligheten til en selv – og til legemet som verktøy – som både andre mennesker og Gud kan tjenes med.

Kjærlighetens høyeste form er betingelsesløs. Tenk også på kjærligheten til "fiendene", Matt. 5, 43-48 - som ikke betyr at man skal gi avkall på visdom.

I denne sammenhengen burde det fremgå at f.eks. teser som man noen ganger støter på som prøver å likestille seksualitet og kjærlighet eller forbinde egenkjærlighet med selvtilfredstillelse og fantasier, er uendelig langt fra Kristi verden. Det som heller utgjør en indre isolering av enkelte krefter, og bilder mellom menneskene og de reelle andre, er nå engang en av menneskenes mange ufullkommenheter som man kan lære noe av, men som aldri kan være selve målet.

For dagens europeere kan en evolusjon av seksualiteten først og fremst oppleves når to mennesker kommer i åndelig og sjelelig kontakt gjennom felles opplevelser og lærer på den måten å omgås med anti- og sympatiutstrålinger – ikke i første rekke bare dette, men også dette, må tas med i betraktningen for å oppnå eksterne, fornuftige kontakter. Først senere kunne den fysiske kontakten føyes til, dette hører ikke til i ethvert vennskap eller ethvert møte. På samme måte er ikke det slik at et nytt møte automatisk må føre til adskillelse fra partneren, slik det så ofte skjer. Det er heller en kjærlig grunnstemning som må forutsettes.

Hjertets krefter kan føre med seg merkbare, seksuelle energier, og disse må ikke øyeblikkelig utleves med eksplosiv kraft, slik det ofte skjer i dag på grunn av kulturell forventning.

Mange åndelige tradisjoner lærer at istedenfor å fortrenge eller stadig utleve seksualiteten, kan den transformeres til noe mer enn Freudiansk „sublimering". (...). De eldre østlige retningene oppviste bla. den mangelen at de gjerne straks startet med seksualiteten istedenfor å la hele mennesket møtes - i dag ville det være god tone å "starte ovenfra", altså først bli kjent med hverandre åndelig og sjeelig. På samme måte blir østlige synspunkt, at et rolig samvær – som ikke beror på den mannlige eller kvinnelige orgasmen - langsomt kan bringe disse følelsene i samklang med menneskets vesen som helhet. Også i kristne kretser fantes det tradisjoner i denne retningen, som i dag er gått tapt og som derfor må bearbeides på nytt. Mange overleverte tekster fra sangere og trubadurer i middelalderen viser slike sammenhenger.

Siden seksualiteten kan frembringe mange forviklinger i underbevisstheten, blir den i de forskjellige religionene knyttet til et parforhold som en balansegang, slik at følgene dermed kan håndteres i fellesskap. Den som ønsker å gjøre denne erfaringen innenfor et ekteskap, kan gjøre dette dersom begge i et vennskap som utvikler seg til noe mer, bevisst velger hva de vil og hva de ikke vil og støtter hverandre i dette.

Denne gamle regelen, som Jesus holder i hevd, helt ned til å fordømme et begjærlig blick på en annens partner, må imidlertid ikke utelukke den verdifulle kilden til begeistring som et umiddelbart møte mellom to fremmede mennesker utgjør - den gjelder oftere enn antatt og blir ikke engang alltid forstått av de den gjelder: „Når to eller tre er samlet i mitt navn, er jeg midt i blant dem" (eller i en like riktig oversettelse „i dem"). Dette krever ikke noen annonsert kirkelig forsamling eller spesiell forberedelse, men kan skje over alt hvor "Kristi ånd" lar to mennesker møtes i en eller annen anledning. Dette gjelder også når det dreier seg om en mann og en kvinne som føler sympati for hverandre og samtidig skal holde hodet klart, for det er dette som er det vanskelige utgangspunktet, men som også er livsnødvendig. Her trenger det ikke å dreie seg om seksualitet eller bindinger, men det er de gjeldende personene som selv må finne ut hva det egentlig dreier seg om.

Allerede Jesu jordiske liv gjengir ham som ekstremt ukonvensjonell. Det kunne vise seg at konvensjoner kun er nødvendige så lenge han „ikke er blant dem".

En forutsetning for passende møter mellom mennesker, som man selv kan styre, er en kilde til naturlig observasjon av egen individualitet og den egne „aura" eller utstråling. Også som par fortsetter personene å være enkeltindivider, en fullstendig oppløsning av individualiteten i et parforhold tilstrebes ikke av Jesus.

*) Menneskeheten er et komplisert nettverk, dette vil kanskje bli klarere i de neste kapitlene.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Den „hellige iver" (og synspunkter på emosjoner).

I *Joh.2, 13-25* skildres "tempelrenselsen" etter bryllupet i Kana. I sin iver fordriver Jesus de handlende og pengevekslerne håndfast ut av tempelet. Han vi sette et synlig tegn opp mot verdens hyklere, som betegner tempelet som Guds hus og som selv ikke har noe annet i sinne enn å forfølge sine mål om profitt. Siden omstendighetene er slik at han ikke kan forvente støtte fra den verdslige eller åndelige ordensmakt og er den eneste som føler seg ansvarlig i "sin Fars hus", tar han saken i egne hender og foretar en sosial motstandsaksjon,

uten å skade mennesker. „Å adlyde Gud mer enn menneskene" er **er ikke på noen måte en underdanig holdning**. Også hvor han sier: „Gi keiserens hva keiserens er" (og Gud hva Guds er) kan det ikke utleses noen underdanig holdning, slik det ofte er gjort forsøk på. Det er mer en bestrebelse på å skåne disiplinene for nytteløse gnidninger med samfunnets myndigheter. Religion og politikk følger sine egne grunnsetninger. Å tjene medmennesket og ville „byen det beste" er heller ikke underdanig.**

I denne sammenhengen kan kan kanskje stille spørsmålet om menneskets omgang med emosjonelle krefter. For ikke alle menn eller kvinner har sine følelser på et så høyt nivå som Jesus, som hele tiden levde i „positiv frykt for Gud" og medfølelse med menneskene, og hvis iver baserte på bevisst gode hensikter. Hos normale mennesker er nesten alle følelsene i det minste blandet med bevisste pirrings- og reaksjonsmekanismer – som er biografisk forskjellige og som opptrer med forskjellig styrke, men som er svært like i sin grunnstruktur. Selv stadig å fiske slike mekanismer ut fra de egne reaksjonene, uten å nøye seg med andres tolkninger av dem, og betrakte dem og til slutt mestre dem eller overlate dem til Gud, er en lang læreprosess.

Selv om det her dreier seg om psyken, er vanlige psykologiske analyser eller terapiprosesser ikke særlig egnet for mennesker som søker Gud og sannheten:

Der hvor det fremdeles finnes ensidige tolkningsmønstre i bakhodet som reduserer de psykiske problemene til seksualitet og preging i tidlig barndom og hvor det til og med av „svakhetsgrunner" blir begrunnet hvorfor man er blitt slik, istedenfor, slik Erich Fromm gjør det, å fremheve menneskets utviklingsevne, kan psykologi til og med være en hindring på den åndelige veien.

Der hvor psykologi, altså „sjelekunnskap", oppmuntrer til å se på sjelelige prosesser, og der det - noe som sjelden skjer - blir sett mer i sjelen enn en kjemisk-elektrisk hjernefunksjon, kan studiet av dette være en hjelpsom bro. Psykologien ville lettere kunne hevde seg, dersom den ville være beredt til å undersøke kunnskaper og påstander fra alternative psykologiske retninger. Det nytter lite å straks ville bearbeide hele problemkomplekser, slik dette er vanlig. Det ville være mer virkningsfullt først å søke etter de enkelte bestanddelene i et slikt kompleks og samtidig skille bevisst om det dreier seg om en „bjelke i ens eget øye" eller om en „flis i den andres øye", og hvem som så er ansvarlig. Mange kristne skoler ville fremheve det første sterkere, fordi det er vanskeligere, og først må læres, å se på egne problematiske handlinger, og fordi disse heller kan korrigeres selv, i dette henseendet har det kirkelige skriftemålet også en terapeutisk virkning i tillegg til det åndelige aspektet. I psykologisk praksis ville ofte mer det andre perspektivet som offer stå i forgrunnen. Til slutt må det imidlertid anmerkes at begge sider er kommet mer eller mindre i søkelyset. Østlige åndelige retninger ville f.eks. fremheve sammenhengen mellom disse to perspektivene som grunnlaget for „karma" eller skjebnen.

I de tilfellene hvor det dreier seg om å løse opp vanskelige ettervirkninger av dagens hendelser, vil kanskje en gjenoppdaget metode fra R.Steiner være til hjelp: gjennomgå dagens hendelser baklengs, fra kvelden og tilbake til morgenen. Deretter er det lettere å komme tilbake til nuet.

Det er også mulig å stille opp et „mentalt speil" med de egenskapene som kan forbedres og som det skal strebes etter, og gjennomgå dette ofte: en suksessfull metode fra det mystiske området.

Fremskritt på det mentale området medfører at også kommunikasjonen mellom flere mennesker kan forbedres. Mange fordommer og overilte beslutninger kan avta i samme målestokk som mennesket blir mer gjennomskuelig for seg selv og slipper mer ballast. Den vekt som Jesus legger på „ikke å dømme" og på det „som kommer ut av munnen", er ikke et uoppnåelig, moralsk krav, men en oppfordring til å begynne med denne læreprosessen. (Dette forutsetter at man først oppsøker stillheten istedenfor å fortsette

striden og deretter prøver å snakke rolig med hverandre. *Se også kapitlet "Stillheten i ørkenen").*

I denne sammenhengen finnes det europeiske læreretninger, som kan integrere elementer som nerve- eller bevissthetssentraler -chakraer - slik de kjennes fra yoga, under andre navn (antroposofi, universelt liv bla.). Slike bestrebelses er ikke automatisk "ikke-kristne", slik det ble påstått fra kirkens side, men slike sentrer i mennesket var kjent allerede for middelalderens kristne teosofer (*J. G. Gichtel*) og er i dag tydelige som realt eksisterende energistrukturer i mennesket, på samme måte som kunnskapene om akupunkturpunktene, som særlig er kjent fra Kina, ikke automatisk er "taoistiske" - for disse er for lenge siden påvist med måleinstrumenter og i det siste også histologisk i menneskets vev.

For å utdype dette, les også ekstrasisden "Grunnlag for etiske verdier".

** "Iveren" i denne betydningen må ikke samholdes med "brenner uten å kjenne" (*Rom 10, 1-3*).

Spørsmål:

Kan Gud hjelpe meg med å bearbeide følelsene mine mer bevisst?

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Om bergprekenen (med synspunkter på forståelsen).

Det er skrevet mye om verdiskiftene i de gamle (og dagens) samfunn på grunn av bergprekenen. *Sml. Matteus 5 - 7,29*. Noen hilser dem velkommen i forbindelse med samfunnsmessige aktiviteter. Andre forskjønner dette som „holdningsetikk" og foretrekker sin såkalte „ansvarsetikk" med gammeltestamentariske straffetrusler, militær osv. Noen forsøker til og med å etterleve dette. Også utover kristne kretser settes det pris på bergprekenen (f.eks. Gandhi).

Også ut fra bevissthetsforskningens ståsted kan det ses at bergprekenen særlig er rettet mot mennesker som bevisstheten kan være mer for enn bare menneskelig forstandsanalyse, og som livet ikke trenger å ende ved den egen navlebeskuelse for. De „fattige i ånden", altså de som „vet at de ikke vet noe (eller vet lite)" og som er åpne for en stadig relativering om at Gud vet mer enn de selv og at Han ennå kan lære dem mye om alle ting, er „salige", „himmelriket er deres". Denne holdningen kan vise seg å være mer enn en stadig sterkere utvikling, mer enn noen annen innstilling som menneskene anser som „klok".

„De som sørger" må ikke bare bære sin egen skjebne – og må dermed bearbeide sin egen del av helhetens tilstand istedenfor å se bort i lettsindighet –. Noen bærer også tunge byrder når det gjelder hele nettverket av personene rundt seg som de lever i, og sist men ikke minst de som bærer befolkningers og menneskehetens skjebne. Istedenfor statsledere er dette i dag ofte grasrotbevegelser, og hvem viser dem den nødvendige deltakelsen, hvem ber for dem istedenfor alltid for de mektige, berømte og de store i finanslivet?

De „ydmyke" er tydeligvis ikke bare de frivillig ydmyke (altså ikke bare de engstelige). De „skal arve jorden" og kun under deres hånd kan den bevares og utvikle seg.

„De som hungrer og tørster etter rettferdigheten": – ikke misunnelse, men oppriktig søken etter rettferdighet for seg og for andre åpner mennesket „mot det høye", før eller senere vil de få svar, selv om dette er annerledes enn forventet. Tydeligvis bærer „de barmhjertige" sine medsøsken og medskapninger frivillig mot det høye og blir dermed også båret av Gud.

„De rene av hjertet", som dermed har erkjent og gitt avkall på sine åndelige briller eller fordommer, vil se Gud". Dette er den mer omfattende betydningen av ordet „Døm ikke!".

„De som skaper fred", også de som stifter fred, i den betydningen som fredsbønnen til Frans fra Assisi uttrykker, lar også andre erkjenne at det må stå en annen kraft bak dette enn de kreftene som ellers styrer livet. Derfor „skal de kalles Guds sønner (og døtre)".

„De som blir forfulgt for rettferdighets (/rettskaffenhets) skyld" og de som „for min skyld", dvs. på grunn av Jesus blir baksnakket eller forfulgt, skal også saliggjøres, for dette var ofte deres indre tilstand mens det ytre vesenet led. Det betyr ikke at lidelsen er et mål i seg selv.

De omtalte skal også utøve rollen som „jordens salt" og „verdens lys". Nettopp i dette kapitlet henviser Jesus til det gamle forbundets „lover" og profeter. Han tar ofte opp det riktige fra før sin tid, men gjør det fruktbart på en ny måte for en ny tid der det ikke lenger er lovene selv, men deres kilde som kan stå i forgrunnen, og der hvert menneske kan gjenskape de indre livsfundamentene selv.

Den som „søker etter Guds rike", skal „få alt det andre i tillegg". Også her er det synlig **at forstandens tankenivå ikke skal ødelegges, men åpnes for å oppfatte det som springer ut av denne høyere, åndelige logikken. Men dermed er det ikke sagt at de jordiske plikter og gjøremål skal oppgis til fordel for å stupe inn i avsondrede åndelige bevissthetstilstander. En høyere innsikt skal derimot konfronteres fullstendig med den verdslige bevisstheten og livet, til verden er forandret.** Klarheten opprettholdes, eller oppstår, først når mennesket står med bestemte spørsmål som kan strekke seg fra uvitenhet over spekulasjon, antakelser, teori, overbevisning og til viten, og det er et viktig utviklingsgrunnlag. Det er altså noe annet enn f.eks. en ren streben etter lyksalighet, slik man finner det i noen av de gamle åndelige retningene.

Disse høyere tankene i bergprekenen (*se også neste kapittel*) er allerede utfra innholdet i første rekke rettet til de menneskene som ikke bare vil anvende dem for å sortere sine egne åndelige aktiviteter på nytt. Veien retter seg først og fremst til det individuelle livet, der det kan søkes etter en partner eller etter en „neste", slik det ble beskrevet i kapitlet „Dåp" og „stillheten i ørkenen". Så bygges det på dette nivået særlig opp mannlig-kvinnelige forhold, og deretter strekkes føleren ut igjen etter ytterligere følelsesmessige vekselvirkninger mellom flere mennesker. Dette ble beskrevet i kapitlene „Bryllupet i Kana" og „...kjærlighet". Her med bergprekenen bygges det videre på dette følelsesmessige og etiske nivået, og dette åpner i sin tur opp for den omfattende åndelige målretningen som kan danne et fellesskap av menneskenes forhold til hverandre. Dette tilsvarer innbegrepet av forholdet mellom klang og intervall på den ene siden og treklang og skalaer på den andre - til helheten.

I teologien har man analysert tilknytningen til gammeltentamentariske utsagn: f.eks. *Sal 1 og Jer. 17:7f.* Ifølge 4. Mos 12:3 i forbindelse med Mt. 11:20 ble Jesus sett på som den nye Moses. Forkynnelsen i Sak. 9:9f. „...hans velde skal nå fra hav til hav" snakker om hvilken betydning det forkynnede Guds rike vil få for verden. Det var ikke til å overse at han flere ganger forvandler gammeltestamentariske lover til noe nytt i bergprekenen sin: „...jeg sier dere...". Dvs. han snakker ikke som de skriftlærde rabbinerne, men utfra en gudelig budbringers bevissthet. Nettopp denne profetiske og messianske egenskapen var omstridt hos dem som kun orienterte seg etter Det gamle testamentet.

**På den tyske og den engelske siden er det et utdrag av Bergprekenen, Matteus 5:
Saligprisningene og Jordens salt**

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Jesus viser sin herlighet på fjellet Tabor (*Matt.17*).

Mange av Jesu gjerninger, fra samtalen med Nikodemus - *Joh.3* - over bergprekenen til mannen som var født blind og mettingen av fem tusen på fjellet danner i sin symbolikk den ytre rammen rundt det som kommer til indre uttrykk i „herligheten“. Denne viste herligheten er beslektet med det østlige begrepet om den store opplysningen. Ånden blir opplyst. For Jesus og også for det mennesket som er i ferd med å lære seg disse mulighetene, dreier det seg riktignok om en tettere forbindelse med Gud, som her ikke skal oppfattes som det allment absolutte, men skal forstås som et vesen.

Rent „positiv tenkning“ kan riktignok kanskje, dersom dette ikke ble praktisert med egoisme eller storgalskap og uten teknisk manipulasjon, hensette tenkingen til en tilstand som kan være beslektet med det som kommer fra Gud, det kan altså åpne for det. Litteraturen om dette mangler imidlertid for en stor del dette aspektet og kan dermed føre til selvbedrag.

„Vist herlighet“ er det ihvertfall ikke. Med den blir det allmenmenneskelige, forvirrende mangfoldet av åndelige „programmer“ ikke bare gitt et tilskudd av positive programmer, slik at det oppstår et overskudd av positive programmer – en absolutt gjennomførlig prosess –. Derimot blir alle åndelige forvirringer oppløst ved å kaste et blikk på dem, befridd for forvrengninger og misvisende verdisetninger. En høyere guddommelig styring i alt blir synlig. Hvis man iakttar hvordan menneskets modning kan forløpe også i denne retningen, fremstiller den seg som en fordykning i de psykiske renselsesprosessene, som ble omtalt i kapitlet „Den hellige iver“. Alt blir belyst fra et mer grunnleggende erkjennelsesnivå. Erkjennelsene er ikke tenking, de kan dukke opp med eller uten tenking, kan ikke tvinges frem, og de befri. Her trenger ikke tankeverdenen lenger å bli fortrent, slik endel andre bevegelser har prøvd på.

Tenkingen blir befridd fra instinktive reaksjonsmønstre, og den kontrollerbare analytiske og syntetiske tenkingen blir lettere til et verktøy for den høyereliggende fornuften og bevisstheten. Differensieringen i tankeprosessen fortsetter - uten å bli ubesluttsom ("tam"). Her oppstår f.eks. også forståelsen for hva som passer seg under hvilke omstendigheter.

Man kan gå ut fra at Kristus selv ikke måtte fjerne alle disse uklarhetene, som skilte de vanlige menneskene fra dette nivået. Likevel fantes det også for ham alltid en stadig større klarhet. Senere ba han i den såkalte øversteprestlige bønn om den klarheten som han hadde hos Gud før skapelsen (*Joh.17*).

Noen teologer tyder Petrus forklaring og Kristusbekjennelse på bakgrunn av samtidens jødiske forsoningsdag eller den følgende løvhyttefesten. (Forsoningsdagen var den eneste gangen i året hvor presten uttalte Guds navn i tempelets aller helligste.) Andre så en tilknytning til Moses oppstigning på Sinai-fjellet (2. *Mos 24:16*).

**På den tyske og den engelske siden er det et utdrag av Matteusevangeliet kapittel 17, 1-13:
Disiplene får se Jesu herlighet.**

Spørsmål:

Kan Gud hjelpe meg å strukturere tankene mine på nytt og gjøre dem fornuftige?

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Spørsmålet om „miraklene“.

Jesus handlet ikke for å tilfredsstille menneskenes sensasjonslyst og slett ikke for å tvinge menneskene til omvendelse og tro gjennom ytre hendelser. Hele hans vei er gjennomsyret av en indre klarhet om hva han alltid skulle gjøre - altså ikke „på grunn av en eller annen omstendighet for å oppnå en eller annen effekt“.

Helbredelsene var ofte „tegn“, handlinger i det små, som sto for noe større, mer fundamentalt. Ved helbredelsen av mannen som var født blind på sabbaten svarte Jesus, at grunnen ikke var syndene, „men at nå kan Guds gjerninger bli åpenbart på ham“. *Sml. Joh. 5, 6-9; Joh. 6; Joh. 9, 3 o.a. Les i del 3 kapitlet om „Jesus og helbredelsen“.*

Samtidig er det nok også en ønsket bivirkning at det gjøres opp med foreldede tankemønstre og tenkes dypere over betydningen av slike gjerninger. At det finnes mennesker som trenger mulighet for en ytre iakttagelse, for tellinger, for målinger og for overveielser om dette, anerkjenner Jesus i tilfellet med Thomas, som kan ses på som „naturvitenskapstypen“ blant disiplene (...). *(Se kapitlet „Naturvitenskapene og Gudstro“ i del 3).* Jesus ville ikke tvinge noen, dette ville sett ut som en domstol, og det kan heller ikke ses noen hensikt i å ville provosere noen til å avslå, dersom vedkommende ikke var moden for en beslutning. *Det er også verdt å lese „Tomasevangeliet“, en apokryf, presis samling utsagn av Jesus, uansett om de er skrevet av Tomas selv eller ikke. Denne teksten var også anerkjent av åndelige kristne i Egypt og andre steder.*

Derfor var Jesu „mirakler“ heller ikke de viktigste gjerningene hans. Ofte gjorde han dem kun for å hjelpe etter at han var blitt bedt om det, uten at det samlet seg store menneskemengder og han „truet“ menneskene om ikke å fortelle noe.

Men når teologer og andre av Bultmanns skole for „avmytologiseringsteologi“ fremdeles går ut fra at de så absolutt kan bortforklare disse miraklene og ser på dem som symbolske illustrasjoner, så må de få attest på at de tilpasser seg det mekanistiske verdens- og menneskesynet i det 19. århundre og at de ganske enkelt ignorerer nyere vitenskapelige strømninger. For disse nye retningene innenfor kvantefysikk, biologi og biofysikk, i naturmedisinsk og parapsykologisk forskning, i astrofysikk osv. er for lengst nådd til det stadiet, at man i det minste kan skimtes antydninger, som eliminerer „utroligheten“ i de bibelske hendelsene. Dette må ikke fremstå som en søken etter et „bevis på Gud“, idet dette på søkes på et annet nivå enn på det naturvitenskapelige.

Kun en ting skal fastholdes ved denne teologiske retningen, at den ikke krever at det er nødvendig å forutsette en vitenskapelig objektivitet for troen.

Ensidigheten i den gamle opplysningstiden er forbi. Også for vitenskapelige hjerner er det blitt mulig å tro uten å være skizofren. I en tid, hvor menneskene tror på parapsykologiens kjensgjerninger, som f.eks. enkeltes evne til å bøye en skje på avstand, uten videre tror – til tross for en viss mengde fusk blir det likevel en bit tilbake som ikke kan betviles – ville det ganske enkelt være absurd å frasi den mye større Jesus Kristus slike muligheter. Jesus handlet ut fra andre motiver enn å spøke med å bøye skjeer, men utfra vår tids forskjellige erfaringer er det nærliggende at Jesus faktisk kunne gjennomtrengte alle naturkreftene - og at det nettopp i dag er så viktig å se dette fenomenet i øynene, for dagens menneskesyn, for en helhetlig eller kristen frelse osv. Et slikt spirituelt syn på Jesus er ikke en motsetning til å se på Jesus som „menneskesønnen“, som ville gi den enkelte og de sosiale forbindelsene eller menigheten et ytre eksempel. Ofte fører en antakelse av en slik tilsynelatende motsetning til at „miraklene“ avvises, fordi slike personer godvillig mener at de må forsvare seg mot feiltendenser som fører bort fra en menneskelig og sosialkritisk kristendom. I virkeligheten burde først begge deler sammenføres og utgjøre et nærmere bilde av Jesu virkelige radikalitet og hans tilknytning til viljen og dermed også til Skaperens kraft.

(...) **Her er energien ikke en vesenløs kraft, den er samtidig en virkning av Kristi vesen.** Ofte blir energien betraktet isolert, som f.eks. i østlig yoga. Også i dag finnes det helbredelser som skjer med bønner i opprinnelig betydning, og med hensyn til det indre i mennesket som er forbundet med

Kristus, som vil menneskets helbredelse og fullkommenhet, som da ifølge Kristus kunne „gjøre større ting" enn han.

Den åndelige helbredelsen selv og det sjelelig-åndelige fremskrittet som er forbundet med den forblir riktignok en nåde som ikke lar seg tvinge, uansett hvor mye menneskene gjør for å forberede seg på dette.

Om "Åndens gaver", som helbredelsesgaven, "tungetale" og profetiske gaver se også 1. Kor. 12, 7-11; Apostlenes gjerninger 2, 17-20; og kapitlet "Pinsen" i denne teksten.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Lasarus oppvekkelse.

Hittil er alle nivåer i menneskets vesen, som alle mysterieskoler har beskjeftiget seg med i tusenvis av år, blitt opparbeidet på nytt av Kristus. Nå kan „overbevisstheten" i menneskets eget indre som en forståelse av det fysiske livet, det åndelige og mentale, tre i forgrunnen. På den annen side utfoldes samtidig evnen til bevisst å oppklare, integrere og utvide stadig dypere og eldre lag i underbevisstheten.

Hos f.eks. de gamle mystikerne gikk veien om det åndelig-sjelelig og ned til kraften i den fysiske livsviljen.

I oppvekkelsen av Lasarus - *Joh. 10.39-11** - antydes en ytterligere fordypelse. I utgangspunktet minner mange tilsynelatende ubetydelige detaljer om den nevnte egyptiske viten. Dette inneholdt en erfaring hvor mennesket tilbrakte tre dager i en tilstand som den moderne parapsykologien kjenner som "ut-av-kroppen-opplevelse", som i en flydrøm, men bare bevisst. Kroppen lå der, skinndød. Deretter hadde mennesket den indre vissheten om at det ville eksistere videre som åndelig-sjelelig vesen etter døden. "Hierofanten" måtte passe på at probanten ble vekket opp til jordisk bevissthet igjen senest etter tre dager, ellers ville en oppvekkelse ikke lenger være mulig, idet kroppssubstansen ville ha begynt å gå i forråtnelse. Nettopp dette blir oss fortalt om Lasarus, etter fire dager „luktet det alt av ham". Derfor måtte **den kraften som hentet ham tilbake igjen virke dypere, helt inn til den fysiske substansen**. Gjennom den bibelske hendelsen går det en tendens for å demonstrere at en kristen åndelighet også og sågar særlig er erkjennbar i den materielle og faktiske handling, - en tendens som først i vår tid kan tas opp igjen, etter at mystikken i de tidligere århundrer gjennomtrengte de åndelig-sjelelige nivåene på en forklarende måte.

Denne typen erfaringer om å befinne seg utenfor den fysiske kroppen danner nok grunnlaget for alle religioners lære om livet etter døden, fremfor alle filosofiske spekulasjoner som ikke likner menneskets bevissthetstilstand i for-, tidlig- og antikk historie særlig mye. En brukbar fremstilling finnes hos *Jean Gebser „Ursprung und Gegenwart" (Opprinnelse og nåtid)*. Han skiller mellom et arkaisk, et magisk og et mytisk bevissthetsnivå fremfor den abstrakte tanken og en integrerte bevissthet. Om disse bruddene mellom disse nivåene er berettiget er et annet spørsmål, men i dag kan de hentes frem. Også R. Steiner fremhever umuligheten av å sammenlikne eldre bevissthetsformer. Kun små spor etter dem kan finnes i dagens oppvoksende individer i de forskjellige alderstrinnene.

Sammenlikningen med antikke innvielsesritualer er forøvrig ikke ensbetydende med at oppvekkelsen av Lasarus var en innbyrdes avtalt rituell handling, som i Egypt. **Jesus skilte ofte sine handlinger i livet fra kultiske, tidsmessige påbud - f.eks. sabbat, lokale - f.eks. tempel, eller situasjonsavhengig art. Først utfra denne friheten brukte han likevel noen ganger slike omstendigheter positivt, f.eks. pesach-fester, tempel,.... I dette kan han i dag være forbilde for omgangen med mange tendenser, f.eks.**

antakelsen av astrologiske synspunkt, „kraftplasser", skikker. (Se også bøker av Marko Pogacnik : "Läkedom för Jorden", "Erdsysteme und Christuskraft", ...)

I sammenheng med oppvekkelsen av Lasarus blir Jesu virkende kraft som helhet i det ytre mer synlig. Her vises en utvidet bevissthet hos Jesus, som også omfatter disippelkretsen, som på denne måten gjør de større sosiale omgivelsene mer fruktbare. En beslektet utvidelse av bevisstheten kan også inntreffe i dag for mennesker som Jesu etterfølgere, hvis deres gruppeaktiviteter er vendt utover.

Nå følger lidelsesveien. I sin tale oppretter øverstepresten en forbindelse mellom det som skal skje med Jesus og folkets skjebne (*Joh. 11*). I sitt profetiske syn fornemmer han helt riktig at Kristus skal dø for alle. Men at Jesus ville skade folket dersom han får fortsette å leve, tolker han feil. Det krever en bevissthet som utover tenkningen samtidig kan oppfatte prosesser og sammenhenger, noe som ofte krever opparbeidelse. Det er ikke identisk med bilder som instinktivt dukker opp. De dypeste årsaker kan oppdages, oppløses og skapes. Ingen negative eller andre tanker lagres lengre halvbevisst, de kan ikke lenger sammenfiltres til problemstrukturer som virker langt ned i dypere, også kroppslige, lag. Også tilbakevirkende blir denne problematikken langsomt løst, dersom mennesket etterforsker disse lovene. Veien til en fri, skapende fremtid ryddes.

På den tyske og den engelske siden er det et utdrag av Johannesevangeliet 11: Jesus vekker opp Lasarus.

Kirkefaderen Clemens av Alexandria var i besittelse av en utvidet, "hemmelig" utgave av Markusevangeliet. Ifølge hans ord var dette "et mer åndelig evangelium til bruk for dem som var fullkommen" og skulle tjene til deres "erkjennelsesfremskritt". Her var steder fra opptegnelsene til Markus og Petrus, som inneholdt oppvekkelsen av Lasarus, mens de var tatt ut av evangeliene for den alminnelige bruken. Det var kun Johannes eller hans elever som åpent tok slike hendelser opp i et evangelium. Clemens betegnet Kristus som "Mystagog" eller "Hierofant", dvs. som den som - til forskjell fra de gamle "mysteriekultene" - ga innvielse eller innføring i de nye mysteriene (troens hemmeligheter). (Sml. Prof. Morton Smith, "The Secret Gospel..."; som riktignok trakk tvilsomme slutninger.).

Spørsmål:

Kan jeg ane Gud som brobygger både mellom liv og død samt mellom bevissthet og søvn?

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

„Sauene".

En tid før fotvaskingen blir de som er forbundet med Jesus tiltalt med „sauer" - *Joh. 10, 11-18*, og på et annet sted tiltales Kristus som „lam". Her fremheves disiplenes eksisterende, eller igjen opparbeidede, åpenhet – spesielt for det som går ut fra Kristus – samt for forbindelsen mellom Kristus og Gud. Selv om mennesket nå kan virke helt modent, kan det på nytt føle seg som et ubeskrevet blad, som et barn. Virkelig fremskritt fører – selv om stolthet alltid må bearbeides – heller til beskjedenhet. Innsikten om at alle mennesker riktignok har en betydelig, men til syvende og sist liten rolle overfor Gud, vokser. Her kan også "ydmykhet" nevnes, men i en fri og åndelig betydning og ikke som krypende opptreden overfor jordiske autoriteter, slik det så ofte er blitt feiltolket og produsert. Ikke tilfeldig sier Kristus i det samme kapitlet „Jeg er porten". Den som åpner sitt vesen eller hjerte for Kristus, for den er også han åpen som en port som fører til Gud, en forutsetning for alt annet.

"Sauene" blir også stilt overfor "geitene" (f.eks. Matt. 25:32-33).

Jesus og "fotvaskingen", og salvingen ved Maria fra Betania.

Resten av evangelieberetningene oppviser stadig flere symbolske hendelser, men inngående medfølgende veiledning mangler. Seinest her kan vi trygt legge de veltilpassede kommersielle „Alt-om-Jesus“-avsløringshistoriene, som vi slett ikke blir klokere av, til side. Riktignok kan det også her være mange ytre kunnskaper som er nyttige, men det er kun meditative betraktninger som kan åpne for noe avgjørende. Dette kan likevel kun være en hjelp til å finne nye veier til eget bruk, og ingen prest eller historiker vil anerkjenne dem.

I bibelteksten - *Joh. 13, 1-20* - blir fotvaskingen omskrevet som en renselse. Siden slike „esoteriske“ steder senere uansett neppe ble forstått, ble de i det minste stående usensurert. Vedkommende er „helt ren“, det dreier seg altså ikke om føttene, men om den symbolske betydningen i mennesket som helhet. I de forskjelligste kulturer var tilsvarende tankeganger utbredt: De samme funksjonene kan også finnes i den menneskelige organismen, altså i mikro- eller mesokosmos, og i den ytre naturen, altså i makrokosmos. Føttene er vendt mot det jordiske, det er viljen som beveger dem. Om mennesket fysisk "går" den ene eller den andre veien krever en viljestyrt beslutning. En renselse av denne viljen og dens motstridende innfall viser seg som innholdet i fotvaskingen. Sml. også at Jesus i *Matt. 25, 31ff.* tillegger den gode gjerning en høyere verdi enn kristne munnbekjennelser.

Riktignok fremstiller denne handlingen, som alle etterfølgende hendelser, ikke noen ren gjentakelse av alle impulser om renselsen av de forskjellige delene av det menneskelige vesen som var gitt i årene før. Alt står under det nye fortegnet, at Jesus innerst inne vet at „hans tid var kommet“, og at disiplene hans måtte være modne nok til å bære det „spesiell budskapet“ videre til større kretser. Nå er det ikke lenger deres personlige kvaliteter, her deres gode vilje under oppsikt av deres eget indre jeg som er målet, slik det hadde vært frem til dette punktet. Derimot kan **dette høyere ikke-egoistiske jeget - nå forent med „personen“, selv bli stadig sterkere bli ett med den „Kristus som har tatt bolig i oss“, som et „jeg over jegene“**. Her dreier det seg mindre om en ren personlig skjebne.

I utgangspunktet kan denne erfaringen omskrives slik at det gjennom en indre bearbeiding kan oppstå en slik renhet, at alt nå kan styres direkte ut fra den indre kilde, gjennom de forskjelligste nivåene i menneskets vesen. Imidlertid er det for det første viljen. I det videre forløpet blir fornemmelser og erkjennelser så fullkommengjort, at mennesket kan forklare sine impulser Hvorfor mer nøyaktig. Også Gud følger oss i denne rekkefølgen, som på et dypere nivå viser et barns oppvekst. Det betyr ikke, at dette nye avsnittet i utviklingen forløper "hodeløst". Den menneskelige utviklingen når det gjelder etisk fornemmelse og klar erkjennelse er allerede temmelig medtatt. Kun en større fullkommengjøring av dette i Kristi mening, slik viljeområdet nå allerede rår over, mangler her.

En annen opplevelse av disse fasene som er så vanskelige å beskrive kan ses i forbindelse med erkjennelsen av egen bevissthet, eller synspunkt, som „engelen“ eller det høyere jeget kan betrakte livet med. Nå kan det (engelaktige) høyere jeget vise seg sterkere forent med Kristus og gjennomgår derfor en omvandling. Engleerfaringer er i dag helt vanlige i noen av de nyere åndelige bevegelsene. Mens kristne til tross for Bibelen ofte tviler på om slike ting finnes, for ikke å snakke om spørsmålet om hva den „egne“ hhv. „skytsengelen“ som den kalles, kan bety, og hvordan en slik forbindelse kan se ut. Kristus står for det formede, personlige menneskelige vesen og for opprettholdelsen av det som menneskene oppnår ved livet når det gjelder evnen til å åpne seg for "englenes" upersonlige kraftsentre. For Kristus er et menneske som har gjort slike erfaringer på langt nær fullkommen. De første inntrykkene av dette ga han disiplene allerede i Joh.1. Mange åndelig orienterte mener at det

utelukkende kun dreier seg om engleerfaringer, og deretter kan de trekke seg tilbake fra det jordiske livet, men forskning på dette området forutsetter en allerede oppabreidet stabilitet, ellers kan det hele ende i illusjonenes labyrint, i tillegg begynner nok denne fasen med muligheten for at ånden kan trenge gjennom det jordiske. Her kan det nevnes som holdepunkt at f.eks. R. Steiner som åndsforker tilskriver menneskehetens evolusjon på jorden fremdeles mange tidsaldre, men forsåvidt også mange andre ting. At det finnes flere praksiser, som hypnotisk-spirituelle „åndemaninger" som slett ikke har noe å gjøre med de arketyperiske basiserfaringene med engler som menes her, trengs vel ikke å fremheves ytterligere. Det finnes imidlertid mange seriøse menneskelige bestrebelsler på kontakt med engler i hverdagen.

Ved fotvaskingen er det hittil nesten ikke lagt merke til at det stedet - f.eks. *Joh. 12* - står i indre sammenheng med dette, hvor **Maria fra Betania salver Jesus symbolsk og tørker føttene hans med håret sitt**. Står hun bare for seg selv som menneske, eller står hun her for Guds kvinnelige aspekter også, slik det kan tilskrives Maria, Jesu mor og Maria fra Magdala – sannsynligvis ikke identisk med M. f. Betania – som vi finner andre steder? Hvorfor går dette forut for den berømte fotvaskingen? For den – riktignok motstridende – spede begynnelsen i feministisk forskningsteologi gfinnes det sikkert skatter som bare delvis er reddet eller helt har gått tapt. Den "siste olje" i den katolske kirke kan f.eks. også oppfattes som en etterdønning etter denne hendelsen.

I tillegg er det bemerkelsesverdig at fotvaskingen ikke fremstilles som en enestående handling ved Jesus personlig, men at også disiplene innbyrdes blir oppmuntret til å vaske hverandres føtter, (lik nattverden - først- ganske enkelt ble lagt i hendene på den spirende menigheten, i betydning av et presteskap for alle). Den forfinede viljen eller livsviljen blir **utvidet utover det egne vesenet og til omgivelsene** ved fotvaskingen, først til den som vedkommende vasker føttene til, deretter også til fellesansvaret for andre og for alle disiplene.

Fotvaskingen kan også forstås som tjeneste for andre. Kun med denne fotvaskingen har de „del i meg", som Jesus sier. Dette understreker i mange henseender den vidtrekkende betydningen av dette skrittet. Særlig siktes det først og fremst til den kretsen av unge mennesker, hvor man sier: han/hun „går med meg". Riktignok dreier det seg ikke da lenger om å „ha et forhold", men å "være i et (levende) forhold". Kun som et „skritt frem" forstås fotvaskingen. Det kommer mindre an på den ytre formen av en slik handling. I henhold til den alkemistiske praksisen med å bruke ytre handlinger som anskuelseshjelp for indre handlinger og prosesser i menneskene, er en slik handling likevel hensiktsmessig, men altså med tilhørende indre holdning. Det er ikke prestens ev. riktige holdning det går på her, men om den som berøres, for det er denne det dreier seg om. Det gjelder også for nattverden – over de forskjelligste aspektene ved denne er teologene meget uenige, på en måte har de kanskje hver for seg rett, men akkurat aspektet med selve forvandlingen til de berørte selv, som det nøyere belyst egentlig kommer an på, har verken den katolske eller den evangeliske kirken skjenket tilstrekkelig oppmerksomhet.

Hvis det f.eks. var 5000 mennesker og senere 500 eller 70 som kunne følge med i de alminnelige forkynnelse eller lærene, så var det kun de elleve disiplene som deltok i fotvaskingen, siden de hadde lært masse av Jesus og dermed var godt nok forberedt til å kunne forstå begivenheten. Judas kunne eventuelt ikke dette ennå. Heller ikke Jesus gir læren til alle samtidig, men gjør dette trinnvis. Riktignok er det mulig at enkelte kan gjøre fremskritt, dersom deres studier begynner ved disse hendelsene, som er rettet mot korsfestelsen. Det var dette de kristne korsfarerne forsøkte. Fotvaskingen, ydmykelsen, tornekrøningen, korsfestelsen og gravleggingen, oppstandelsen, himmelfarten ble kalt „kristne innvielser". Omsatt til nyere tids granskning ble dette også omgjort til de sju dagers drømmebilder i „*Christian Rosenkreutz' kymiske bryllup*", som ble offentliggjort i 1616 av den lutheranske teologen J.V. Andreae, kamuflert som satire.

Et slikt skritt blir som regel sikkert ikke avsluttet med den første opplevelsen i det ytre, i meditasjon eller i en drøm. Menneskets væren med alle sine evner kan utvide seg i mange retninger, andre skritt kan følge, kan krysses med noen forutgående, men nye kvaliteter blir på en viss måte først avrundet etter at det forutgående, som de grunner på, er avrundet.

Etter salvingen i Betania følger i *Joh. 12* Jesu inntog som Messias i Jerusalem. Etter fotvaskingen blir f.eks. i *Joh. 13-17* proklamasjonen om forræderiet ved Judas Iskariot, avskjedstale og øversteprestens bønn overlevert til Jesus.

I fotvaskingen har teologene ofte sett en symbolsk handling som henviser til den kommende korsfestelsen eller som eksempel på å tjene med den rensende kraften i Guds kjærlighet. Det var imidlertid også forkynt som en direkte virkende handling.

På den tyske og den engelske siden er det et utdrag av Johannesevangeliet 13,3-15: Fotvaskingen.

Spørsmål:

Ønsker jeg å be til Gud* - dersom jeg ikke har gjort det allerede - om at den gode viljen i forholdet til min neste går over i mitt kjøtt og blod - selv om dette er anstrengende?

* Senere - istedenfor å be (bønn) - ha tro, dvs. være overbevist. Enda senere erfare Guds virke (nåde).

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Nattverden, inntoget som Messias, fenglingen og ydmykelsen.

Jesu hadde holdt inntog i Jerusalem, feiret som Messias - *Joh. 12, 12-19*. De forherdede prestekastene visste hvordan de målrettet skulle trykke på menneskenes „psykiske knapper" for å dreie massenes stemning hen mot det negative. Enkeltindivider som bærer og verner om det negative og likegyldige i seg og forsøker å ta dette med i en omvandlingsprosess, burde som de første merke denne stabiliteten og Guds nærheten idet de ikke lenger er så mottakelige for massemanipulasjon – og ytre negative krefter, hvis realitet man også i det 20. århundre forsøkte å dokumentere på forskjellige måter.

Ved pågripelsen i *Joh. 18* – dette slår billedlig talt soldatene først til jorden – viser Kristus at han ikke beherskes av dem. Likevel finner han seg villig i alt som skjer.

Jesu „ydmykelse" - *Joh. 19, 1* - rammer hans rygg. Menneskets midterste del, dets følsomhet, dets kraft til å overvinne lidelser i det emosjonelle, er kvaliteter som kan dukke opp i en meditativ gjennomgang av forløpet, ikke en passiv, desperat lidelse. Likevel beretter alle kristne mystikere som frivillig eller ufrivillig gjennomlevde dette, om smerten. Kristus flykter altså ikke fra den i engstelse, selv om han nok - som en indisk mester, Pratiharaen som kan passivisere sansene - kunne ha gjort det. Her kan vi fornemme en bevisst handling som også omfatter andres lidelser.

Her må det anmerkes at det ikke var hele sannheten når, som nevnt, Jesu ydmykelse ble gjort til symbol for et bestemt „innvielsestrinn", altså et utviklingstrinn for dagens mennesker på vei til større fullkommenhet. Det egentlige trinnet tar faktisk Jesus selv allerede ved **nattverden**, som fulgte etter salvingen i Betania (*Matteus 26, 26-29*). Denne nattverden er et bedre symbol for som Jesus gir den lidende menneskeheten. Brødet står først og fremst for Jesu Kristi substans (eller Jesu Kristi sjel), for „Ordet". Vinen står for Kristi guddommelige ånd som gjør dette ordet levende for den altruistiske virken. Den katolske kirken la vekt på substansens forandring av brødet og vinen til Kristi legeme og blod, de evangeliske kirkene

fremhevet høytideligholdelsen av minnet om Kristus. Begge har for såvidt rett - allerede ved det litt enklere "vievannet" har vitenskapelige undersøkelser vist en endring i vannmolekylenes vinkel. Men det viktige punktet er den forandringen som skjer i den deltakende selv, idet vedkommende innstiller seg konsentrert på å forvandles gjennom det som utstråles fra Kristi forvandlede og forvandlende "legeme og blod". Derfor er brødet og vinen samtidig en anskuelseshjelp. Noen har til og med forsøkt å innstille seg rent åndelig på Krist forvandlede og forvandlende "legeme og blod" uten brød og vin - og opplevde virkningen. Dette er imidlertid likevel vanskeligere. Og - hvis noen vil praktisere et velsignet måltid, uten å gjøre krav på et kirkelig "sakrament", ville dette heller kalles "agape-måltid" - "kjærlighetsmåltid".

Ydmykelsen kan altså forstås som et slags ytre, karikaturmessig svar fra uvitende makthavere på det som faktisk skjedde, og må derfor ikke stå helt fremhevet i endringen. Dette gjelder også for den etterfølgende tornekroningen. Den noe ensidige fremhevelsen av lidelsen i gammel kristen esoterikk forholder seg til slike nyere oppfatninger omtrent som den eldre fremstillingsmåten av Johannes døperens måte å beskrive Jesus og disiplenes måte å utbedre læren på. Mennesket står fritt til å velge hvilken av disse veiene det i første linje vil følge.

Det er også teologisk diskutert om nattverdenen utgjorde en egen form for det jødiske Passah- (Pascha-) måltidet, eller om Jesus anså seg selv som det forkynnede virkelige "offerlammet" og dermed avløste den gamle festen. Guds nye forbund med menneskene (Det nye testamentet) gjennom Jesus (*Luk.22:20*) ble ansett som tilknyttet til *2.Mos 24:8*; *Jer.31:31-33*; *Jes.53:12*. Brødet ble mer sett på som personen Jesus, i blodet den fullstendig helende hengivelsen. Andre har tvilt på overleveringens opprinnelse (såk. institusjonsord) - som ikke er særlig sannsynlig dersom man tar i betraktning at de tilhører de tidligste skriftene.

På den tyske og den siden finner du et sitat fra Matteus 26,26-29 om nattverden (hellig kommunion, eukaristi).

Spørsmål:

Ønsker jeg å spørre Gud - dersom jeg ikke opplever dette allerede - om evnen til kjærlig samarbeid med andre* - selv hvis dette krever sjelelige omstillinger?

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Tornekroningen og avskjedsordene.

Siden ydmykelsen var romernes minimumsstraff, trer betydningen av dette begrepet i bakgrunnen i førkristen mysteriekult her. Tornekroningen - *Joh. 19, 2-3*, et begrep fra disse mysteriene, er derimot ikke bestanddel av det normale romerske repertoaret av straffemetoder. Ironien er tydelig i dette: Torner istedenfor gull. Likevel må man spørre seg hvordan det kan ha seg at soldatene kan knytte så sterkt an til mysterietradisjonene, selv om de kanskje ikke var klar over dette i dette øyeblikket. Selv om de – mange romere var tilhengere av slike kulter – hadde vært klar over den ytre likheten, hadde de ikke kunnet trekke Jesus ned på deres plan.

Mens gullkronen hadde vært et symbol på ytre herredømme – ikke nødvendigvis i negativ forstand – var Jesu tornekronen et symbol på en type mesterskap som ikke hadde noen betydning. Samtidig stakk tornene i hodet. Også her skal man imidlertid heller ikke hefte seg ved smerten, men ved kraften til å overvinne all tankemessig desperasjon, som Kristus ikke viser tegn til her. De bemerkes kun i det øyeblikket hvor han definitivt bestemte seg for ikke å la „kalken" gå forbi. Med ydmykelsen og tornekroningen finner vi en antydning til noe som egentlig fortsetter fotvaskingen, også følelsen og erkjennelsen av noe – til tross for alle motstander – „helliggjort".

Den nevnte tilstedeværende tendensen i hendelsene, å vokse utover seg selv, har som kraftkilde også forbindelser til nye bevegelser, som fredsbevegelser, økologiske bevegelser, åndelige bestrebelser som vil „helbrede jorden“.

Som ved „ydmykelsen“ handler „tornekroningen“ også om en reaksjon, om en dårlig etterlikning av det som egentlig var skjedd før. Dette viktige punktet, hvor det utfra det positive - å vokse ut over seg selv gjennom en åndelig åpning - kommer til uttrykk i Jesu „**avskjedsord**“, f.eks. *Joh. 13,31 - 17*, og i møtene med Pilatus, f.eks. *Joh. 19,5** (*"Se det mennesket", som ved ettertanke kan fremstå som en anelse av Jesus Kristus som symbol på det befridde mennesket.) Ikke bare fotvaskingen og nattverden som sådan, men også Jesu ord var gjerninger i seg selv.

I henhold til disse erkjennelsene kan det være fornuftig å ta de positive fundamentene med i betraktningen når det i dag er tale om „kristne innvielser eller utviklingstrinn“.

**) I religionenes historie forekom det riktignok allerede en spottfigur eller spottkonge, som fikk overdradd alt folkets synder og raseri. I Det gamle testamentet var det syndofferbukken som skulle sone for syndene som folket begikk (*3.Mos 16:15*). I begge tilfellene virket dette heller som symbolsk ritual. Derfor har den tradisjonelle teologien strevd for å fremstille at det først var Jesus som kunne utgjøre et virkelig virksomt offer for alle. Mange kritiske teologer mente at på grunn av denne samklangens med gamle offerritualet kunne det overhodet stilles spørsmål om den gamle offertanken. Dette kan kanskje virke lettferdig, men som fremstilt over skjuler denne hendelsen flere ting enn den subjektive ideen om selvpoffrelse. Det dreier seg også om dens mål.

Spørsmål:

Ønsker jeg å be til Gud - dersom dette ikke er klart for meg allerede - om en klok omgang med de gruppene* jeg tilhører - selv om dette krever at jeg må arbeide hardt med mine gamle tenkemønstre?

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Korsfestelse og gravlegging.

Det er større forskjeller i synet på Jesu korsfestelse og død enn på andre stasjoner i hans livsvei. Dette skyldes på den ene siden den posisjonen som kirken tildeler dem og på den andre siden at de som utlegger dette hver for seg ville innordne dem i deres verdensanskuelsessystem, se f.eks. *Johannes 19, 12-37*.

Gnostiske trosretninger var i periferien av den tidlige kristendommen villige til å befatte seg med Jesus. Men utfra den gammelgreske bakgrunnen kunne de imidlertid ikke forestille seg at et så høyt vesen kunne være født av en kvinne og kunne dø en menneskelig død. Altså måtte han være en engel, eller, som det senere ble tilskrevet østlige mestre, han måtte ha gjort seg synlig gjennom et skinnlegeme som ikke var dødelig, men som kun løste seg opp igjen. Siden den jordiske verden og materien ble ansett som evig ond i deres lære, lå det fjernt for dem å akseptere at et slikt vesen kunne gjennomgå alle stasjonene i det jordiske livet og til og med gjennomtrengte tilværelsen med sitt lys. Her blir begrepet „gnostisk“ brukt til forskjell for apostolisk gnosis, en differensiering som selv sektekritikeren F. W. Haack anerkjente. Men i disse lærene fantes det forskjellige overganger, f.eks. anerkjenner det gnostiske „sannhetsevangeliet“ at Jesus ble spikret til korset.

Mennesker med mer materielle eller avvisende innstillinger spredte ikke bare legender om at Jesus var en utenomekteskapelig sønn av en romersk soldat, noe som i datidens moralforestillinger var så å si absolutt nedkvalifiserende. Det ble også spekulert på om Jesus

kanskje ikke døde, men var blitt pleiet og frisk igjen. Frem til i dag har det vært gjort liknende forsøk, f.eks. på å anta at graven til en sannsynligvis gammel mann ved navn Jesus i Kashmir var graven til den bibelske Jesus. Den moderne litteraturen omtaler flere slike forsøk på å knytte Jesus til europeiske gravsteder, selv om de ennå ikke er funnet. Til dette må sies at Jesus, også kalt Jehoshua, Jeshua, Jesat, ikke var et sjeldent navn. Også i apokryfene (skrifter som ikke er tatt opp i den bibelske „kanon“) dukker det opp flere Jesuser: Jesus Sirak, Jesus ben Pandira...

Delvis i sammenheng med slike teser er det oppstått motstridende analyseresultater om Jesu likklede i Torino. En gang het det at likkledet inneholdt pollen fra Jesu tid og hjemsted, en annen gang at kledet stammet „fra middelalderen“. En gang kunne bildeavtrykket kun være fremkalt av plutselig høyenergetisk stråling, f.eks. gjennom plutselig oppløsning, en annen gang kunne blodspor henvise til at Jesus ennå hadde levd da han ble tatt ned fra korset. En positiv forståelse av forskningsstadiet taler derimot for at kledet var ekte og at bildet hadde oppstått på uforklarlig vis. Dette kan kanskje hjelpe menneskene i deres verdslige forståelse til å komme frem til en realitet om Kristi historie (*sml. bemerkninger om disippelen Tomas' i del 3, kap. „Naturvitenskapene og Gudstro“*). Hos Lorber er det kun „livstykket fra Trier“ som betegnes som uekte, men med den åpenlyse målsetningen å søke den oppriktige troen i det indre og ikke gjøre den avhengig av slike vekselspill mellom analyser og teorier av ytre artefakter.

Slik forskning kan imidlertid også føre til meditative undersøkelser. I dette ligger det en antydning om at det foreligger noe som ikke passer i det kjente skjemaet over liv og død. *Sml. også Grönbold „Jesus in Indien - das Ende einer Legende“ (tysk) (Jesus i India - en legendes endelikt). (...).*

Som tidligere konstatert er mystikernes vitnesbyrd ofte nyttigere for å komme nærmere spørsmålet om de tidligere hendelsenes betydning for menneskets utvikling i nåtiden og dermed også spørsmålet om menneskets karakter. Jo mer åndelige erfaringer noen har i denne retningen, desto mer forstår vedkommende. Laktakelser av kristne mystikere og stigmatiserte – de som bærer Kristi sårmerker – er uten kontakt med hverandre og til dels beslektet, de inneholder mange enkeltheter om Jesu opplevelser som ikke er kjente fra Bibelen, men minner også om hverandre, fra Frans fra Assisi til Pater Pio og Therese von Konnersreuth, i at Kristi korsfestelse og død har preget denne verden inngående, og at en uventet eller bevisst forbindelse med denne hendelsen har forårsaket en kolossal lidelse, men også en ikke nedbrytende, men oppløftende kraftkilde. Korsfestelsens eksistensielle karakter som angår hele vesenet totalt er sikkert mer sentralt i slike usedvanlige personers liv enn den som nærmer seg dem kun med intellektet. Ved emnene død og liv dreier det seg om mer enn om enkelte, delte lidelsesnivåer, her er begge involvert i å skape et „kausalt“ nivå av prinsipper og skjebne. Også mennesker uten en så utpreget mystisk tilknytning til Gud kan bruke hendelsene som en meditativ bro til virkeligheten, uansett hvor ufullkommen den er. Gjennom sine ord til sin medkorsfestede forbryter, snart vil han være med ham „i paradiset“, antyder Kristus at det også er mulig å innhente veien raskt.

Den menneskelige eksistensens bevisste gjennomtrenging av disse dype prosessene, som er forbundet med nedtrykkelse, lidelse og degenerering, kan vise seg som reell samtidig mulighet, uansett i hvilken grad. Selv om denne muligheten ikke er bundet til årstiden eller til hendelsenes geografiske steder, ser det ut til at påsken kan fremme denne erkjennelsen. **Det virker som om den gamle rytmen av årstider og tradisjoner av nedbrytelse og nyskapning fikk en høyere „oktav“ gjennom Kristus.**

At Jesus ikke lenger anerkjenner overenskomsten om at den fysiske materien bygger en uovervinnelig barriere mot ånden, viste seg allerede i tilfellet Lasarus. Det er ingenting utenom Gud som er evig for hans blick, uansett hvor seig eller negativt, til

syvende og sist kan alle ting forvandles. Jo dypere eller mindre bevisst det som skal forvandles ligger, desto vanskeligere er det naturligvis å påvirke det.

Også ved korsfestelsen, som ved de hendelsene som fant sted like før, blir det i tillegg til en overvinnelseskraft antydning av en universell bevissthet, f.eks. i ordene på korset, som har setningen „Det er fullbrakt!“ som høydepunkt. Den merkbare universelt hjelpende, „**ofrende kjærligheten**“ i denne forbindelsen er riktignok heller ikke uttrykt tilstrekkelig i den gamle, nesten juridisklydende formelen for „frikjøping av mennesket gjennom Jesu offer“. I dag kan den gjelde som forsøk på å gjøre dette lettere forståelig for forstanden. Men opprinnelig kunne den være en tilpasning til datidens israelitters forestillingsverden, hvor det dreide seg om å stemme guddommen nådig gjennom rituelle ofre (av f.eks. dyr). S.o. lengre ned.

Like lite finner vi i andre teologier, hvor tyngdepunktet f.eks. legges på at Jesus står ved sine standpunkter helt inn til døden, en tilstrekkelig forklaring på de mystiske erfaringene, heller ikke på de fysiske følgevirkningene, som f.eks. stigmata, sultepinsler osv., sml. f.eks. *Thurston „Mystikkens legemlige følgevirkninger“*, og *Höcht "Fra Fransiskus til Pater Pio og Therese Neumann" samt neste kapittel.*

Rupert Sheldrake, en biolog som ble kjent på grunn av sine helhetlige tankemodeller i bla. nye åndelige bevegelser, utviklet teorien om et „morfogenetisk felt“. Når apene på en øy utviklet en ny ferdighet, så kunne apene i den samme rasen på en annen øy også straks utvikle denne ferdigheten, uten ytre kontakt. Derfor måtte det finnes en innflydelse av et kraftfelt som ikke var tilfeldig, som forbinder dyr av samme rase med hverandre. Da forfatteren spurte Rupert Sheldrake om han kunne forestille seg at Jesu utvikling frem til korsfestelsen/oppstandelsen kunne ha vært utstrålt av et slikt kraftfelt over hele menneskeheten, sa han etter forbauset ettertanke „Ja, men det hadde i så fall ikke vært det morfogenetiske feltet, men da måtte man anta et åndelig kraftfelt.“

Dette er heller ikke noe „Gudsbevis“, men mange nye vitenskapelige strømninger gir allerede bedre muligheter til å nærme seg disse sammenhengene som er så vanskelige å forstå enn teologiene, som enten dogmatisk holder fast på den gamle læren eller som bortforklarer disse sammenhengene.

Også når det gjelder korsfestelsen finnes det sammenfall – men ingen identitet med – gamle initiasjonsriter. Korset, eller treet, som mennesket ble hengt opp i, befinner seg også i Norden – sml. mytene om Odin som hang tre dager på treet og som gjorde høyere erfaringer gjennom dette. Motivet med gravkammeret som innvielsesplass er svært utbredt i den megalittiske tiden, men også i keltisk tid, og er særlig utpreget i pyramidekulturen i Egypt. Pyramidene, uansett om de faktisk var gravkamre – noe som ikke er bevist, for en navneinnskrift røper lite – eller ingenting, de ble ihvertfall brukt til kultiske formål, på samme måte som keltiske gravhøyder. Siden det i dag ville kreve at man ser bort fra svært mange fakta for å bestride dette, blir det her ikke gått nærmere inn på det. R. Steiner observerte at begge åndelige utviklingsretninger, kors- og gravmotive, flyter sammen på nytt hos Kristus.

Korsfestelsens etterdønninger, eller „sjelens midnatt“, den „mystiske død“, gjennomgangen gjennom det å forlate alt som mennesket kunne klamre seg fast ved, som alle kjente kristne mystikere fikk føle i en eller annen form, har også et visst slektskap med yogaens klimaksopplevelser, kalt Nirvikalpa Samadhi eller erkjennelsen av „nirvanas“ tomhet. Kristen mystikk leverte imidlertid den erfaringen, at det er "noe" i eller bak denne tomheten, nemlig Kristus eller Gud. Aurobindo viste at det også er mulig gjennom en indisk vei å skride over dette nirvana til det bakenforliggende. På den kristne veien kan det imidlertid være noe av dette som ligger bak alle ting fra første religiøse øyeblikk, fordi Kristi vesen har gjennomvevet verden, slik at dette danner en bro.

Det gir inntrykk av å gå en vanskelig balansegang når en som Aurobindo blir konfrontert med krefter som viser sammenhenger med Kristi utvikling, men som mangler bakgrunn. Men det er ikke på noen måter umulig, det er bare å tenkte på hindugutten Sadhu Sundar Singh, som ikke visste noenting om kristendom, men som gjennom sitt brennende indre spørsmål om Gud plutselig fikk en Kristuserkjennelse som han senere utarbeidet i bokform. Hos noen mennesker, som heller hadde regnet med indiske gudevesener gjennom sine hinduistiske, tantriske øvelser, dukket det plutselig opp en Kristusvisjon. „Ånden feier hvor den vil".

En vanskelig anvendelig teologi for kristendommen som religionssamfunn, men for andre kulturkretser desto mer interessant kunne være R. Steiners visjoner om å se et solliknende vesen i Kristus, som absolutt var kjent for noen vise mennesker i førkristen tid; *se kapitlet „I begynnelsen var Ordet..." i denne teksten og i del 3, kapitlet „Det gamle testamentet og førkristne religioner".*

Senere, for 2000 år siden skjedde så Kristi legemliggjørelse på jorden som målestokk for verdensutviklingens vendepunkt, dette **likesom å ta menneskeheten opp i seg, ta den opp igjen i sitt liv**. De gamle kultene er på dette tidspunktet degenerert, slik kristendommen senere ble det sett overfladisk, men en forskning i slike retninger ville likevel ha betydning. Kristus skulle vise seg som noe som ikke passet til den rollen han var tildelt som garanti for makt i et eget religionssamfunn. Et vesen som legemliggjør det fornyede allmenmenneskelige, den „nye Adam" fra Golgata.

Teologisk blir det talt om tilgivelse fra synder i sammenheng med korsfestelsen, sml. *Joh. 1:29*. Det som kan oppleves er imidlertid at denne „forløsningen" som en spirende mulighet trenger bevisst avgjørelse og „etterarbeid" for å kunne komme til reelt uttrykk i livet. Det som kan oppleves reelt er at ved å være innstilt på at den Gud som Kristus formidlet vil føre en gjennom livet, vil livet forløpe mer organisk enn dersom man er innstilt på mekanisk virksomme skjebne- eller karma-utligningslover. Også **Kristus beretter om å opparbeide „på øret", men han sier ikke at dette fremdeles må skje etter „øye for øye, tann for tann"-prinsippet. Menneskets nye oppgave står i forgrunnen** – det som er fruktbart for mennesket og dets omgivelser blir tatt opp og omsatt etter mulighetene. Ingen bearbeidelse av fortiden som mål i seg selv eller som utviklingsmotiv er lenger aktuelt. I dag kan man observere en hjelp „fra oven" gjennom samspill mellom menneskenes forskjellige muligheter.

Mens studiet av dette emnet kan lesing av R. Steiners tanker om dette vekke inntrykk av at Kristus kun befatter seg med menneskets skjebne og at den enkelte selv må opparbeide sin egen skjebne, kan mange kristne berette entydig og beviselig at Kristus også kan være en svært individuell hjelp når det gjelder å forme sin egen skjebne. Han kan føre til en forvandling istedenfor til absolutt utsvevelse med alle ting – men ikke uten hensyn til menneskene i omgivelsene rundt denne personen. Også **tilgivelsens kraft** mellom menneskene er en høyst realistisk erfaring, som hører til den spesifikke og egentlige kristenheten. **De evige kretsløp f.eks. av vold og antivold løftes derved ut av hengslene. Men det er ikke bare en lære om å unngå verdslige stridigheter eller ikke å ville identifisere seg med dem – på den måten kan det fastslås likheter til f.eks. Buddhas lærer, men det er en kraft som ved intens innsats gjør det mulig å løse stridighetene innenfra og likevel ikke bli fristet til å trekke seg tilbake, men samtidig ha kraften til å bli værende „i verden" i videste betydning, som „arbeider i en vingård".**

Selv på dette krevende nivået flyter mennesket tydeligvis ikke utover som en dråpe i havet. Det er ikke tilstrekkelig beskrevet gjennom denne forlatte personen som er spaltet i tusen deler, innbefattet psykiske og mentale deler, slik „korsfestelsen" omtales f.eks. i teosofiske kretser, og slik *Castaneda* på liknende måte beskrev dette fra det sjamanistiske området uten å bruke begrepet korsfestelse - som er realistiske opplevelser.

En celle i helheten som beholder et ansvar for alt som er en del av vesensammenhengen, er også i dette stadiet en enda mer passende beskrivelse av et

menneske som „tok korset på seg", og hvis tidligere bestrebelser nå utdypes samlet i å meste det eksistensielle livet.

Ved alle bestrebelser i dag på å utnytte hendelsene og symbolikken i forbindelse med korsfestelsen for åndelige formål, burde man ikke overse at det her kommer mange ting sammen:

- at Jesus måtte gå gjennom alle menneskenes stadier, fra fødsel til død, samtidig som han forandret mye gjennom sin holdning,
- korsfestelsen, den - uavhengig av korsets øvrige gamle betydninger - som også kan ses på som en datidens verdslige domsavsigelse, og som i dette tilfellet ble skjedd gjennom motpartens entydige bedrageriske, ulovlige og materialistiske handlingsmåte. Det var som det var, og det gir ikke grunn til å bruke det som korsfestelsesfetisjisme. Det var en siste, heftige reaksjon på datidens stivnede, negative og ubevisste makthavere, som en karikatur av Jesu egentlige, forvandlede bevissthet.

Den siste og seierrike virkningen av denne hendelsen var ikke avhengige av den voldsomme fremgangsmåten mot ham og må også ses i sammenheng med oppstandelsen. Det var Guds verk.

- korset som symbol oppfattes ifølge den daværende kontekst, selv om det senere ble et generelt symbol på den ytterst oppofrende kjærligheten, slik dette også kan brukes i dag - som motbilde til likegyldighet, hat osv.

- et mer nøytralt bilde på Jesu indre prosesser hinsides den tidsavhengige konteksten, ville være Jesu siste ord på korset, også "i dine hender overgir jeg min ånd"; samt graven, som i motsetning til eldre fremstillinger ikke fremstiller noe eget "trinn", men som hører sammen med korsfestelsen. Og meningen med Jesu død ligger ikke i døden selv, men i menneskets overvinnelse av døden.

At de „siste hendelsene i Jesu liv" blir så inngående behandlet i denne teksten har med det å gjøre at de rent åndelig er blitt meget lite analysert i motsetning til de forutgående hendelsene, som er lettere å forstå, og at det derfor er oppstått en rekke forvirrende teorier om dette - som krever grundige undersøkelser for å plukke dem fra hverandre for å komme frem til den umiddelbare kjernen. Derfor må ikke døden misforstås som det viktigste i Jesu tilværelse, slik visse teologiske retninger har sett dette, og hvor korset ser ut til å være sentralt i alle ting.

Den tradisjonelle teologien innså, slik Jesu første disipler etter korsfestelsen og oppstandelsen også gjorde, at en rekke gammeltestamentariske tekster kunne leses som henvisninger til Jesu senere pasjonshistorie og dens frelsende vendepunkt (*Luk.24:27; Sal 22; Sal 40:7ff.; Sal 69:22; Jesaja 52:13-14 og 53; Sak. 12:10 og 13:1; Visdom 2:10-20; o.a.*) Også i overleveringene om Jesu læreår ble det funnet flere henvisninger til den senere korsfestelsen og oppstandelsen - som tildels er vanskelige å oppdage og nettopp derfor ikke ganske enkelt kan bortforklares som senere tilføyelser. I tillegg ante den førkristne greske filosofen Platon at idealbildet av en fullstendig rettferdig person vil i denne verden ende som korsfestet (*i Politeia II*). Det er fremhevet at denne hendelsen må ha etterlatt et meget sterkt inntrykk også hos romerne (f.eks. *Mk. 15:38*). Til tross for den påfallende store betydningen denne offergangen hadde i bibelsk sammenheng la mange kritiske teologer ikke særlig stor vekt på den. Helt fra kristendommens tidligste fase fulgte de forskjellige gruppene i de fotsprene som gruppeforgjengerne hadde opplevd før dem - eller det som de personlig fant fornuftig - noe som førte til forskjellige tyngdepunkt.

Spørsmål:

Ønsker jeg å be til Gud* om å hjelpe meg i min søken etter å overvinne de gamle åndelige konseptene om aldring, sykdom og død?

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Spørsmålet om den tomme graven, „helvetesferden", „paradisferden" .

Det ville være mulig å gå inn på mange flere spørsmål i sammenheng med korsfestelsen. Det kunne være spørsmålet om den tomme graven til Jesus - *Joh. 19, 38 - Joh. 20, 10*. At det ikke dreier seg om en vanlig urtepleie av et levende menneske, er allerede nevnt. Også Nikodemus anvendte innbalsamerings- og mumifiseringsmidler. At også et simpelt likrøveri – med en begravelse et annet sted – utelukkes utfra et åndelig perspektiv, vil vise seg uholdbare på grunnlag av undersøkelsesresultatene om „oppstandelsen", som skal beskrives i neste kapittel. Andre ting i denne forbindelsen kan ses utfra et meget sjeldent stilt spørsmål:

Man kunne for eksempel stille spørsmålet om hva som overhodet pleier å skje med et menneske ved og etter døden, og om det finnes forskjeller. Dette er ofte skjedd på grunnlag av religiøse åpenbaringer og overleveringer, men også gjennom filosofiske spekulasjoner, i tillegg ved hjelp av f.eks. parapsykologiske forskninger, humanistisk og transpersonal psykologi samt kliniske og individuelle erfaringer. (F.eks. *Elisabeth Kübler-Ross, ...*)

Nesten alle religioner går til syvende og sist ut fra at mennesket ikke bare "lever videre" gjennom dine etterkommere og gjennom kulturelle ettervirkninger, men også som åndelig individ. Naturfolkene forfedrekulturer er heller ikke kun innrettet mot „å leve videre" gjennom etterkommerne, men går som regel ut fra at forfedrenes ånder virkelig eksisterer videre, til og med som en merkbar nærhet i det kultiske og verdslige livet. Også der hvor det oppsto forestillinger om at mennesket kan gå over i en annen livsform, selv i steiner eller annet, ble bevarte man regelen om en fortsatt åndelig eksistens. De nye høyreligionene betoner også en fortsatt eksistens, de ser disse enda tydeligere på høyere eksistensnivåer enn det fysiske; de taler til dels om kontaktmuligheter mellom disse eksistensnivåene, men også om problematikken i denne forbindelse. Til bevisst oppstigning i de høyere sfærene ble det til dels utviklet komplekse seremonier, sml. f.eks. den „*tibetanske dødsboken*", som f.eks. også C. G. Jung har befattet seg med. Det finnes mange forskjellige erfaringer og forestillinger i forbindelse med spørsmålet om legemlig gjendannelse.

Kristne er enige med andre religioner i at det finnes en fortsettelse etter døden. Mer spesifikt var det imidlertid forskjellige oppfatninger allerede i den tidlige kristendommen, f.eks. angående spørsmålet om sjelens "preeksistens" før unnfangelsen, hhv. reinkarnasjonen... I dag finnes det noen teologer som ikke selv tror på et liv etter døden eller på "det evige livet" som forkynnes av Kristus, de har tilpasset seg et naturvitenskapelig forskningsstadium fra det 19. århundre, og som forlengst er foreldet.

Det er heller menneskets stadige spørsmål om "hva som ligger skjult bakenfor (bak verdens ytre overflate)?", som fører til praktiske erfaringer.

*Det evige livet i kristen betydning som et løfte til de "rettferdige" (f.eks. *Mt. 25:46*) eller til de som følger Jesus (f.eks. *Lk. 18:29-30*) og til de som tror på Kristus (f.eks. *Joh. 3*) har ikke ubetinget kun en betydning om det "hinsidige". Sammen med det som i oss med Kristus er blitt likt "himmelen" endrer også livet seg i den "kommende verden", som det også nevnes i slike bibelsteder.

Innenfor medisinen finnes det ikke bare rapporter om narkotiserte eller skinndøde som vendte tilbake til livet og fortalte om sine opplevelser i andre bevissthetstilstander. Det finnes også enkelte vitenskapelige undersøkelser som viser at det i dødsøyeblikket alltid skjer et vekttap på ca. 21g. I antroposofien og teosofien ville dette utlegges som fraskillelsen av jeget eller det åndelige „vesen" og det „astrale eller emosjonelle legemet" samt „eter- eller energilegemet" og fantomlegemet fra det fysiske legemet, som etterfølges av en ytterligere tilbaketrekking til det emosjonelle og deretter i jeget, men som følger det mentale nivået og ev. ytre påvirkninger, men hele tiden med det høyere jeget over det hele.

Det er særlig de som har begått selvmord som har levert grensevitenskapelige og mediale opplevelser om at de lenge ble holdt fanget i sine verdslige omgivelser. Deres ubehagelige minner var ikke på noen måte visket bort, slik de hadde ønsket seg det.

Dagens viten kan bidra sterkt til å befatte seg med varige verdier i sitt eget indre mens man lever, slik f.eks. Bibelen alltid har pålagt menneskene. Den som overveiende har levd destruktivt, egoistisk og grisk, vil få problemer på grunn av denne ballasten og ergre seg over det forsømte. Den som derimot heller har behandlet sine medmennesker hensynsfullt og hjelpsomt og lærte å ære skapelsen som en del av seg selv, vil gjøre positive erfaringer på grunn av denne lysere karakteren.

Det kunne også stilles et spørsmål som går enda lenger, hvordan menneskets jeg ved døden omgås med de forskjellige vesensnivåene av evner, erfaringer og substanser som er samlet gjennom livet samt med det fysiske legemet, og hvordan forskjellene ser ut i denne sammenhengen. Også til dette spørsmålet er det beretninger i litteraturen, f. eks. *Pfarrer Roesermüller*. Hans beretninger peker på en mer eller mindre utpreget „medtaking" av det essensielle fra alle vesensledd, som også av samme grunn viser en fordel ved den alminnelige begravelsen fremfor den nevnte prosessen. I beretningen var det også tale om en observert, uventet substansoppløsning i graven.

I tillegg eksisterer det kirkelige rapporter som er samlet opp gjennom århundrene og frem til i dag om „uforgjengelige lik", f.eks. av Bernadette Soubirius i Lourdes, som har eksistert frem til i dag. På samme måte finnes det mange rapporter om „tomme graver". I slike tilfeller kunne det ofte konstateres at disse menneskene hadde ført et liv som var knyttet ekstra sterkt til Gud.

Først ble det ikke åpenbart tenkt på en sammenheng med Jesu tomme grav, denne tanken dukket først opp i den esoteriske løvskogen. Det kan nevnes en rekke andre eiendommelige hendelser, som ikke alle uten videre kan kontrolleres, men som heller ikke kan avfeies som useriøse. Sikkert er det uansett, at den fysiske materien fremdeles skjuler vesentlige hemmeligheter. Forskninger fra kjemien og fysikken rister dessuten bildet av de angivelig relativt uforanderlige atomene i kroppen, men dette kan kun nevnes overfladisk her, siden dette ville være et eget kapittel.

Dessuten minnes det om apokryfene, de tidlige kristne skriftene som kirken ikke behandlet som „kjetterske", men som ble ansett som ikke hundre prosent korrekt og som derfor ikke ble tatt med i Bibelen. En del av det såk. „Nikodemusevangeliet" skildrer „Jesu helvetesferd" etter sin død, hans innflytelser på en som gjennomgår en emosjonell renselse. Videre beskrives hans møte med skikkelsene i det helst overliggende og åndelig tenkte Paradiset, som beskrevet i f.eks. det gamle testamentet. På den ene siden kan slike forestillinger være nærliggende, men de kan like godt også fremstille ekte visjoner som kan være dels direkte og dels symbolske.

Som bilde viser graven en fase av Kristi veier, en siste forvandling av – det allerede i livet gjennomåndelige – Jesu lik på den ene siden og på den andre siden hendelser fra det åndelige jeget som er løst fra legemet. Her kunngjøres oppstanden av en helhetlig „**ny Adam**". Det er også sterkt symboliserende at ifølge overleveringene skal „Adam og Eva" ligge gravlagt i området ved Golgata („hodeskalle").

Heller ikke er betydningen av beretningen i *Joh. 20, 11-18* uttømt, der det heter at Maria fra Magdala, kalt M. Magdalena, er den første som oppdager den tomme graven og som erkjenner Kristus i et mellomstadium*. I åndelig sammenheng virker det som om hun symboliserer Evas rolle. – *„rør meg ikke, for jeg har ennå ikke steget opp til Far." Dette er en forskjell fra Jesu senere oppstandelser, hvor han gir f.eks. Thomas uttrykkelig tillatelse til å røre ved seg. Det døde legemet synes å være gjenopplivet. Men overleveringene legger absolutt ingen vekt på spekulasjonene om Jesus som en såret, men helbredet pasient. Utseendet hans var sterkt endret, og reaksjonene fra Maria Magdalena tyder ikke på noen måte på at disse forandringene kunne stamme fra mange sår og sårskorper, som ville ha vært påfallende. Også de to urteekstraktene som Nikodemus brukte, er tydelig spesielt egnet

og vanlig som balsameringspreparat av døde i denne sammenstillingen. Det som er skjedd her, passer ikke inn i skjemaet over død og liv i klassisk betydning, og heller ikke inn i tidligere skjemaene over grenseområdet mellom liv og død. Dette har også en betydning for fremtiden, sml. „Johannes åpenbaring“.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Oppstandelsen .

Den tomme graven og Kristi oppstandelse utsetter bevisstheten hos mange mennesker for en maksimal utfordring - f.eks. *Joh. 20, 11- Joh. 21*. Deres erfaringsbakgrunn, at mennesket må dø, og den forståelige tendensen å fortrenge det uforklarlige samt de foreldede - men fremdeles i bruk i skolen - ensidige materielle tankemåtene om livet ernoen av de viktigste årsakene til dette.

Likevel er det røster nettopp fra de til dels heller materielt tenkende historisk-kritiske utleggerne som konstaterer at beretningene om oppstandelse er de best bevittede beretninger om Jesu liv, bedre underbygget enn samtlige andre beretninger, beretninger altså om Kristi tilsynkomst på forskjellige steder i en ny skikkelse, som ikke alltid øyeblikkelig var gjenkjennelig, med nye egenskaper, men likevel synlig for det fysiske øyet.

Egentlig burde det følgelig gis den bibelske fremstillingen medhold, som forutsetter konkrete forvandringsprosesser i – på forhånd gjennomåndelig – lik av Jesus eller/og i Jesu avdøde „legeme“ (såk. „ånder“ er vanligvis usynlige.) Som følge av den menneskelige utviklingens splittede bevissthet kunne oppdelingen være gått tapt: „Adskillelsen“ er den ordrette betydningen for ordet „synd“. Adskillelsen var også en adskillelse mellom mennesket og Gud, dets opphav. På den måten kunne det „lavere“, altså legemet, tas opp på ny i Kristi øvrige vesensområder. Sml. forrige kapittel: „og graven var tom“.

„Jeg kan bygge dette tempelet opp igjen på tre dager“. Men han talte om sitt legemes tempel: Etter jegets antatte oppstigning til andre nivåer, som også gjelder for andre avdøde, eller dets indre (sml. siste kapittel), kunne det skje en nyskaping av personen, innbefattet et fysisk legeme uten "ubevisste" områder, siden alt nå adlyder det innerste på grunn av manglende adskillende egenskaper.

Også ifølge antroposofisk oppfatning (R. Steiner) er oppstandelseslegemet skapt på nytt som en "ny Adam" - *1. Kor. 15:45-47* - og som siden har vært en utviklingsmulighet i alle mennesker (såk. fysisk "fantomlegeme"). Selv i teosofiske kretser (A.Bailey, der kalt f.eks. "Åpenbaring eller "5. innvielse") blir Jesu oppstandelse sett på som konkret nyskaping. Uansett hvor unøyaktig den teosofiske holdningen kan være til enkelte ting, så må kristne teologer likevel spørre seg selv hvorfor de ikke selv utvikler slike – eventuelt kanskje riktigere? – forestillinger, som i det minste ville være likeverdige mot dagens brede allmenndannelse. Mange teologers nøling med overhodet å ta oppstandelsen alvorlig i en eller annen form, er i dag ikke tilstrekkelig som kriterium for en god allmenndannelse.

Her må anmerkes at „oppstandelseslegemet“ som jegets konkrete tilhørende ikke uten videre kan likestilles med skinnlegemet (mayavirupa) i den esoteriske litteraturen, hvor noen mestre hevder å kunne gjøre seg synlige, som gjennom en kjole. Det som er felles, er at ånden kan gjøre seg til mester over materien.

Også de mange ganger uklart formulerte lærene om "lyslegemer" kan ses i denne sammenhengen. Her dreier det seg bla. om det om oppstår når menneskets høyere nivåer speiler seg i de fysiske. Dette danner en bro som mennesket kan dykke ned over uten å avlegge legemet i realiteten over det fysiske, også kalt "merkabah" på hebraisk. *Prof. J. J.*

Hurtak/ USA har bidratt med mange grunnlag for slike lærer: „*Enoks nøgler*” (dansk) og „*De synoptiske evangeliene*”. *Zentrum d. Einheit Schweibental, CH-3855 Brienz*. Det er oppstått en organisatorisk uforståelig bevegelse, som gjennom **"lysarbeid"** vil hjelpe på de forskjelligste typene i denne overgangstiden med spirituelle krefter. Men er en stor fristelse å tro at den ene eller andre nye øvelsesteknikken alene kan bringe det etterlengtede resultatet - **"oppstigelsen"**. I virkeligheten hører det alltid en helhetlig utvikling til et åndelig fremskritt, altså også f.eks. til en modning av karakteren. Se også neste kapittel.

Forestillingen om reinkarnasjon, som finnes i en eller annen form i de forskjelligste religionene, dvs. sjelens legemliggjøring i en ny kropp, ville være en dypere, mindre fullkommen „oktav” i den nye oppstandelsehendelsen, og ikke identisk med den. Læren om sjelens preeksistens før unnfangelsen og læren om legemliggjøringen var i tidlig kristen tid også meget, ifølge Ruffinus til og med allment, utbredt. Men det er interessant at ettertiden ikke la særlig stor vekt på dette. Dette må ikke bare tilskrives de omstendigheter at menneskene en tid heller skulle konsentrere seg mer om det verdslige livet, - som R. Steiner skriver - heller ikke bare en eventuell bestrebelse fra maktsyke paver, som kanskje gjennom dette ene livets begrensethet ville gjøre menneskene mere avhengige, slik andre åndelige forfattere tror. Og om dette kan det ytterligere finnes mange andre kilder. Det viktigste er oppstandelsesmotivets forankring i menneskene. Selv om dette kan lyde som fremtidsmusikk, så ville reinkarnasjonen dermed få karakteren av å være en av Kristi tilbakelagt prosess. Den oppstandene Kristus måtte ikke legemliggjøre seg for å kunne vise seg for menneskene igjen. På kritikken fra mange kristne grupper - ikke fra alle - mot reinkarnasjonslæren må forsåvidt være rettfærdig som at forestillingen og stivnede, „sjele-mekaniske” lover omn skjebne, død og reinkarnasjon, i det minste dersom målet er egoistisk, ikke tilsvarer hvordan Kristus levde sitt liv på. Dette betyr imidlertid ikke, at det aldri kan ha skjedd eller vært reinkarnasjon. Mange såkalte "reinkarnasjonsopplevelser" både før og i dag – selv om kanskje ikke alle disse opplevelsene baserer seg på faktisk reinkarnasjon, men ofte på visse andre faktorer – kan ikke bare avvises eller bortforklares. Men der hvor de dukker opp på det kristne området, er det særlig som særtilfeller, som f.eks. i tilfellet med Johannes døperen. I stedet for at han overtar Elias funksjon – slik det oftest blir tolket – sa Jesus ganske enkelt „han er Elias”. Dette ville imidlertid være rollen til et vesen som er sendt ned på nytt for å hjelpe menneskene med en spesiell oppgave, og ikke en fange i fødselshjulets tvangskretsløp. Videre fremheves ofte den større betydningen av nye skoleringsmetoder på den kristne mystikkens område, selv der hvor reinkarnasjonen aksepteres som et faktum (som f.eks. hos Lorber). I dag kan uhyre mye læres i løpet av et menneskes liv. Reinkarnasjon til normal opplysning/videreutvikling, eventuelt med nye oppgaver i henhold til omfanget, må ikke lenger ha den gamle automatiske karakteren av tilsvarende erfaringer – der den forekommer. Disse gamle forestillingene kan ha vært anledningen til at reinkarnasjonslærene, sett fra et kristent synspunkt, ble særlig mistenkelige, dessuten at det ikke ble tatt hensyn til Gud og Kristus i disse andre reinkarnasjonslærene. Men dette betyr ikke at det ville være saklig tillatelig å betrakte alle fenomener som i dag overveiende blir påstått i andre religioner, som ikke relevant for kristne. Menneskets legemlig-sjelelig-åndelige natur er først og fremst den samme over alt, og derfor kan alle lære noe gjennom sammenlikninger - uten å henfalle til homogenisering.

Allerede i kapittel "Korsfestelsen" ble det skrevet om hvordan mekaniske forestillinger om karma og reinkarnasjon virker.

I dag kan det ofte konstateres at markante personligheter kan være svært ulike sine foreldre, selv før de er helt voksne. Ofte virker det som om deres fremtoning er mer preget en annen eller tidligere kultur enn det som er normalt. Det kan henge sammen med **en mer utpreget betydning av den sjelelige og åndelige væremåten overfor alderdommen i forhold til sammenhenger til arv og opphav**. R. Steiner tenker på en sammenheng med Kristi virke.

Til tross for dette fenomenet er dette ikke noen anledning til å se en ensidig fremhevelse av det sjelelig-åndelige i Kristi virke, men på lang sikt **heller en impuls om å forfine begge områdene og bringe dem i samklang med hverandre. Ånd, sjel og legeme skal passe til hverandre** (noe som ikke alltid er tilfellet i dag). Nettopp veien til oppstandelse må ikke bare forstås eller angås alene gjennom et såk. "legemsløst" åndelig arbeid, men legemet blir også åndelig **og** ånden blir også legemliggjort - dette begynner først hinsides alle ensidige intellektuelle tilretteleggelser. Sml. f.eks. *Luk. 24:36-43*.

En ideologi om å utslette folkenes mangfold osv. til fordel for en enhetlig menneskehet ligger like fjernt fra denne impulsen som ideologien om et herrefolk som diskriminerer alle andre. Det finnes deler og et hele, dette lyder kanskje selvsagt, men i dag er ingenting selvsagt, alt må opparbeides bevisst.

Kristi motto er „Se, jeg skaper alle ting på nytt". Selv om dette til syvende og sist er rettet mot individualitetens kjerne, hvor mennesket „ikke er jøde eller gresk...", men menneske, er det ikke kun et enhetlig menneskelig overbevissthet som er ment, men tanken om at Gud tenker eller virkeliggjør gjennom det individuelle mennesket. Ut fra individualiteten kan mennesket danne nye fellesskap, som ikke er bundet til gamle familietradisjoner eller tilhørigheter. Men blant de nye åndelige sammenhengene kan det også være „gamle", som ut fra gammel, ubevisst tvang er blitt til fritt valgte forbindelser.

I sammenheng med merknadene om virkningene av menneskehetens omfattende kraftfelt, slik de er beskrevet i kapitlet om korsfestelsen, må det her tas hensyn til at **etter at Kristus allerede har gjennomgått alle disse trinnene, er de "der, samtidig og som helhet**. Men selv om Kristi trinn og rekkefølgen av dem bevares, er en „etteropplevelse av korsfestelsen" noe annet, idet oppstandelsesimpulsen allerede skinner gjennom. Det er ikke en selvfølge at den fysiske døden må inntreffe, selv ikke ved alvorlig ettertanke, før "oppstandelseskraften" kan virke. Mystiske erfaringer forsterker dette, oppstandelseskraften kan oppleves som en nærværende trekraft som ligger bak alle trinn, selv de enkleste. På et annet grunnlag fant R. Steiner ut at påskehendelsen i dag virker som en enhet, andre analyser, som en „eterisering av blodet", føyde seg til.

Også det som "Jesu Kristi etterfølgere" har utviklet sammen med ham, spiller en rolle i dag.

I denne sammenheng er det interessant at det eksisterer nye bestrebelsers som, lik Kristus, ikke deler den den alminnelige antakelsen om legemets selvsagte tvangsbundne dødelighet.

Den indiske filosofen og Yogi *Aurobindo* arbeidet i beslektet retning etter sine erfaringer med Nirvana og prøvde å „bringe supramentale, dvs. overmentale krefter tilbake til det jordiske livet". Hans spirituelle ledsager, "mor" Mira Alfassa, kunne dermed gjennomtrengte de erindringsbelastede lagene i den fysiske kroppen, f.eks. i cellene, som har med de gamle styringene av døden å gjøre. Hun opplevde dette samtidig som "arbeid på menneskehetens egen kropp".

På annet vis talte *Rudolf Steiner* om nyskapt, høyere vesensledd eller „kropper" i området hevet over forstanden, som ville gjøre det bevisst mulig å legemliggjøre de eldre, emosjonelle, eteriske livskreftene - og de fysiske vesensområdene i rekkefølge. Han kaller de høyere vesensleddene: „åndsselv, livsånd, åndsmenneske". Det kan oppstå et inntrykk av at han ser denne forutsigelse først blir virkeliggjort i en fjern fremtid. En sammenlikning med nåtidens utvikling viser imidlertid at dette i det minste kan være en sped begynnelse på å bli relevant allerede nå.

I esoterisk buddhisme var disse høyere „kroppene" også aktuelle som mulighet for Buddhavesener - „Dharmakaya, Sambhogyakaya, Nirmanakaya". Riktignok fremtrer det ikke noen enhetlige mål, metoder eller resultater i disse forskjellige retningene. Men det som fremstår tydelig, er at forskjellige mennesker omtaler de samme emnene uavhengig av hverandre, slik at disse må bedømmes desto mer realistisk.

Her må tilføyes en ytterligere erfaring fra vårt eget århundre: *Carl Welkisch*, „*Im Geistfeuer Gottes*" (tysk). Han var en fysisk utrolig følsom mystiker, som - bekreftet gjennom visjoner - følte det som sin oppgave at også kroppsmaterien kan forvandles av Gud, og at han kun var et verktøy i dette. Siden

det imidlertid ofte forekommer at mennesker med usedvanlige „oppgaver pålagt fra Det høye" f.eks. kan mene at de er de eneste, mens Guds oppgavefordeling heller er komplisert, er det ofte lett å avvise dem som „fantaster". Den som er fortrolig med denne typen mystiske opplevelser, kan imidlertid erkjenne at opplevelsene er av realistisk betydning, til tross for mulig subjektiv preging. Dette gjelder også for Welkisch.

„Immortality", udødelighet, blir preket av spesielle nye spirituall-terapeutiske grupper, særlig i USA. Det gjøres forsøk på å terapere bort „dødsforestillingene", eller det utprøves pusteteknikker som rebirthing – til bearbeidelse av fødselstrauma – og gjennom sunn ernæring for å bidra til å forlenge livet samt for å oppnå et liv som utstråler positivitet. Selv om Kristus kun er en perifer figur i disse kretsene, er også kristne et begrep, som mormoneren *Annalee Skarin*, som beskriver egne erfaringer angående av- og gjenmaterialisering av kroppen, her på bakgrunn av sin forbindelse med Gud.

Andre, på det medisinske området, forsker på hormonelle metoder etter en måte å bli yngre på. Denne utviklingen inneholder meningsfulle motiver. De må ikke generelt mistenkes som besatt av stormannsgalskap.

Riktignok må man tenke på at i Kristi ånd dreier det seg om hele menneskets vesen, og ikke f.eks. om en kroppslighetskult som betrakter det fysiske livet som den øverste og eneste verdien. For Ham dreier det seg heller ikke om en isolert levendegjøring av cellene, men om en helhetlig helbredelse av kroppen - inkludert organene, cellene osv. - og menneskets åndelige områder. For Kristus dreier det seg om en frihet til å leve, ikke om en tvang til å leve. Alt dette må ikke generelt inngå under disse bestrebelsene, men de må nevnes som mulige farekilder i forbindelse med denne vanskelige balansegangen.

Oppstandelseskraften, opplevd sammen med Kristus, som er den som har satt dem synlig og enhetlig i verk, ser ut til å være det egentlige „fermentet" i en harmonisk utvikling i denne retningen. Mange ting som han har foregitt som en spire, er ikke på langt nær avsluttet. Derfor er det meningsfylt å stole på ham bevisst.

„Oppstandelse" er imidlertid ikke bare en åndelig erfaring. Den kan fornye alt som er i livet, derfor har en mindre kjent nyåpenbaringsgruppe, nemlig „*Lichtzentrum Bethanien*" i *Sigriswil* i Sveits, preget begrepet „oppstandelsesliv" i deres tidsskrift „*Lichtbote*" (Lysbudet) **Etter korsets „smale port" kommer fyldigheten. Jesus understreket at hans vei først blir klar gjennom gjerningen.** Fremskritt på den personlige veien for „Kristi etterfølgere" kan gjøre dette videreførende trinnet mer forståelig. Som vi har sett, så er ikke denne veien jevn, heller ikke er den jevnt stigende og munner ut i et eneste høydepunkt, men den viser seg i vedkommende **som opprettelsen av en omfangsrik bygning, styrt av Gud, hvor hver nye stein bygger på den forrige steinen. Steinene er evnene i menneskets tilværelse,** som overlever dets eksterne byggverk. På samme måte som ifølge overleveringer av forskjellige hellige skrifter urmennesket ble skapt fullkomment, kan det langsomt bli "fullkomment som Far i himmelen" etter at det har gått gjennom alle frie forhold og verdens ufullkomne dramaer, lover Kristus menneskene. Dette gjelder ikke bare for de enkleste trinnene på veien, men selv for oppstandelsens trinn – han har ikke satt noen grenser, og slett ikke erklært menneskenes fattelsesevne som målestokk. Det er han selv som setter nye målestokker, sml. „Jeg er..."-ordene i evangeliene: „Jeg er livets brød", „Jeg er verdens lys...", „Jeg er porten", „Jeg er den gode gjeteren" og også „Jeg er oppstandelsen og livet", den som tror „skal leve (evig), om han enn dør" dvs. ikke først etter en "dommedag", som visse kristne retninger påstår, „Jeg er veien, sannheten og livet", „Jeg er det sanne vintre, og min Far er vinbonden... dere er grenene...", „...jeg er konge... for å vitne om sannheten er jeg født, og derfor er jeg kommet til verden. ". Kristus er det egentlige JEG ER i mennesket, men dette må ikke forveksles med det egoistiske hverdags-jeget.

I den jødiske troen fantes det en oppstandelse, eller gjenoppvekkelse, riktignok ved dommedag. I den tradisjonelle kristne teologien anses oppstandelsen som en ny mulighet gjennom troen på Kristus - imidlertid uten at betydningen ut over nattverdenen ble diskutert. Innenfor moderne kritiske teologiske vurderinger kan det anses som fremskritt - sammenliknet med en heller materialistisk teologisk

retning, som ganske enkelt ville bortforklare alt som er vanskelig å forestille seg, at oppstandelsen nok en gang hentes frem som "metafor" = i en overført allegorisk betydning. (*Hans Kessler, Sammelband "Auferstehung der Toten" (tysk, De dødes oppstandelse)*). Mange vil kanskje trenge en slik tilnærming til det som er vanskelig å forestille seg, men kanskje ikke de som er i stand til å tro direkte på oppstandelsen som indre og ytre realitet. Denne troen hos de enkle kristne er i mange henseender lik dagens forsknings- og erkjennelsesnivå på mange områder, slik den hentes frem i våre studier. Den som bare ser alle ting "metaforisk" vil ifølge våre studier kun dra fordeler i samband med åndelig oppbygging, men kan oppleve at den helende virkningen som også i dag kan rekke helt inn i den fysiske kroppen, dermed kan forsinkes eller reduseres.

På den tyske og den engelske siden er det et utdrag av Johannesevangeliet 20: Den oppstandnes to fremtoninger.

Spørsmål:

Vil jeg utforske med Gud hvordan oppstandelsens kraft kan være fruktbar også i dag?

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

„Himmelfarten" .

Anmerkning: På engelsk er begrepene "Himmelfart" og "Oppstandelse" identisk: Ascension. "Oppstandelsen", slik dette ordet anvendes av moderne spirituelle bestrebelse eller "lysarbeidere", viser imidlertid heller forbindelser til forrige kapittel om oppstandelsen, se der.

Når Jesus Kristus starter sin læretid med 40 dagers tilbaketreking i ørkenen, så avslutter han sitt synlige jordiske virke med de 40 dagene etter påske, der han viser seg for mennesker på forskjellige steder som lå langt fra hverandre.

Etter et siste måltid og samtale „førte han dem ut mot Betania, og han løftet hendene og velsignet dem. Og mens han velsignet dem, skiltes han fra dem og ble tatt opp til himmelen" - *Luk.24, Markus16*. „...ble han løftet opp mens de så på, og en sky tok ham bort foran øynene deres... Som de nå stirret mot himmelen mens han dro bort, sto med ett to menn i hvite klær foran dem, og sa '...Denne Jesus som ble tatt bort fra dere opp til himmelen, han skal komme igjen på samme måte som dere har sett ham fare opp til himmelen.' " (*Apostlenes gjerninger 1*). Åpenbart skilte disiplene svært tydelig mellom de 40 dagene der Kristus også plutselig var blant dem og så forsvant igjen, og tiden etterpå, hvor de følte seg forsamlet i hans ånd, men altså uten hans personlige tilstedeværelse.

Kristus hadde forutsagt at han gikk til sin Far. Først etter himmelfarten blir det sagt om ham at han sitter „ved sin Fars høyre hånd", altså med Gud på et nivå som også ligger utenfor menneskenes oppnåelige „hinsides". Her blir det tydelig **hvordan Kristus virker universelt med Gud. Gud er:** „Jeg er den jeg er", han er allmechtig og likevel et levende utgangspunkt for alle befriende krefter og vesener, men likevel for seg, ehan er utenfor rommet men likevel allestedsnærværende, han er evig og likevel en skjult realitet i all tid. Dette betyr ikke at Kristus ikke hadde oppløst seg i intet, tvert imot er han nå over alt. Også overgangen mellom menneske og Gud gjennom Kristi innstilling var fortsatt mulig å erfare i livet – „... be i mitt navn" (*Joh. 15, 16*). Dette er en egen realitet, heller ikke avhengig av hendelsene for 2000 år siden.

Disiplene blir nå klar over sin opphøyelse til apostler, som er på jorden for Kristi skyld. **Nå trer Kristus inn i dem, over dem, på en sterkere måte.** Det ville være feil å vurdere dette som en rent ytre tilstand, som om det ikke var hendt noe annet enn at en lærer ikke var til stede lenger og de måtte bringe saken videre selv. Dersom man samtidig trekker inn

himmelfartens selvstendige rolle, kan den omskrives til Kristi universelle virke. En illustrasjon på dette kunne være et hologram, hvor hver splint på sin side omfatter hele bildet.

Sidebemerkning: Denne illustrasjonen skal ikke forstås som en sammenlikning med en holografisk verdensanskuelse, der mennesket uansett er lik med Gud og derfor ikke trenger å anstrenge seg for å bli lik Ham – forøvrig beslektet med den frelseoppfattelse som glemmer at frelsen først kan nås gjennom individuell beslutning og oppfølging, slik også Kristus bevisst har besluttet seg for oss.

I tillegg til forbindelsene til andre mennesker får disippelen også forbindelser med Kristus. I grunnen burde nettopp himmelfarten være **den impulsen som kan besegle det som var mulig for alle og også for disiplene mens Jesus levde** – derfor ble det i kapitlet om Jordandåpen henvist til muligheten av at Jesus legemliggjør seg i mennesket. Dette vil si at det som Kristus har skapt eller opparbeidet, har nå en enda mer tungtveiende virkning på menneskeheten eller på hva et menneske har gjort seg fortjent til. Det er forankret i Gud, ikke bare i et „morfo-genetisk" felt – se kap. „Korsfestelsen". En annen måte å uttrykke dette tilnærmedesvis på, kunne være „Gud trekker dermed alle ting etter seg".

I dag er Paulus ofte kjent for å være tradisjonelt noe firkantet. Borsett fra at hans visjonære opplevelser ofte blir overvurdert gjennom ensidige utlegninger, må de anses for å være ekte. På sin måte kunne han erkjenne, og dette kommer også til uttrykk i Johannesevangeliet osv., at Kristi betydning var mer enn en rolle i jødedommen, at det tvert imot var jødedommen som var utpekt som utgangspunkt for den universelle Kristi bidrag til menneskene i det hele tatt. Forståelig nok var det en av de første uoverensstemmelsene blant disiplene.

Kirkelige utsagn heller til å sette kirken og en „Kristusfiguren" på lik linje, selv om menneskeheten forøvrig trekkes inn i en mer omfattende betydning. Antroposofiske utsagn ser heller hele menneskeheten som en Kristusfigur. Teosofiske retninger som ikke utelukkende er oppstått på et kristent grunnlag, ser til dels også Kristi betydning for hele menneskeheten, selv om de nesten bare ser ham i en lærers rolle.

Moderne kristne nyåpenbaringsgrupper, særlig de som kaller seg „Universelt liv", ser Kristi rolle i dag også når det gjelder ikkemenneskelige skapninger - med den konsekvensen, at jordens videre skjebne ikke lenger ligger i menneskenes kontroll. Men de som i første rekke ikke er en del av problemet, men derimot en del av løsningen, vil sikkert komme til å få sin rolle, slik det nevnes i bergprekenen.

Hvor noen gjør noe „i Kristus", ville dette også være gjort for Kristus og dermed for verden.

Men den som virkelig kan knytte seg til Jesus og hans for menneskene uforanderlige mål for hans virke, ville slett ikke kunne oppstille alle de teoriene, utsagnene og gjerningene som var alminnelige gjennom århundrene fra kirkens side. Ifølge mystikkens vitne kan Kristus **ikke bevisst og slett ikke ubevisst "tappes" for bestrebelser som er hans motsetninger.**

Hvor kirkene tok kreftene til å føre krig, til forfølgelser og hat – oftest på vegne av verdslige makter – kan de vurdere selv med sin egen terminologi. Riktignok kan lys vifte bort "skygger" ifølge erfaringene i åndelige kretser. Men å gjøre seg til verktøy for skyggen - slik det ofte har skjedd gjennom historien - istedenfor å bidra til å motarbeide denne skyggen i seg selv og andre, er en hån mot kristne krav.

Imidlertid viser nyere vitnemål at det kan ses et forsøk på opparbeidelse, for eksempel i *sluttdokumentet for den europeisk-øumeniske samling „Fred i rettferdighet for hele skapelsen" 1989. Dansk oversettelse er tilgjengelig hos EKD Hannover, Tyskland.*

Også „himmelfarten" kan få en reell betydning i Kristi ettertid. Rosenkorserne f.eks. opplevde at skyen falt ned fra himmelen på dem, en opplevelse i både bilder og drømmer. En enkelt

eller flere slike opplevelser av denne typen betyr imidlertid ikke at dette mennesket har virkeliggjort et slikt trinn i livet sitt, det betyr først og fremst ganske enkelt at denne kvaliteten har begynt å bli sterkere i ham/henne, slik andre trinn også gjør det.

Det å forstå „himmelfart" forutsetter en dyp indre, åndelig utvikling, og må ikke på noen måte forveksles med en „bortføring av en „UFO" (uidentifisert flygende objekt). Når det gjelder eldre overleverte typer „bortføring" av bibelske profeter er dette heller ikke særlig sannsynlig, hvis det tas hensyn til andre åndelige muligheter (se kapitlet „Oppstandelsen"). Med dette skal det ikke bestrides, sett på bakgrunn av det enorme, internasjonale „UFO"-observasjonsmaterialet, at det kan finnes „UFO-er" med astronauter fra verdensrommet*; og at det også kan gås ut fra at noen sagn fra fortiden baserer seg på beslektede fenomener av både positiv og negativ art og at disse også kan spille en rolle i fremtiden. At enkelte kretser forsøker å identifisere enhver åndelig krittegning på en fjellvegg med kretser eller romskip, er imidlertid helt ute av proporsjoner og springer ut fra en ensidig, teknisk-materialistisk sivilisasjonsorientert fantasi. Selv om menneskeheten har behov for guddommelig hjelp av forskjellig slag, må den til syvende og sist selv fullføre det reddende gjennombruddet. Gjennom fremskritt, gjerninger og omtanke kan jordens mennesker overleve og dessuten finne og utføre sin oppgave. **Ingenting, heller ikke egne ytre goder, kan erstatte det å vokse inn i nye bevissthetsområder.** Den streben, som f.eks. førte til Challenger-romfergens advarende uhell, står delvis frem som en ytre, avledende etterlikning av det egentlig vesentlige.

Anmerkning: Dette har mange fra kristent hold uttalt seg om flere ganger, f.eks. teologen Monsignore *Corrado Balducci* (Vatikanet). Ellers ble dette ofte antatt fra de ulike kirkene som kun et psykisk eller sosiologisk fenomen. I den offisielle Vatikan-avisen "Osservatore Romano" sto det i det minste i mai 2008: "Universet består av milliarder av galakser som hver er satt sammen av hundrevis av milliarder stjerner. Hvordan kan man utelukke at det har utviklet seg liv et annet sted også? Vi kan ikke sette grenser for Guds skapende frihet. Når vi som Franz av Assisi anser jordens skapninger som brødre og søstre, hvorfor skulle vi ikke da snakke om en overjordisk bror? Det kan være mulig at andre intelligente skapninger lever i full harmoni med sin skaper fremdeles."

Dermed skal det ikke være sagt, at **også** teknisk pionerarbeid er nødvendig, for eksempel for å finne erstatning for livsfjendtlige atomenergien, andre typer elektromagnetisk stråling, genteknikk o.a. teknologier. Men også dette kan kun skje ut fra en annen ånd. Hvis dette nevnte skjer som en vekst inn i nye bevissthetsområder i Kristi ånd, måtte det riktignok være en organisk vekst og ikke gjennom teknisk manipulasjon. "Helbredelsen" lar seg ikke tvinge frem gjennom noen åndelig "teknikk". Forskjellige typer øvelser blir lagt på hyllen etter at de har oppfylt sitt formål, til syvende og sist er det kun det som er tilegnet, som teller. Helt umulig er det å "konsumere" Gud passivt og til dels ubevisst gjennom dagens problematiske elektroniske „Brain-Machines"– i sannhet: hjerne-manipulasjons-apparater.

Kristus er i første rekke tildelt sin spesielle rolle på jorden, men man bør også tenke på manifestasjoner på andre områder og nivået av kosmos: „*The Urantia Book*" / USA, imidlertid skal det her ikke stilles spørsmål om dens utvetydige oppgave på den svært tettbefolkede fysiske jorden. *Se også bøkene „Analekta" 1 og 2.* "Analekta" er kan fås fra restopplag hos: Mag. Alois Thurner, Staudach 103, A-8230 Hartberg, Østerrike.

Teologer har sammenholdt Jesu innlemming i en "skysøyle" med gammeltestamentariske steder (2.Mos 13:21 og 40:34). De behandlet disiplenes etterfølgende glede som en klart opplevd ny type Kristi nærvær, noen av dem som noe høyst reallt, andre som noe subjektivt.

På den tyske og den engelske siden er det et utdrag av Lukasevangeliet 24 med anmerkninger: Himmelfarten.

Spørsmål:

Er himmelfartens nåværende eller fremtidige betydning et spørsmål som beveger meg i omgang med Gud?

Pinsehendelsen.

Før korsfestelsen hadde Jesus kunngjort at gjennom sin bortgang til sin Far ville Den hellige ånd, „talsmannen“, „sannhetens Ånd“ utgå fra Far - *Joh. 14,15,16*.

Omtrent ti dager etter himmelfarten er urmenigheten samlet til bønn i Jerusalem. „Plutselig lød det fra himmelen som når en kraftig vind blåser, og lyden fylte hele huset hvor de satt... Tunger som av ild viste seg for dem, delte seg og satte seg på hver enkelt av dem. Da ble de alle fylt av Den hellige ånd, og de begynte å tale på andre tungemål etter som Ånden ga dem å forkynne..." - *Apostlenes gjerninger 2*. Ingen beskriver med slike ord en vanlig oppfyllelse etter bønningen. Man kan finne likheter i utlegningene hos pinsemenighetene og kvekerne. Den første pinsehendelsen slutter seg til det ytre, erkjennbare fenomenet som beskrives her i kapitlet om himmelfarten, utbredelsen av Kristi virke på disiplene og deres omgivelse. Underveis i „**nedsendelsen**“ av **sannhetens Ånd** blir det igjen meddelt noe om Guds og Kristi felles virke. I denne hensikt kan den første pinsen også ses på som et første **tegn på en begynnende „Kristi gjenkomst“**, eller i det minste som en tilnærmelse. Ut fra dette synspunktet kan man forvente at de profetiene som forutsier „Kristi gjenkomst“ skal oppfattes på en annen måte enn legemliggjørelsen som menneske.

Anmerkning: „Talsmannen“ eller „sannhetens Ånd“ kan strengt tatt ikke uten videre likestilles med „Den hellige ånd“ eller „Den hellige åndinnen“, se nedenfor: „Sophia“.

- „Sannhetens Ånd“ fremtoner som et stykke av Kristus selv, som minner om fellesskapet med ham og om hans ord og som nå gjør det mulig for disiplene å videreføre hans verk på jorden. I grunnen har det siden ikke vært seriøst lenger å behandle religiøse og filosofiske spørsmål kun ut fra en historie med litterær resepsjon og tankemessig utredning. Om dette er det skrevet mye. Det er andre faktorer som er medvirkende, også i mennesket, og det er å undersøke disse denne teksten først og fremst dreier seg om.

Skapergudens arv, faren i mennesket, såfremt det er „... født av Gud“ - *Ev. Joh. 1* - oppfattes som en bevisst, indre fordypelse i Jesu liv, og siden pinsehendelsen befestes nå også Kristi arv av de som er igjen på jorden og vil ta imot ham.

- Den hellige ånd som „kvinnelig, moderlig“ åndelig-intelligent Gudsegenskap og -energi fantes allerede på forskjellige nivåer og fremtoninger før Jesus ble født, både utenfor mennesket og i hans inspirerende virkning på menneskene.

Det finnes til og med forbindelser til "den himmelske manna" (*2. Mos, 5. Mos, 4. Mos, Salmenes bok, Nehemja, Josva, Joh., Brevet til hebreerne, åpenbaring*).

Men det er ikke helt feil når begrepene „sannhetens Ånd“ og „Den hellige ånd“ sidestilles i forbindelse med praktiske erfaringer, slik det ofte skjer. Det kan skje stadig oftere at Guds kraft virker sammen og til syvende og sist som enhet, slik også mennesket, som opprinnelig ble „skapt i Guds bilde“, kan erfare bevissthetens utdifferensiering og deretter oppleve integrasjon av det egne vesen.

På den måten fremtrer også det felles liv mellom menneskeheten og jorden, som det neppe kan ses i dag, og som her skal behandles til slutt i sammenheng med Johannesåpenbaringen, uten dermed å mene at denne fremtiden kan tilpasses til nåværende forestillingsmuligheter.

Den „hellige ånd" er ikke ganske enkelt ånd eller livsånde, livskraft. Det kan være hensiktsmessig å følge dens tilsynelatende trinnvise opptreden på Kristi vei. Den blir nevnt i sammenheng med Marias unnfangelse, altså i det minste forstått som en medvirkning i forbindelse med en enkelt hendelse.

Den kan finnes på det stedet hvor den personlig tilstedeværende Kristus „ånder" på disiplene og sier „Ta imot Den hellige ånd" (*Joh. 20, 22*) - som her altså virker gjennom ham. En renselse av deres iakttakelsesevne eller samvittighet kan ses som forutsetning for ansvaret som blir pålagt dem eller som de blir gjort bevisst om: „tilgi synder eller ikke (gjøre noe)". Denne samvittigheten, som også av mystikere som J. Lorber blir sett på som Den hellige åndens virkning, er ikke en blanding av biografisk pregede engstelser, som ofte feilaktig forveksles med samvittigheten, men som det mange ganger kan ligge et stykke ekte samvittighet skjult bak. Samvittigheten i reneste betydning er også en bevisst indre styring i det enkelte mennesket.

I den første pinsehendelsen virker Den hellige ånd allerede upersonlig, direkte „kosmisk", men på mange måter tilsvarende de forskjellige omsetningsmulighetene for de som er berørt av den eller i forhold til de tiltalte eller verdens forutsetninger - å treffe sårbare punkter og oppløse dem gjennom tvungen observasjon, og bedre erkjenne vesentlige forskjeller og sannheter, er egenskaper for en bevissthet som er streifet av Den hellige ånd. Der hvor det ikke dreier seg så mye om oppløsning av forvirrede ting, viser denne kraften seg mer som en kreativt skapende, fellesdannende fullkommengjørende kraft som fører til Gud.

Også i det 19. århundre med sine vekkelser- og nyåpenbaringsbevegelser, men også i det 20. århundre, kan man finne stadig nye bølger med Den hellige ånd og følger virkningene ved å se nærmere etter. I det hele tatt fremkommer det at kristne impulser og Den hellige ånd forlengst har dannet overganger til det området som Johannesåpenbaringen befatter seg med og som vender seg mot den store utviklingen.

I disse avsnittene i Apostlenes gjerninger er også hele tiden Maria og de andre kvinnene eller kvinnelige disiplene "forent med disiplene i bønn". Kvinnenes rolle – enten talende eller som hos Paulus „tiende", må av forskjellige grunner ha vært uerstattelig. De var til dels bedre følelsesmessig mottakelige for fine innflytelser og kunne gi uttrykk for dette både verbalt og ikke-verbalt i kretsen. Selv i dag kan man observere forskjellene i alle typer forsamlinger, også åndelige, når det ikke bare deltar menn, men også kvinner. Der hvor det ikke dreier seg om maskulin oppvisning, kan arrangementet forløpe mer inspirerende og oppildnende, forutsatt at det foregår en indre deltakelse i det som skjer. På antroposofiske og rosenkorsiske områder blir Maria, Jesu mor, til og med ansett som den egentlige kilden som Den hellige ånd kunne virke gjennom og på disiplene.

Her støter vi også på „**Sofias**" **hemmelighet**, "visheten" i Det gamle testamentet, en kvinnelig uttrykksform med guddommelig kraft. Innenfor den ortodokse østkirken er Maria ofte blitt identifisert med Sofia. Sofialogen og visjonæren *Solowjoff* har først i vår tid opplevd henne som en kosmisk, nærmere dimensjon – slik man også antok om Kristus - f.eks. Steiners „Kristi eteriske gjenkomst" rundt 1909, o.a.). Som Jesus og Maria kan oppleves mystisk i det små, så kan åpenbart den „kosmiske Kristus" og Sofia som himmelsmor oppleves i det store. Se også *Hildegunde Wöller "Ein Traum von Christus" (tysk)*. Sammenhengen kan også uttrykkes slik: Guds "moderlige" egenskap medvirker til at skapelsen kan vokse hen mot Gud, slik Gud på si side vokser hen mot skapelsen.

Kvinnelige teologer har gjort oppmerksom på at Den hellige ånd egentlig betydde „Den hellige åndinne" i datidens språk. Maria hhv. Sofia kan eventuelt ses nøyere på som en uttrykksform som Den hellige ånd flyter inn i og antar en skikkelse av, som i duesymbolet.

Men også i forskjellige bestrebelser i østlige og vestlige kvinnebevegelser kan man finne noe „Sofie-aktig“, sml. *Dr. Susanne Schaup i protokoll for ev. akademi i Bad Boll for møtet „New Age 3: Sofia“*. På samme måte finner man ikke bare det "Kristus-aktige" i nye verdensomspennende kristne bestrebelser med modellprosjekter som „universelt liv" eller i kirkenes bestrebelser på fornyelse, men også i andre, også verdslige bevegelser. Kommentar i NT: „Vinden blåser dit den vil, du hører den suser, men du vet ikke hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Slik er det med hver den som er født av Ånden." (*Joh. 3*).

Det kommende har ihvertfall mannlig-kvinnelige egenskaper, er ikke lenger patriarkalsk, men heller ikke matriarkalsk.

Mens det i hvert menneske er litt av Kristi virke, slik det ble forklart i de forrige kapitlene, kan dette nå forsterkes på nytt gjennom den ytre Jesus og Den hellige ånd, også gjennom hans ord, men ikke bare gjennom ordene.

Graldsordenen gikk på en annen måte ut fra at det er blitt noe tilbake av Kristi virke på jorden for 2000 år siden, som kan søkes og bli funnet av menneskene: „gralen". Denne legenden beretter om at litt av Jesu blod som dryppet fra korset og ned på jorden ble oppfanget i en skål. Josef fra Arimatia og hans ledsagere hadde rettet den til Frankrike eller England og samlet seg til bønn og unnfangelse av inspirasjon foran denne „undergjørende gralen". Sml. f.eks. *R. de Boron „Historien om den hellige gral"*, nedtegnet rundt 1200. Selv om legenden kan basere seg på en ytre realitet, er det påfallende at den store gralskålen av gull med kalken øverst, fortykningen på midten og utvidelsen eller åpningen nederst symboliserer mennesket*; et menneske som fra midten eller fra hjertet åpner seg oppover mot Den hellige ånd og nedover mot jordens frelse, et „frelst menneske", som „det skapte venter" (*Rom 8, 18-28*). I et større perspektiv kan det også ses som et symbol på en jord som er åpen mot Gud. Rundt disse teoriene grupperte det seg til dels litt verdensfjerne katarer, som f.eks.: kjettere og albogensere, sangere og trubadurer. Mange millioner slike esoteriske kristne ble utryddet av pavedømmet som angivelige heterikere (kjettere). Gralens dypere betydning er altså ikke uttømt i den andre legenden, som antar at Jesu direkte etterkommere i kongsslekter kan ha vært gralen.

Joh. 4: „... Tro meg, kvinne, den time kommer da det verken er på dette fjellet eller i Jerusalem dere skal tilbe Far... Men den time kommer, ja, den er nå, da de sanne tilbedere skal tilbe Far i ånd og sannhet. For slike tilbedere vil Far ha. ud er ånd, og den som tilber ham, må tilbe i ånd og sannhet." Denne selvbevisste, frie holdningen i den frie, åndelige kristendommen ville kun aksepteres av institusjonene dersom de hadde hatt mot til å fornye seg på grunnlag av det frie, kristne mennesket. Siden slike kristne, åndelige retninger ble så innskrenket at det til og med er vanskelig å rekonstruere deres innhold, har kirken til syvende og sist selv gravd bort substansen av egen åndelig tradisjon, som den i dag langsomt må erkjenne som et vakuum. Etter at til dels også temmelig tvilsomme tilbud fra andre kulturer har prøvd å fylle dette vakuumet, søker også kirkene etter den forliste kristne åndelige praksis.

Den berømte abbed *Joachim di Fiore* (rundt 1100) snakket om Far tid – tiden for den gammeltestamentariske lovreligionen – samt om sønnens tid med kirkelig forkynnelse, og forutsa „*Den hellige ånds tredje tidsalder*" – *Boktittel Turm forlag* – hvor menneskenes individuelle forbindelse til Gud vokser i menneskene selv. Også fra dette profetiet, hvis betydning vi må erkjenne mer og mer, er det strømmet inn elementer direkte og indirekte i de forskjellige bestrebelsene fra Luther over Marx - til Hitler, hvor de ble misforstått eller misbrukt. Oftest ligger det et meningsfylt urbilde til grunn for slike mistolkninger.

Her er det også på sin plass å tilføye en anmerkning om å skille mellom Den hellige ånds spiritualitet og spiritistiske praktikker. Å bli „gripet av Den hellige ånd", i beste fall å bli tatt opp i Den hellige ånd, går gjennom menneskets innerste vesen. Hypnose eller ekstatiske

trancetilstander og „å være besatt" av de avdødes „ånder" har ingenting med dette å gjøre, og slett ikke deres „besvergelse". Verken for de menneskene det gjelder eller for andre i omgivelsene er denne erfaringen så kraftkrevende som under et spiritistisk møte. Bevisstheten blir ikke innsnevret, men utvidet. Derfor kan det godt være mulig med usedvanlige erfaringer i en slik omgivelse, som lagret i bevisstheten.

Den hellige ånds virkning kunne forenes både med stille meditasjon – som nesten alltid mangler i vestlige kirker – og med et forsøk på å oppnå dette gjennom bedre og mer kommunikasjon, slik det særlig er utviklet i den vestlige verden og i USA. **Dersom stillhet og kommunikasjon eller innhold ville vært forbundet med hverandre – en sjanse som spesielt gjelder for mentaliteten i Mellom-Europa – så kunne Kristi eller Den hellige ånds vilje være ekstra tydelig fremtredende. Kristus legemliggjør mange ganger en tredje ytterkant som ikke er avhengig av øst eller vest, men riktignok alltid kun når bestrebelsen ikke er egoistisk, dvs. uetisk. Kristus kan kun forestilles med den ekte beskjedenhets, etikk og mening som han ga verden i form av en frelseshistorie.**

Den hellige ånd kan heller ikke betraktes helt adskilt fra Kristus eller fra hans budskaper. Kristus tilla Den hellige ånd den egenskapen, at han "skal lære dere alt og minne dere om alt det jeg har sagt dere". I tillegg sa han: „har jeg mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå. Men når sannhetens Ånd kommer, skal han veilede dere til hele sannheten".

Alt det som renser i retning sannheten, kunne riktignok forenes med Den hellige ånd til de krefter som vil redde jorden.

I Kristi lærer finnes mennesket med sin subjektivitet - men uten den grenseløse relativismen som ifølge mange moderne filosofiske anskuelser ikke lenger tillater noen objektive sannheter.

Spørsmål:

Hva har Gud allerede hjulpet å utvikle i meg, og hva kommer mot meg fra Gud i dag?

* På den tyske og den engelske siden er det en symbolsk skisse av den hellige gral (flere nye sider på [engelsk](#) og [tysk](#).)

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Et Jesus-bilde.

Den som vil ha en tydeligere forestilling av Jesu utseende, skal her ved slutten av gjennomgangen av evangeliene henvises til den illustrasjonen som kan gjelde som den mest ekte – selv om den ikke eksisterer noe generelt anerkjent bilde:

Det såkalte virkelige „bilde av vår Frelser" fås gjennom Lorber forlag. Ifølge overleveringene ble det på ordre fra keiser Tiberius overført på en smaragd fra en skisse og fjernet fra skattkammeret i Konstantinopel av den tyrkiske sultanen og gitt til pave Innocens VIII. for å kjøpe broren fri. På den måten er beskrivelsen av skikkelsen Jesus forbundet med Publius Lentulus, som på den tiden var stattholder i Judea for senatet og det romerske folket:

"Den mann du spør meg om, nyter stor anseelse her og heter Jesus Kristus. Folket kaller ham en profet, men hans disipler holder ham for Guds sønn, himmelens og jordens og alle tings skaper, som er og var i verden. Han gjør døde levende igjen, og han helbreder syke med bare ett ord. Han er av middels høyde og meget vakker av utseende. Hans åsyn er så majestetisk at de som ser ham, må få ham kjær og frykte ham. Hans hår har farge som en moden hasselnøtt, og er kjemmet glatt inntil ørene, men ned fra ørene er det askefarget, eller enda lysere. Han har, etter nasareernes skikk, håret delt i midten. Pannen er hvelvet og

åpen, kinnene glatte og hans åsyn preges av stort alvor. Nesen og munnen er regelmessige, og hans skjegg er tett likesom håret, men ikke langt, og delt i midten. Hans blikk er alvorlig og gjennomtrengende, hans øyne likner solstråler, så at ingen kan se inn i dem på grunn av deres glans. Hans hender og armer er meget vakre. Når han truer, vekker han frykt, når han formaner, tiltrekker han. Hans tale henriver dem som hører ham. Man ser ham sjelden, men når man ser ham, er han meget alvorlig. Av utseende er han den vakreste mann man kan se eller tenke seg."

I den trykte tyske teksten er bildet tilføyd - med forlagets tillatelse fra 1992.

I forbindelse med avtrykket av Jesu legeme på likkledet i Torino, se også vårt kapittel "Korsfestelse og gravlegging". Siden 1979 er dessuten „Duken i Manoppello" vitenskapelig undersøkt av p. prof. dr. Heinrich Pfeiffer og Søster Blandina Paschalis Schlömer. I motsetning til likkledet i Torino er det kun ansiktet på denne duken, riktignok med åpne øyne: <http://vultosanto.com>. Også nåt det gjelder denne duken er årsaken til opprinnelsen problematisk eller umulig å forklare vitenskapelig: Muslingsilke er f.eks. ikke mulig å bemale. Ansiktets mål er de samme på de to dukene. Sml. *Joh. 20: 5-7*. Disse bildene har vært avgjørende for den kunstneriske utformingen av Jesus helt fra de første århundrene etter Kristus. På den opprinnelig omviklede duken fremstår ansiktet forfra med hårene ovalt. Det er likheter med ovennevnte bilde, som viser den levende Jesus fra siden.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Del 2: Trinnene i Johannes åpenbaring

Johannes åpenbaring.

I Johannesevangeliet kan man ved intensivt, meditativt nærstudium ane, at innholdets tyngdepunkt stammer fra evangelistens meditative tilbakeblikk på egne erfaringer i livet.

I Johannesåpenbaringen er det derimot tydelig at de bygger på visjoner. Her finnes det ingen fremtidsrettede tankerekker om ytre livserfaringer. Disse visjonenes form viser også – forutsatt ens egen erfaring til å skille mellom egne indre bilder – at de stammer fra høyere nivåer enn der hvor ytre forventninger kan utarte seg til imaginære bilder, en blanding med det personlige kan ikke merkes. Kilden er også gitt et klart navn, selv om dette alene slett ikke er noen garanti: „Dette er Jesu Kristi åpenbaring, som Gud ga ham for at han skulle vise sine tjenere det som snart skal skje. Han sendte sin engel og gjorde det kjent for sin tjener Johannes".

Moderne evangelisk teologi interesserer seg som regel ikke særlig for dette apokalyptiske skriftstykket. De kan ikke egentlig, eller kun stykkevis, finne ut av det ved hjelp av ytre metoder, siden de ikke gjennom egen erfaring kan avlede måten det er oppstått ved og den symbolikken som er forbundet med dette. I den katolske kirke finnes det fremdeles noen forestillinger om apokalypsen (åpenbaringen), men menneskene her leser den neppe, den er for fjernt fra dagens selvtillfredse mennesker og kirker. Derimot henviser frikirker og sekter direkte til åpenbaringen*. De leser de profetiske syn med forstanden, altså også med en forenklet, utilstrekkelig metode, ofte utfra en enkeltstående, ytre katastrofeperiode, og ser seg selv som de utvalgte eller i det minste som de som er mest direkte utvalgt. *Apokalypse er gresk og betyr avdekning, åpenbaring, og ikke katastrofe.

I kapitlet om pinsehendelsen ble det allerede henvist til overgangen fra Jesu virke i den egne kretsen til utbredelsen i et større perspektiv.

Hvis man arbeider seg gjennom Johannes åpenbaring som helhet etter evangeliene, slik det oppfordres til i innledningen, vil det dukke opp uventede ting som ikke er å finne i litteraturen:

Åpenbaringen viser en rekkefølge som er beslektet med rekkefølgen i Jesu liv. Men det er helt tydelig at det er snakk om menneskehetens utvikling på jorden og i kosmos, uansett hvor inderlig, mystisk en gjennomarbeidelse er, så bekrefter den kun at det ikke bare dreier seg om bilder som skal støtte det enkelte menneskets utfoldelse eller „innvielse“, selv om de kanskje kan hjelpe den enkelte individuelt utfra disse parallellene til evangeliene.

Apokalypsens (åpenbarings) egentlige trinn er heller en bevissthet som utvider innholdet i hendelsene rundt Jesus for 2000 år siden til trinnene i menneskehetens og jordens utvikling på bakgrunn av kosmos, som er like gjennomvevd av opprinnelig innhold. Her er også det universelle aspektet av Kristi innbefattet, av hans virke som menneskesønn ved begynnelsen av vår tidsregning. Utfra dette perspektivet ville det igjen være mulig å trekke noen slutninger i det små om hendelsene for ca. 2000 år siden.

Åpenbaringen er imidlertid i besittelse av en mye større kompleksitet enn skildringene i evangeliene. Den er heller ikke bare en projeksjon av hendelsene i verden, men av hva Johannes opplevde når det gjaldt Jesu liv.

I sin egentlige kjerne beskriver åpenbaringen en rekke hendelser i flere dimensjoner eller eksistensnivåer. Tidsbestemte rekkefølger i trinnene finner man kun sekundært. Allerede dette gjør det klart, at mange henvisninger til historiske begivenheter i beste fall delvis kan gjelde som gjenklang av det som ble observert og delvis må være høyst misvisende.

Fra et annet synspunkt, som også er tilforlatelig, ser R. Steiner menneskehetens fremtidige, visjonære bevissthetstilstander som til dels anskueliggjort gjennom noen få åndselever i nåtiden. *Kan leses i R. Steiner: „Die Apokalypse des Johannes“ (tysk, Johannes åpenbaring), foredragsrekke 1908.*

Ifølge *Otto Hanish*, grunnlegger av den zarathustrisk orienterte livsformbevegelsen „Mazdasnan“, fant *Oberdörffer* samsvar til fysiologiske utviklinger i f.eks. nervebanene i mennesket. *„Die Apokalypse“ (Apokalypsen/Åpenbaringen), Dt. Mazdaznan Bewegung, Gablonzer Str. 7, D-76185 Karlsruhe (Tyskland).*

En kapittelvis esoterisk tydning prøvde f.eks. *Artur Schult*: *„Das Johannesevangelium als Offenbarung des Kosmischen Christus“ (Johannesevangeliet som åpenbaring av den kosmiske Kristus) og „Weltenwerden und Johannesapokalypse“ (Utvikling av kosmos og Johannes åpenbaring), (begge tyske).* Selvsagt er dette erkjennelsesmessige tilnæringsforsøk som man kunne komme med mange anmerkninger til.

Her følger noen anmerkninger til eldre profetier: Det er liten hjelp i å blande sammen Johannesåpenbaringen med profetiene i Det gamle testamentet. Selv om det brukes beslektede bilder noen steder, måtte utsagnene til de gamle profetene først sammenliknes med de historiske begivenhetene i den førkristne tiden og tilsvarende tidstavler. Da vil det nemlig vise seg at disse profetene nesten uten unntak snakket om datidens forestående hendelser i førkristen tid og i Kristi tid: f.eks. det babylonske fangenskapet og jødernes tilbakevenden dengang samt de etterfølgende krigene i landet, en seier dengang for jødene osv., også Messias eller Kristi komme (*om Messias sml. siden om Det gamle testamentet*). Bare på meget få steder skinner det noe mer gjennom, som hentyder til vår tid eller til det som skildres i Johannesåpenbaringen (f.eks. *Jesaja 24; 25; 27; 66:15; Daniel 7:9-28*).

Åp 5:6 ble i tradisjonell (kristen) teologi utarbeidet som grunnleggende visjon: lammet som ble slaktet og som likevel står oppreist for Guds trone. Utfra et kirkens synspunkt ble kirken sett på som det stedet hvor det nye skulle realiseres. Ellers behandlet teologer Johannesåpenbaringen i sammenheng med den "apokalyptiske" (eskatologiske) troen på et kommende Guds "kongerike", særlig i sammenheng med tilsvarende taler fra Jesu læreår. Det som Gud har begynt, men som ikke er fullendt, utfolder seg fortsatt til fullendelse, sml. *Fil 1:6*. Samtidig hendte det at en "ny himmel og en ny jord" (*Åp.21*) ble antatt allerede med Jesu korsfestelse og oppstandelse - og at det inntil da ble antatt en kontinuerlig utvikling. Johannesåpenbaringen taler riktignok om en omveltning, som selv med en så

symbolsk utlegning lot ane en utstrekning som ikke hadde fantes tidligere. Den tilsynelatende motsetningen mellom noe som egentlig foreligger og en senere realisering kan kun løses dersom denne bevisstheten forstås meditativt til en viss grad slik Jesus viser når han gjentatte ganger ganske riktig sier "Men den time kommer, ja, den er nå..." (*Joh. 4 og 5*): Det fastslår at noe på et mer åndelig nivå som allerede eksisterer senere skal komme til gjeldelse på det synlige området.

Om den "lille åpenbaringen" i Matteusevangeliet (kun på vår [tyske](#) eller [engelske](#) nettside).

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Omgangen med profetier.

Her kan det være på sin plass å komme med noen generelle tanker angående omgangen med profetiene, ikke bare Johannesåpenbaringen, men også andre, som regel kortere „apokalypser" fra den apokryfe litteraturen i de første århundrene eller fra nålevende synske personers mer moderne apokalyptiske visjoner, som oftest av blandet karakter, og i tillegg av andre, individuelle „spådommer" av forskjellig slag. De grunnfestede trinnene i Johannesåpenbaringen er i seg selv like lite uunngåelige som de ulike stadiene i utviklingen av et embryo/levevesen eller visse trinn i utviklingen av en mystiker osv. Men hvordan disse trinnene gjennomgås, om små funn gir stor lærdom, om mye hardhet i det ytre kan unngås eller om det må skje store katastrofer, det ligger i menneskenes hånd. Den som undersøker de ytre hendelsene i verden, uavhengig av profetene, kan erkjenne de samme lovmessighetene, uansett om det er enkeltmenneskets skjebne eller de store sammenhengene som betraktes.

De ikke-fundamentale og dermed også mindre rotfestede enkelthetene i fremtidsvisjonene er åndelige programmer som på grunn av det forutgående er modnet så mye at det i fremtiden kunne følge bestemte hendelser utfra dem, som stadig blir engere avgrenset etter type, rom og tid. Men hvis de grunnleggende, åndelige programmene endres av enkeltindivider eller menneskegrupper, så endrer også enkelthetene seg i fremtiden, såfremt disse er hevet over det fundamentale behovet. På den måten endrer visjonene seg i tidens løp. Dette gjelder særlig for menneskers visjoner som ikke er sett utfra Johannes` vidtrekkende nivåer, noen ganger kan deres visjoner bli akterutseilt i løpet av kort tid. Riktignok er menneskehetens spillerom begrenset på grunn av menneskenes treghet.

Synske personer kan enten føle svake impulser, disse kan noen ganger være de riktige, eller de ser allerede tydeligere muligheter i symbolsk form eller eventuelt eksakte fysiske hendelser, noen ganger med enkeltheter som legges til av underbevisstheten fordi de kun er fastlagt i liten grad, eller av regelrette projeksjoner om fremtiden fra opplevelser i fortiden - for ikke å snakke om fra andre hyppige, misvisende impulser eller utlegninger som kan være fullstendig feil.

Andre motsigelser i slike "fremtidsvisjoner" gjenspeiler åpenbart fastlagte, til dels selvmotsigende fremtidsscenarioer (*se også henvisning i slutten av kapitlet om "de siste syv plager" på Internett siden). På menneskehetens psykiske nivå er disse "reelle, ennå ikke klart avgjorte muligheter" som forskjellige menneskelige forestillinger har bidratt til. Både bevisst og ubevisst deltar alle mennesker i denne fremadskridende beslutningsprosessen om fremtiden.

På den ene side er jorden en bevisst, fri organisme, og hvordan Gud skal håndtere denne delen av Sitt vesen eller Sin skapelse, er det ingen som kan fortelle Ham. På den andre side står også mennesket for sin del fritt til å bestemme seg for stadig bedre løsningsmønstre, på samme måte som dets celler kan tilsies å opptre i en vesentlig variasjonsbredde - dette blir

ikke diktert sentralt av menneskets bevissthet, men det kan absolutt påvirkes med positive tanker osv.

Det er altså mye mer som kan oppnås og som er blitt oppnådd gjennom bønn og pulserende tanker, gjennom kjærlighet og tillit til Gud, gjennom reddende gjerninger og nåde enn det som kan tillegges fatale holdninger.

Også tidsangivelser fra synske personer eller inspirerte skrifter har ofte ikke vært eksakte med henblikk på den jordiske tiden.

Opplevelsene til noen mystikere, som går ut på at på det høyeste nivået er alt til stede hinsides rom og tid, og det jordiske opplevelsensnivåets kamp om de riktige avgjørelsene osv. er riktige, hver på sin måte. Å spille disse to filosofisk ut mot hverandre svarer ikke til disse nivåenes fullstendig ulike karakterer og medfører uriktige slutninger.

[Inspirasjon og kirkene](#)

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Om innholdet i Johannes åpenbaring: De syv kirkene.

I *Johannes åpenbarings 1. kapittel* beskriver Johannes den første Kristusvisjonen etter himmelfarten. „Jeg snudde meg", eller tydeligere i det 4. kap. „Stig opp hit...", „I det samme kom Ånden over meg" betyr at det ikke er Kristus som "stiger opp" til Johannes, men at Johannes av og til bevisst kan "stige opp" til det nivået som det blir talt til ham fra. Dette er viktig og ikke symbolsk. „Den første og den siste og den levende", som „var død", „...og (jeg) har nøklene til døden og til dødsriket", det er den Kristus som er forent med Gud som taler til ham. Han navngir dermed også **det allmenne, ofte varierende emnet, som går gjennom åpenbaringen som en rød tråd: Gjennomtrengingen av de forskjellige resterende eller „formørkede" nivåene i livet – ikke av et eller annet lys, men gjennom det „sanne lys" i betydningen Johannesevangeliet, gjennom Kristus. Nå først blir alt stilt i sammenheng med den gjentatte profetien om Krist gjenkomst „i skyene".**

Kristus viser seg rent billedlig i sin egenskap som solaktig sentrum for „Asias syv menigheter". "Kledd i en fotsid kjortel" - dvs. hans ånd gjennomtrenger alt, også viljen, som kommer til uttrykk gjennom føttene - "med et belte av gull om brystet" - hjertets kjærlighet er også bundet til visheten. "Hodet og håret hans var hvitt..." - gjennom denne forbindelsen med kjærligheten er hodet strålende - "øynene var som flammende ild" - øynene hans 'lyser' over verden - "føttene som bronse glødet i en ovn" - skrittene hans har også en rensende virkning utad - "og røsten var som brusert av veldige vannmasser" - selv i stemmen svinger ånden med. "I høyre hånd holdt han sju stjerner" - han trekker alle krefter, alle karakterer etter seg med høyre hånd, som står for fremtiden, og de følger etter ham - "og fra munnen gikk det ut et skarpt, tveegget sverd" - han bringer den virkelige kraften til å skjelne og differensiere. Denne visjonen fremstår som en analogi til Johannes døperens visjon i begynnelsen av Johannesevangeliet, med den sanne åndens due, de syv menighetene tilsvarer disiplenes kallelse - f.eks. fra Joh. 1, Matt. 4, 18-22.

De „syv menighetene" - syv kirkene, Åp. 2-3 - eksisterte i virkeligheten. De materialiserte forskjellige kulturelle problemer, kvaliteter og muligheter, som Kristus nådeløst lar skrive ned av disse menighetenes „engler". „Engel" synes her å henvise til de jordiske lederne av disse menighetene, brevene er ikke rene overjordiske frembringelser. I tillegg gikk man sikkert ut fra at disse kirkene faktisk ble ivaretatt av hver sin engel. Begrepet engel kan imidlertid også

henviser til at de kristne menighetene i de syv byene kontaktes som vikarer for de kreftene som de legemliggjør, og som også kommer til uttrykk andre steder.

Derfor kan det også være en snev av sannhet i det, når strømninger av rosenkorsisk, teosofisk, antroposofisk art uten ytterligere dokumentasjon går ut fra at disse menighetene representerer kulturer. Disse skal beskrives i rekkefølge. Ombruddet i den østlige kulturen i vår tid til en mildere kultur som dukker opp i horisonten blir enten identifisert med et skifte fra den 5. til den 6. menigheten eller med et skifte fra den 6. til den 7. menigheten. Noen ganger prøver man å opprette en forbindelse til forestillingen om en kommende „vannmannens tidsalder“, som ifølge forskjellige astrologiske og new-age-retninger skal begynne mellom ca. 1961 og ca. 2000 eller kanskje 2242, ifølge R. Steiner starter dens aktivitetsperiode imidlertid først ca. 3500. Her tas det hensyn til underavsnitt på 300-400 år. Selv om disse kosmiske syklusene beror på realiteter, blir likevel forskjellige forhold oversett.

I sin karakter er ikke apokalypsen (åpenbaringen) rettet mot en syklus av „evig gjenkomst av de samme tolv dyrekrets-kvalitetene“. Bildet av en spiral, hvor all utvikling stadig skjer på stigende nivåer, ville være bedre. Menneskehetens og jordens meget fundamentale „kvantehopp“ i apokalypsen kan imidlertid ikke kun ses på grunnlag av en kontinuerlig sirkelbevegelse, jordaksens presisjon og åndelige tilstander som følge av dette. Hvis man f.eks. ser på datidens historie, så skjer utviklingen raskere og raskere. Her kan man ane en inngripen av noe overordnet. Hvis man fikserer på et kretsløp, måtte man anta en ytterligere, større syklus for de apokalyptiske forandringene. Dette kan imidlertid være de innflytelsene som åpenbaringen taler om.

Hvis man også trekker inn forskningsresultater om kosmiske endringer i den tidlige verdenshistorien som ble tatt mindre seriøst, som kalender, arkeologiske funn, skriftlige opptegnelser, sagn, nøye vurdert av bla. *H.J. Andersen*, viser det seg at himmelmekanismen og dermed også tidsaldrenes rytme ikke lenger er konstante. De kan åpenbart settes ut av kraft eller endres gjennom ytre, revolusjonerende innvirkninger. Da ville nok tidens kretsløp ha en enda mindre betydning enn hos de første fem „menighetene“ - dette dannet bakgrunnen for hvordan man i teosofiske kretser så kulturene i India, Persia, Egypt og Kaldea, Hellas og Roma og samtidens kultur i øst.

Tillegg: *Skriftet "Aufschließung der Apokalypse" (Åpningen av åpenbaringen, tysk) (fra "Schriftwerk des Erzengels Raphael" av Helene Möller - 1884-1969 - Radona forlag, Am Buchstein 14/15, D-61250 Usingen, Tyskland)* tidfester de "7 menigheter" i henhold til tiden i kirkens utvikling - heller uavhengig av kosmiske kretsløp:

1. 33- 333 e.Kr.: Stridigheter om den riktige måten å følge Jesu anvisninger på... .
2. 333- 633 e.Kr.: Problemer og trofastheten i den tidlige kirken... .
3. 633- 933 e.Kr.: Inspirasjon gjennom skriften... .
4. 933- 1233 e.Kr.: Farer på grunn av "innbilskhet, pyntesyke, begjærighet, sensualitet" i kirken.
(Anmerkning: Dette tidsrommet omfatter også kirkens krigerske og inkvisitoriske forviklinger.)
5. 1233- 1533 e.Kr.: "Urenhet og selviskhet i kirken", fulgt av massevis av "frafall fra kirken".
(I bokens videre forløp blir den katolske og evangeliske kirke riktignok anerkjent som "de to vitner" ifølge *Joh.Å. 11* eller som sammenhørende partnere.)
6. 1533- 1833 e.Kr.: Eksternalisert kristendom.
(Anmerkning: I denne tiden oppsto også rasjonalismen og den eldre, mekanistiske naturvitenskapen.)
7. 1833- 2000 e.Kr.: Manges likegyldighet overfor kirken og Gud.
(Deretter dreier boken seg om det store ombruddet med Kristi snarlige gjenkomst, som er skildret i resten av Johannesåpenbaringen. Gjenkomsten

ble tydet som en kosmisk hendelse fra flere sider. Dette gamle scenariet overskygges riktignok av store kriger mellom de ugudelige, men dette stilles allerede overfor "folkeslagenes bønn til Gud" som kan endre dette, og særlig at de seriøst troende kan "tilslutte seg" til Gud og Hans inspirasjon og kan tas opp i Hans nærhet.

I forhold til de etterfølgende trinnene i åpenbaringen oppfattes uansett „menighetene" som værende på et nivå, som kan påvirkes med bevissthetens kraftkilder fra det jordiske livet.

De "7 menigheter" og dagens kirker - (på den tyske og engelske siden med flere utdrag fra Johannesåpenbaringen 1 - 3).

a.) De 7 tidlige kirkene i Lilleasia.

Tavle

Tidlig kirke	Kristus taler som:	Anerkjennelse	Formaning	Mål for de som overvinner seg selv
i Efesus	"som den som holder sju stjerner i høyre hånd og går blant de sju lysestaker"	gjerninger, anstrengelser, tålmodighet, som ikke tåler de onde, "hater nikolaittenes gjerninger, slik jeg selv gjør"****, erkjenner falsk apostel, tålmodighet, båret last på grunn av Kristus, ikke blitt trøtt.	har forlatt den første kjærligheten, vil gjøre bot og utføre de første gjerninger, i motsatt fall blir lysestaken fjernet fra sine plass	"... som seirer, vil jeg la spise av livets tre, som er i Guds paradís."
i Smyrna	"den første og den siste, han som var død og er blitt levende"	Vanskeligheter, fattigdom - "men du er rik", "spottet av dem som kaller seg jøder, men ikke er det. For de er "Satans synagoge."	"Vær ikke redd for det du skal lide! Djevelen skal kaste noen av dere i fengsel for at dere skal bli satt på prøve, og i ti dager skal dere lide trengsler."	" Vær tro til døden, så skal jeg gi deg livets seierskrans. Den som seirer, skal ikke rammes av den annen død."
i Pergamon	"som har det skarpe, tveeggede sverd"	"holder du fast ved mitt navn. Og du har ikke fornektet troen på meg, ikke engang i de dager da Antipas, mitt trofaste vitne, ble slått i hjel"	Her bla. Bileam-tilhengere: Balak-avgudskult med (tempel-) hor, noen nikolaitter. "Vend om! Ellers kommer jeg snart til deg og vil kjempe mot dem med sverdet som går ut av min munn"	"Den som seirer, vil jeg gi av den skjulte manna. Og jeg vil gi ham en hvit stein, og på steinen er det skrevet et nytt navn som ingen kjenner uten den som får det."

i Tyatira	"Guds Sønn, han som har øyne som flammende ild og føtter som bronse"	Jeg vet om dine gjerninger, din kjærlighet og din tro, din tjeneste og din utholdenhet. Ja, dine siste gjerninger overgår dine første!	Tåler den falske profetinne Jesabel: Avgudsoffer med tempelprostituasjon. Trussel: stor lidelse, barna hennes dør, alle får i forhold til sine gjerninger. De andre: ikke noen ny byrde, "Hold bare fast på det dere har, inntil jeg kommer".	"Den som seirer,... skal jeg gi makt over folkene ((nasjonene). Med jernstav skal han styre dem, som leirkar blir de knust", "... Og jeg vil gi ham morgenstjernen."
i Sardes	"han som har de sju Guds ånder og de sju stjerner"	"Jeg vet om dine gjerninger". Noen som ikke har skitnet til klærne sine.	"Du har navn av å leve, men du er død. Våk opp og styrk det som er igjen, og som holder på å dø!"; gjerninger ikke fullført. Holde fast på det som ble tatt i mot og hørt, vende om. Ellers "skal jeg komme som en tyv...".	"Den som seirer, skal bli kledd i hvitt, og jeg vil aldri stryke navnet hans ut av livets bok, men kjennes ved navnet hans for min Far og hans engler."
i Filadelfia	"den hellige og sannferdige, han som har Davids nøkkel, han som åpner så ingen kan stenge, og stenger så ingen kan åpne"	Gjerninger, har liten kraft, holdt fast ved hans ord og ikke fornektet hans navn. "Fordi du har tatt vare på mitt ord om å holde ut, vil jeg bevare deg gjennom den tiden av prøvelser som skal komme over hele verden for å prøve dem som bor på jorden...."	"jeg skal la noen komme fra Satans synagoge, slike som lyver og sier de er jøder, men ikke er det...", de skal "kaste seg ned for føttene dine, og de skal forstå at jeg har elsket deg"... "Hold fast på det du har, så ingen tar seierskransen fra deg!"	"...den vil jeg gjøre til en søyle i min Guds tempel, og aldri mer skal han forlate det. Jeg vil skrive min Guds navn på ham sammen med navnet på min Guds vil, det nye Jerusalem som kommer ned fra himmelen, fra min Gud – og også mitt nye navn."
i Laodikea	"han som er Amen, det trofaste og sannferdige vitne, opphavet til Guds skaperverk"	("Jeg vet om dine gjerninger", men her finnes det ikke noen klar, positiv bekreftelse)	"...Men du er lunken****, ikke varm og ikke kald. Derfor skal jeg spyte deg ut av min munn". "...Men du vet ikke at nettopp du er elendig og ynkelig, fattig, blind og naken. Derfor gir jeg deg det råd at du kjøper gull av meg, renses i ild...", "og hvite klær...", "og salve til å smøre på øynene dine...". "Jeg refser og oppdrar alle dem jeg har kjær. La det bli alvor og vend om!"	"Om noen hører min røst og åpner døren, vil jeg gå inn til ham og holde måltid, jeg med ham og han med meg. Den som seirer, vil jeg la sitte sammen med meg på min trone, slik jeg selv har seiret og satt meg med min Far på hans trone."

**** mer vanlig oversettelse "hater" og "hate" (Kristus hater ingen!), se også Paulus´ brev til efeserne 4-6; *****"lunken" betyr ikke en klart differensiert tredje posisjon, men fraværet av en klar holdning. Alene det at Kristus taler til kirkene i andre egenskaper, antyder at kirkene har i det positive forskjellig å lære.

b.) Dagens eksisterende kirker.

Disse syv tidlige menighetene/kirkene eksisterte i virkeligheten. I Kristusveier.net sin hovedtekst henvises det til en generell betydning for forskjellige menneskegrupper/kulturer.

Men det er også mulig å undersøke om beslektede egenskaper som i de "syv menighetene" kan finnes igjen i dagens kirker eller kirkelige innretninger og kristne bevegelser. For at dette ikke skal bidra til forhastet identifisering og skjemativering, blir slike erkjennelser ikke nevnt her, men i det følgende blir de forskjellige sidene ved dagens kirker skissert for seg, slik at den enkelte kan gjøre seg sine egne vurderinger. Det skal fremheves at ingen kirke blir bedømt her - dette kan bare Kristus selv gjøre.

Tvert imot kan på denne måten den skjulte meningen i økumenets "enhet i mangfoldet" synliggjøres, idet man kan ane et samsvar med universelle grunnmønstre osv.

Tavle

Nåtidens kirker*/retninger	Styrker	Hva som følger med for interessenter
<p>Syrisk-ortodoks kirke og noen tilhengere av den gamle keltiske kristendommen, armensk kirke, egyptisk-koptisk og etiopisk kirke,</p> <p>gresk-, russisk-, serbisk-ortodokse kirker,</p> <p>(og utraderte greiner av Aruis` kristendom)</p> <p>"Thomaskirke" i India, nepalesisk kirke,...</p>	<p>Ofte dypere tro, tildels sterk åndelig bestrebelse blant munkene osv., utholdenhetskraft, konsekvens.</p> <p>Et snev av opprinnelighet. Ofte krypt under kirken som rest etter gamle kristen-esoteriske tradisjoner. visdomslære (Maria-Sofia). ...</p>	<p>Som regel vakre, men strenge tradisjonelle ritualer - f.eks. 3 timer stående - (unntak f.eks. Thomaskirken). Liten tilpasningsevne til dagens unge søkende, særlig i ateistiske kretser - som derfor blir stående i utkanten av kirken og tenker mer verdslig.</p> <p>Ved noen av disse kirkene ble det gjennomført kommunistisk systemtvang eller nasjonale preferanser som begrenset arbeidet eller oppfordret til fiendskap med andre kirker eller folkegrupper. ...</p>

<p>Frikirker, evangeliske, også pinsekirken, kvekere</p> <p>Andre menigheter, som mange ganger blir betegnet som "sekte"*** på tvilsomt grunnlag: adventister, nyapostolisk kirke, mormonere, o.a.</p>	<p>Enkelhet og kompromissløshet som tilsvarer egen trosoppfattelse og moral. For personer som er særlig lydøve gir dette ukompliserte forholdet til Jesus Kristus også en mer direkte tilgang til hans kraft: sterke troserfaringer, som usedvanlige bønnoppfyllelser, troshelbredelser osv., intensivt bibelstudium uten bortforklaring av vanskelig forståelige steder, sterk gjensidig støtte fra medlemmene i menigheten - ingen ren søndags- eller julekristendom ...</p>	<p>Utenom den mangeartede styrken i troen ingen direkte metoder til forberedelse på åndelige eller troserfaringer. Også som regel for lite stillhet eller metoder som baserer seg på stillhet, som kristen meditasjon (dette mangler også i andre kirker.) Den velmente moralske strengheten i mellommenneskelige ting består ofte av forbud og ledsages sjelden av tilstrekkelige anvisninger, som f.eks. hvordan vennskap kan mestres i dagens virkelighet. Tildels begrenset vilje til å forstå kristne erfaringer i andre kretser. Ofte av den mening, at hva som er nok for meg, er også nok for å misjonere andre. Tildels for sterk følelse av å være utvalgt med hensyn til den egne kirken (særlig den nyapostoliske osv.). Ofte motsetninger mellom egen overbevisning og politisk virkelighet. ...</p>
<p>Flertallet i de protestantiske/evangeliske kirkene</p> <p>og progressive åpne kirker osv.</p>	<p>F.eks. Luthers sterkere innbinding av bibelen som troens kilde. Mange sosiale funksjoner. Tildels åpenhet om at egne politiske og troens standpunkter skal stemme overens, å tenke og formane selv - også utenfor de "moraliske emnene". Åpenhet for det økumeniske forholdet mellom de ulike kirkene. ...</p>	<p>Det historisk-kritiske teologistudiet fratruer troen i dag dessverre mange ting, mens det i presteseminaret blir undervist hvordan man skal få menigheten til å tro. Veier til åndelig fordypning i troen søkes av noen, men tilbys sjelden. Forflatning og for sterk tilpasning til samfunnet helt inn til kirkelige arrangementer er svært utbredt. Ofte var kirkene også medvirkende til problematisk utvikling av prestasjonssamfunnet (f.eks. kalvinisme). ...</p>
<p>Venstrekatolisisme, feministisk teologi, befrielsesteologier i den 3. verden</p>	<p>Svært nær menneskenes liv, sterke, kristent motiverte bestrebelser på sosiale rettigheter og menneskerettigheter osv. På grunn av dette også innenkirkelig aktpågivenhet. Bestrebelser på å finne den beste åndelige og menneskelige rollen, også for kvinner I den senere tiden også en begynnende åpenhet for mystiske erfaringer. ...</p>	<p>Hos noen en forflatet tro. Tildels innskrenket målestokk av dybdepsykologisk og sosial art, (gjelder alle, også humanister.) Tro innenfor feministisk teologi som ofte er inspirert av gammel kult, som det ikke alltid har vært forsket på om den er kompatibel med kristendommen. ...</p>

<p>Katolsk kirke tradisjon</p> <p>og strengere katolske bestrebelser på f.eks. om Mariaprofetiet og mystikken</p>	<p>Opprettholder det som denne kirken ble gitt av ritualer og tro. Innenfor Maria-tilbedelsen o.a. tradisjon også elementer som andre kirker mangler. Mye karitativt arbeid og sosial årvåkenhet, også globalt. Ofte bremse mot det generelle etiske forfallet i samfunnet. Noen vage tiltak for formidling av metoder (eksersitier, enkle meditasjonstyper) for et lite antall av kirkemedlemmene. Blant mystikerne - som ofte forekommer i denne kirken - tildels oppsamling av hemmelighetene i sammenheng med Jesu korsfestelse. (Også den kjente teologen Rahner forsto at fremtidens kirke må dyrke mystikken). ...</p>	<p>Det ble satset mye på dogmer og kirkeledelsens ytre gjennomslagskraft, også innenfor i kirken, istedenfor på innlevelse og forståelsesfull undervisning overfor dagens selvstendige mennesker. Også moralsk for det meste kun påbud og forbud. Svært liten innsats mht. det språklige som kirkene trenger i dag for å kunne levendegjøre trosarven og formidle den til forskjellige mennesker. Den moralske bremsefunksjonen er ikke nok for reell omvandling og fornyelse. Den påbegynte opparbeidelsen angående tidligere inkvisitorisk og krigersk praksis samt samarbeid med bestemte verdslige makthavere er vanskelig. En lære som sier, at det kun er den egne kirken som er fullkommen. Mystikerne ble i beste fall akseptert istedenfor å anerkjenne deres veivisende funksjon. ...</p>
<p>Kristensamfunn og kristologi av Rudolf Steiner, og kristne rosenkorsere,</p> <p>Spesielle menigheter som nyåpenbaringsbevegelser****;</p> <p>andre retninger, bla. på basis av Prof. J. Hurtaks lærer.</p>	<p>Slike måter å lære om Kristus på er beslektet med forsømte og delvis utryddede spirer til en erkjennelseskristendom*** f.eks. på grunnlag av Johannesevangeliet - ikke identisk med "gnostisismen". (Denne mangelen førte til mange forbedringsverdige forhold i dagens kirker.) Forskjellige undervisningsveier for åpning på veien til Gud. I Hurtaks tilfelle bla. arbeid med det bibelske "Guds navn".</p>	<p>F.eks i antroposofien ofte kun "arbeid i Kristi mening" istedenfor å trekke ham direkte med i bønner. (Det kristensamfunnet som ble inspirert av R. Steiner regnes ikke direkte som antroposofi). (Den kristne forbindelsen er ikke alltid like tydelig hos alle moderne rosenkorsgrupper.) Nyåpenbaringsgrupper som bygger på skriftene til mystikeren Jakob Lorber trekker hovedsakelig inn former for "profetier" i tillegg til bibelen. Den som vil danne seg et bilde om deres mening og problemer, burde skaffe seg tilsvarende bedømmelsesgrunnlag.****</p>

<p>Noen kretser uten klar organisasjonsstruktur i periferien rundt kristendommen f.eks. med nærhet til new-age-grupper</p>	<p>Tildels bestrebelse for en ny tid hinsides ufullkommenheten i dagens materialistiske samfunn, for såvidt beslektet med løftene i åpenbaringen. Granskning av egne egenskaper og erfaringer istedenfor å beskyldte andre. Bestrebelse for en dialog mellom svært mange retninger. ...</p>	<p>Ikke alltid klart skille mellom Kristus og angivelige Kristusser samt noen retningers "Kristusbevissthet". Siden det er omfattende enighet mellom religionene når det gjelder etiske spørsmål, men mindre om selve troen, blir forskjellene tildels bortforklart med kunstgrep. At det er nødvendig å skille etisk mellom konstruktive og destruktive krefter på jorden, blir noen ganger ikke forstått, fordi Gud står over alt. Derfor også redusert toleranse overfor problematiske forhold og liten evne til å takle etiske vanskeligheter, som har preget den øvrige, organiserte kristendommen. Som bevegelse har de svært lite samfunnsmessig engasjement. ...</p>
--	---	--

* Det er også mulig å undersøke de forskjellige kirkenes slektskap med de opprinnelige apostlene. Forskjellige mennesker finner i de forskjellige kirkene det som hjelper dem videre frem.

** Dersom du interesserer deg for en gruppe og den: a.) lar deg beholde din personlige frihet og kontakt med familie og venner, b.) ikke forleder deg til uetiske aktiviteter, c.) bestreber seg ikke på å ta fra deg det som tilhører deg (unntatt kirkebidrag, kirkeskatt og frivillige ytelser), d.) baserer seg på bibelen eller Det nye testamentet eller på Jesus Kristus i samme mening, e.) anerkjenner at den ikke er den eneste sanne kristne gruppen, - da kan man i det minste ikke bruke det nedsettende begrepet sekt, uansett hvordan dine teologiske interpretasjoner ser ut, og uansett hvordan du vurderer deres tilleggstradisjoner, som finnes hos nesten alle kirker - unntatt den ev. frikirke.

*** F.eks. Johannes selv, Clemens av Alexandria, Origenes, paulikianerne, Joakim av Fiore, Mester Eckehart, Tauler, Seuse, Nikolaus av Cusa (Cusanus), Jakob Boehme, Angelus Silesius, Paracelsus, Novalis osv. Slike kretser kan like godt ha hatt sine begrensninger som alle kirkene hadde sine, men de er også en bestanddel av hele kristendommen. Bogumilene og katarene var til dels beslektet med dem, men noe ensidig og verdensfjern.

**** Se også kapitlet "Omgangen med profetier" - også generelt om "profetiske ord" og liknende - i hovedteksten på Kristusveier.net. Ikke alle nyåpenbaringsgrupper betrakter seg som konkurranse til kirkene, derfor blir det heller ikke oppfordret til å melde seg ut eller gå over til annen kirke (f.eks. Lorber). Andre grupper igjen er meget kirkekritiske, fordi de også i dag ser de store kirkene som sine følgere.

c.) Løsningsforsøk til konfliktene mellom kirkene i økumenen.

Kristendommens fulle muligheter blir først synlige når kirkenes økumeniske mangfold betraktes. Den som bare lar den minste fellesnevner i de store kirkenes kjente lærer gjelde som kristent, forbeholder menneskene og kirken nettopp den impulsen de trenger for å komme videre for å utrydde forflatningen og fornye kristendommen i den tidlige kirkens mening. Det er nødvendig at kristne lærer av hverandre. Samtidig bevarer alle sin identitet. En sterkere bevissthet om samhörigheten innenfor kirkenes mangfold betyr ikke, at det må strebes mot en enhetlig kristendom. Dette har Kristus selv overhodet ikke nevnt i sendebrevene til de syv kirkene i Asia. Han visste at det finnes forskjellige mennesker. Også profetiet som nevnes et annet sted om en tid der det vil være én hyrde og én hjord betyr ikke, at disse hjordene ikke ville ha et indre mangfold. Den høyeste "hyrde" er til syvende og sist Kristus. Han er også den eneste som kunne forene kirkene på riktig måte. Hvem skulle man

ellers høre på? Men det kan innledes en utvikling i den retningen. I det følgende beskrives de punktene som dagens ledene av de store kirkene anser som de viktigste hindringene i denne diskusjonen. (De fleste menneskene i kirkene er ikke særlig interessert i å opprettholde "hindringer".)

0. Et viktig grunnlag for en viss innbyrdes enighet mellom kirkene er den felles forståelsen av dåpen som sakrament.

Ved det 2. vatikanske konsilet i 1962 skjedde det en viss åpning for økumenet: den katolske kirken anerkjente at det finnes elementer, som Guds ord, levende nåde, håp, kjærlighet og Den hellige ånds gaver - usynlige og synlige elementer - også utenfor den katolske kirken, og at det derfor er mulig å oppnå 'frelse' og forløsning også der. Den katolske kirken fortsatte imidlertid å være den eneste kirken som kan betegnes som fullstendig.

1. Den uavbrutte "**apostolske suksesjon**" (arvefølge) som har skjedd gjennom håndspåleggelse siden de opprinnelige apostlene og biskops- og presteordinasjonen i forbindelse med den, aksepterer ikke den katolske kirken hos protestantene. Derfor er ikke disse to kirkene noen søsterkirker. Imidlertid er noen evangeliske kirker delvis oppstått ved at enkelte landsfyrster konverterte, som igjen betyr at endel ordinerte katolske prester også må ha konvertert. Disse tok på sin side del i innsettelsen av videre prester i tilsvarende handlinger under gudstjenesten. Håndspåleggelsen for forskjellige formål (helbredelse, velsignelse ...) er absolutt bibelsk begrunnet. Hvis utleggelsen skal skje etter katolsk mening - som bibelen ikke uttrykkelig foreskriver - med at det skal være en ubrutt kjede frem til i dag, da ville det fremdeles være mulighet for at de evangeliske kirkene ville innføre håndspåleggelse igjen - noe som ikke ville skade dem på noen måte - og i tillegg fant noen i egne rekker eller utenfor som kunne utgjøre den "ubrutte kjeden", kunne dette ryste selvbevisstheten i de evangeliske kirkene. Det ville også være mulig å gjensidig anerkjenne at forholdet til Kristi hellige ånd, som ellers formidles gjennom håndspåleggelse, også kunne oppnås direkte ved bønn. (Det kan til og med hver troende. Derfor finnes det også mennesker som åpenbart har særlig utpregede evner til kristne helbredelser med håndspåleggelse, uten noensinne å ha mottatt en kirkelig ordinasjon, mer en de fleste ordinerte.) Utfra dette måtte en evangelisk prest kunne gi Den hellige ånd videre gjennom klassisk håndspåleggelse. Denne varianten ville på sin side være fremmed for en katolske kirkens selvbevissthet. (Men den evangeliske kirken har heller ikke praktisert dette, så ingen har noe å bebreide de andre for. Strengt tatt kunne den katolske kirken anse dette som en mulighet og kunne kun ta det forbeholdet at det ikke ville være kontrollerbart med normale midler om Den hellige ånd slik ville virke på samme gyldige måte. Men de hadde til alle tider mennesker for hånden som kunne ha fortalt dem hvor gyldig eller ugyldig resultatet ser ut (f.eks. mennesker som Pater Pio osv.). I tillegg finnes det sannsynligvis en innskrenkning for den katolske ordinasjonen hittil. Hva skjer med en ordinert prest som grunnet en drastisk forseelse kan ha mistet Den hellige ånds strømning? Ville han/hun fremdeles være i stand til å kunne gi Den hellige ånd videre? Dette er spørsmål som ikke kan besvares pålitelig uten undersøkelser eller uten mennesker som Pater Pio.

2. De andre kirkenes spørsmål om Peterembedets rolle, altså **pavens** rolle, står for de katolske kirkene i sammenheng med konseptet om en synlig, full kirkelig enhet under hans føring. Jesus hadde bedt Peter om å "fø" sine "lam" og "sauer" (Joh.21). Dermed har riktignok ikke Jesus gitt beskjed på at de andre disiplene og elevene skulle innordnes under Peter, men at de eksisterende kristne i sin helhet: f.eks. de gamle "7 kirkene i Asia" (se over) ble passet av Johannes og ikke av Peter, mange menigheter ble passet av Paulus osv. Spørsmålet er altså hva dette "fø" kan bety for en etterfølger etter Peter i dag. For noen år siden signaliserte representanter for ortodokse kirker at de ville være enige med pavens "æresprimat" uten direkte maktfunksjon for de andre kirkene, slik den romerske biskopen i den tidlige kirken var allment anerkjent som den første blant sine like. Selv noen protestantiske teologer vurderte dette også. Vatikanet gikk ikke inn på dette den gangen. Likevel uttalte paven senere at de andre kirkene skulle tenke over hvilken rolle pavedømmet etter deres oppfatning skulle ha. Å tenke over tingene kunne ikke skade noen. Hvis kirkene slo seg sammen, ville de selvsagt også måtte velge en felles leder.

3. I den katolske kirken savner den protestantiske kirken tillatelsen til å **ordinere kvinnelige prester**. Riktignok har også ortodokse kirker og deler av de anglikanske og de protestantiske kirkene i mange land selv et problem med dette spørsmålet. På den annen side finnes det også innenfor den katolske kirken "folkets krav til kirken: 'vi er kirken'", som bla. også stiller dette kravet. Uansett hvor viktig dette spørsmålet er, så er det ikke mulig å se hvorfor det er så viktig å løse dette i forbindelse med veien til

en enhetskirke. Det er egentlig et krav som de enkelte kirkene må løse selv i forhold til egen overbevisning. Vatikanet ville nok ikke frata den evangeliske kirken retten til å fortsette å ordinere kvinnelige prester, selv om en tilnærming mot hverandre skulle forsterkes. Riktignok kan det være en positiv utfordring å arbeide med dette i de enkelte kirkene.

I bibelen (av Paulus) er det først og fremst kun antydning at kvinner og menn tradisjonelt har forskjellige funksjoner i menigheten. At kvinnene generelt skulle ha mindre rettigheter, var ikke noe problem i en tid der kretsen av disiplene fremdeles visste og opplevde hvor viktig f.eks. Marias eller kvinnenens rolle var for pinsehendelsen. "Kvinner skal tie i forsamlinger" hadde sikkert en annen betydning enn det som senere ble tolket ut av dette og har lite å gjøre med det aktuelle spørsmålet. Siden det imidlertid betviles om dette alltid forstås slik, gjenstår det kun å påpeke hvor upassende det er å gjøre dette spørsmålet til det viktigste i bestrebelsene på å oppnå en kirkelig enhet. Den som mener at han/hun kan fremme saken om en enhetlig kirke ved å blande spørsmålet om ordinasjon av kvinnelige prester inn i diskusjonen, vil nok bli skuffet. Det er bedre å ha to emner enn å behandle to emner. Etter hvert som kirkenes enhet rykker nærmere, vil det vise seg hvor langt den enkelte kirke er kommet.

4. **Mariatilbedelsen** i den katolske eller ortodokse kirke eksisterer ikke i denne formen i de protestantiske kirkene, men dette anses åpenbart ikke som et sentralt stridighetspunkt på veien til en større enhet. Det 2. vatikanske konsil medga også at det kunne være forskjeller i liturgien i forhold til de troendes åndelige kultur, som også kunne virke gjensidig berikende. Vi er kjent med at det på 50-tallet og 60-tallet ble gjort enkelte forsøk på å gjeninnføre Mariatilbedelsen i egnet form i de evangeliske kirkene.

5. På den ene siden er det forståelig at **kirkeretten (CIC)**, hvis tidlige former ga anledning til misbruk av forskjellig slag, generelt er en ømtålig sak. Den tradisjonelle kirkerettens rolle, som bibelen slett ikke påkrever, burde i den katolske kirke imidlertid ikke være et problem som blokkerer bestrebelsene mot en sterkere kirkelig enhet, slik EKD mener det. Dette gjelder først og fremst en enkelt kirke. Enhver kirke, så lenge den eksisterer som egen enhet eller underenhet, kan ha sine egne vedtekter og dermed også sin egen - uansett utforming - kirkerett. Endringene innenfor disse interne, kirkelige normene er også en sak for den enkelte kirke, så lenge man ikke forlanger at ens regler skal overtas av alle uten gjennomsyn på forhånd. Og selv om noen ville ha en diskusjon om en slik overtakelse, ville også den katolske kirke være klar over at dette ville forutsette et nytt felles konsil, som ville fremkomme med felles, ny kirkerett - eller animere til det, på samme måte som den katolske kirke selv i 1983 hadde tilpasset seg til den nye folk-Gud-teologien i det 2. vatikanske konsil fra 1962. Det er altså malplassert, dersom dette emnet fremstilles som enhetsforhindrende.

6. Et annet stridsobjekt, spørsmålet om **menneskets rettferdighet for Gud** gjennom sine gjerninger eller gjennom Jesu Kristi frelsesgjerning, kan betraktes som tilstrekkelig erklært, fordi den katolske og evangeliske kirke i mellomtiden er kommet frem til en felles beslutning.

Dermed ville det absolutt være mulig at kirkene går nærmere inn på hverandre gjennom økumenske synspunkter istedenfor å plage Kristus mer gjennom sine avgrensninger mot hverandre.*) Det å gå nærmere inn på hverandre burde faktisk skje "med sensibilitet og gjensidig hensyn, med tålmodighet og samtidig med mot og respekt for sannheten", som pave Johannes Paul II. kalte det. Men det som riktignok i dag kan oppleves uavhengig av dette, er den "allmenne kirke" i Jesus Kristi ånd, som består av alle som følger Jesus Kristus på sin måte og som bestreber seg på å "utføre Faderens vilje" - uansett i hvilken kirke de er, og uansett om det også er noen der som ikke er medlem i noen kirke eller religionssamfunn eller som ikke stadig har begrepet kristendom for øyet. Det er dette nettstedet "Kristusveier" bygger på når det gjelder kirkene. Bestrebelse på en synlig enhet fortsetter å bestå som oppgave til tross for disse erfaringene og er altså ingen motsetning. Men dette må imidlertid virkelig være utfra en egen, indre vilje. En underskrift alene er ikke nok.

*) se også [fotnoten i kapitlet „Jesus døpes i Jordan" i del 1.](#)

Den katolske kirke kunne f.eks. hente inspirasjoner om dette fra Kristusbudskapene av den ortodokse Christin Vassula Ryden, "Das wahre Leben in Gott" (tysk: Det sanne liv i Gud), bind 1. Den katolske kirke avstempler slike skrifter som "[privatåpenbaringer](#)" (...). Ofte dekker imidlertid innholdet mye mer enn det som slike inspirasjoner ville bety for vedkommendes personlige liv. (Litteraturangivelser blir kun gitt på dette nettstedet som ekstra henvisning. Våre erkjennelser er helt uavhengige av disse.)

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Inspirasjoner og kirkene.

Det nye testamentet skildrer den direkte inspirasjonen hos de enkelte troende, som andre gaver fra Den hellige ånd, som noe viktig som generelt tilhører det å være kristen (*sml. f.eks. 1.Kor 14,26; Mk. 16,17*). Åpenbart ble imidlertid veien dit gjort vanskelig. Men man kan be om Den hellige ånd.

I tillegg til pinsekirken anerkjenner riktignok f.eks. den katolske kirken denne muligheten for å fremsi budskap. "Men den skiller mellom en "generell åpenbaring" for alle gjennom bibelen, tradisjonen og en kirkelige lærersteder på den ene siden - og mystiske "private åpenbaringer" på den andre. Sistnevnte blir anerkjent som åpenbaring av Den hellige ånd, såfremt den inneholder noe meningsfylt for livet til vedkommende og de umiddelbare omgivelsene, men dette anses ikke som forpliktende og er heller ikke særlig påkrevd. Ofte kom det først en kritisk reaksjon fra denne kirken, særlig dersom det ble meddelt profetiske*) budskap med innhold som utover det private også vedrørte kirken eller menneskeheten, f.eks. i Maria- og Kristusbudskap. Siden pave Paul VI blir trykking av slike budskap offisielt ikke blokkert av forlag som ligger kirken nær. Derimot er slike vitnesbyrd til dels blitt holdt tilbake, slik f.eks. det 3. budskapet fra Fatima ble det i årtier. Kirken forbeholder seg i slike tilfeller en senere endelig dom. Alle i kirkeretten, selv troskongregasjonen, er ved en eventuell nærmere kontroll innstilt på å rette seg etter anordningene i *Can. 844 §3* når det gjelder en rettfærdig behandling. *Can. 220* forbyr også urettferdig tilsmussing av et ry, likegyldig av hvem (som kunne oppstå ved en offentlig fordømmelse).

I mange andre kirker spiller hele dette området ikke noen stor rolle eller de har ikke utviklet en spesiell praksis i å håndtere slike saker. Noen på det evangeliske området tenker at åpenbaringen er avsluttet med Bibelen. På den andre siden finnes det mange eksempler på slike budskaper, også utenfor kirkene, *sml. også Joh. 14:21-23*. Totalt sett får man inntrykk av at Gud har interesse av at menneskene også på denne måten mottar nye impulser, ja, blir regelrett undervist, og også advart. Det er imidlertid en livslang, vanskelig læreprosess, og det å spre slike budskaper forutsetter egentlig et spesielt kall samt en særlig tilknytning til Gud og en tilsvarende forutsetning.

De første apostlene - Menneskene, som gjennom Kristi gaver kunne representere ham - lærte ifølge *1.Kor 14,26* å la direkte åpenbaringer og deres utlegning bli en del av deres møter. *1.Kor. 12,4-7*: "Hos hver enkelt gir Ånden seg til kjenne slik at det tjener til det gode". Ifølge *1.Kor. 12,28* kan "profetenes" *) rolle ses som ordnet etter apostlene, i i den tredje rekken kom lærerne. I *1. Kor. 14* blir det skilt mellom tungetale for eget bruk og tungetale til bruk i forbindelse med profetiske taler til oppbyggelse av menigheten, mennesker med profetiske gaver var høyt ansett, særlig siden de andre disiplene ikke automatisk kunne fylle denne oppgaven (*f.eks. Matt. 10,41*).

Forskjellenes kjennetegn:

- Her dreier det seg ikke så mye om spørsmålet om det overhodet finnes inspirasjoner som ikke kan regnes til autosuggesjon eller massesuggesjon, skisofreni eller andre psykiske symptomer**. Den som uten fordommer studerer slike fenomener i kristendommen, vil raskt merke at slike innsnevrende, rent psykologiske forklaringsforsøk i de fleste tilfeller ikke strekker til. Etter denne erkjennelsen begynner først de egentlig interessante spørsmålene.

- Det gir mening å søke erkjennelse om hva som kommer fra sannhetens ånd og hva som ikke gjør det, *sml. 1.Joh.4,1*. Men dette må skje med nødvendig omhu og respekt. Bare sett ut fra Bibelen er det ikke automatisk slik at prestene alltid gjennom teoretiske og teologiske vurderinger kan treffe avgjørelser om Åndens åpenbaringer. De færreste kan umiddelbart oppleve hvilken Ånd et budskap kommer fra, derfor må ifølge *Matt. 7,15-20* profetiske gaver først og fremst vurderes utfra deres "frukter". Dvs. hvor de fører til Kristus - f.eks. til såkalte

"omvendelsesopplevelser" med en påfølgende positiv endring i livet, eller til sjelelig eller kroppslig helbredelse, ville det være ytterst tvilsomt å avvise dem som uekte eller sågar "fra djevelen", for de pleier å skje gjennom nåde - *Joh. 15,5*: "uten meg kan dere ingen ting gjøre". Også dersom det dermed f.eks. oppstår en større kjærlighet til Kristus og til medmenneskene, er dette et positivt tegn. Sml. også advarselen mot dommene i *Matt. 7, 1*, *Matt. 12,24-30* og *Apostlenes gjerninger 5,38-39*. Også moralteologisk og etter verdslige juridiske grunnsetninger ville det være feil å handle dømmende i et tvilstilfelle.

- Et ytterligere kjennetegn på en forskjell kan slike menneskers beskjedne opptreden være, for kun der hvor mennesket er "stille", kan det høre Guds ånd. Her er ikke teologikunnskaper overhodet noe kjennetegn, ofte var det nettopp enkle mennesker som ble utvalgt ("amatørkarismaer"). Personer med høyere utdanning kan kun oppleve dette, dersom de ikke er innbilsk eller fastkjørte, og dermed likevel tilhører de "fattige i ånden" ifølge *Matt. 5,3*. (F.eks. sadduseer - rasjonalister og materialister - og fariseerne - såfremt de ofte var stivnet i religiøs forståelsesviten - hørte ikke umiddelbart til de "fattige i ånden".)
- "At dere skal leve deres liv som verdige mennesker og oppfylle deres daglige plikter, men også gi Gud den allmektige en plass i deres liv" (fra Marias budskaper til jentene i Garabandal og andre steder.)

- En kjærlig opptreden i samsvar med Jesu etikk - se f.eks. *Matt. 7, 12* - er også et slikt kjennetegn. Mennesket får mer kontakt til Ånden - som står over forstanden - gjennom sitt jeg som er forbundet med Kristus. Det kan skje enda tydeligere, jo mer mennesket kommer i samklang med guddommelige egenskaper som kjærligheten. Her betyr riktignok ikke etikk en automatisk tilpasning til vanlige tradisjonelle forestillinger om fromme personer med hensyn til f.eks. bekledning, kirkegang osv.

- Hvor en person f.eks. aggressivt påberoper seg inspirasjoner fra Kristus, nedrig sprer og feller dommer over sine medkristne og stifter med dette ufred, ville altså sannsynligheten være stor for at det ikke handler verken om en berettiget gjerning eller om et ekte budskap fra Kristus eller Den hellige ånd.

- I tillegg spiller friheten fra ytre åndelig undertrykkelse en rolle som kjennetegn. Den hellige ånd er fri menneskelige inndelinger, og den trenger friheten for å kunne trives og gro. Mennesket har sin egen samvittighet, som ikke automatisk er identisk med det som tas opp fra det ytre. *Apostlenes gjerninger 5,29*: "En skal lyde Gud mer enn mennesker." Samtidig skal det her ikke bestrides, at åndelig ledsagelse fremdeles har en mening. Hver generasjon må ikke begynne helt forfra igjen.

- Kriterier som "overnaturlighet" er riktignok blitt undersøkt ofte: f.eks. følgevirkninger i noen tilfeller av den såkalte "henrykkelse" (ingen blinkerefleks, hjerterytmene endres, pulsen går langsommere, blodtrykket stiger - uten tegn på manipulasjoner eller medikamenter), eller at personene ikke kunne vite det som ble meddelt osv. Men det er ikke avgjørende, ettersom Ånden kan betjene seg av menneskets "naturlige" egenskaper.

Det finnes mange måter hvordan et budskap fra Ånden kan ytre seg på. F.eks. det "indre ord fra hjertet" ved full bevissthet - som ikke må forveksles med skizofrene eller hypnotiske fenomener. Etter litt øvelse blir det også klart, at det har en annen karakter enn telepatiske fenomener. (Sml. "*Vom Inneren Wort*" (tysk, *Fra det indre Ord*), utvalg av Johannes Tennhardt, bla., Lorber forlag.) Enkeltvis kan også en transeliknende tilstand komme i betraktning, hvor mennesket trer mer i bakgrunnen, men selv da måtte det også skilles mellom forholdene (f.eks. hvordan man er innstilt eller forbundet med Gud), at det ikke dreier seg om en normal transe, dvs. en ren innsnevring av bevisstheten - hvor det også kan dukke opp problematiske inspirasjoner i retning av spiritisme, som kan virke svekkende for deltakerne. Dessuten forekommer det at noen opplever noe intenst som visjon, lys eller idé og deretter kan omsette dette i ord og skrive det ned. Også direkte nedskrivning forekommer, riktignok i bevisst tilstand, som altså må skilles fra automatisk nedskrivning i spiritisme, som

skjer i transe.

At "Den hellige ånd" kan ha virket i et budskap, gjelder ikke kun som å bli tiltale av en åndelig kilde (:"..."). Men også en tanke, en samtale mellom mennesker eller en stil eller en bok kan helt eller delvis stamme fra denne inspirasjonskilden, siden den kan inspirere den menneskelige kreativiteten som den vil. Om Den hellige ånd generelt sml. *Joh.3,8; Joh.14,26* og *hovedteksten i Kristusveier.net, del 1, bla. kapittel "Den første pinsehendelsen"*. Angående profetier mer i forbindelse med fremtidsvisjoner, se tilsvarende kapitler i *hovedteksten i Kristusveier.net, del 2, f.eks. kapittelet "Omgangen med profetiene"*.

*) Profeti - fra gresk - betyr først og fremst henvisninger fra det overbevisste området, i kristen betydning av Gud eller Den hellige ånd. Inspirasjoner, eller rettere "fremtidsforutsigelser" slik det ofte forstås under dette, er altså kun et spesialtilfelle. Her skal det også henvises til noen gammeltestamentariske steder angående profetiens karakter - med det forbehold at forutsetningene for dette kan ha endret seg siden da (den gamle typen profeti var praktisk talt innsøvnnet til Jesu tid, og den ble vekket opp igjen): *Joel 3,1-2; Amos 3,7-8*.

***) I mange tilfeller kan imidlertid mennesker med ekte inspirative evner fra tid til annen henfalle i tilstander som likner kjente psykiske forstyrrelser - med en tvungen konstant strøm av indre dialoger og en vedvarende manglende evne til å omgå med jordiske nødvendigheter. For om mulig å unngå slike eksesser kan oppmerksomheten - i tillegg til synspunktene over - rettes mot følgende ytre forutsetninger: nok søvn, tilstrekkelig inntak av B-vitaminer gjennom kostholdet - dvs. forsiktig med fasten osv. i denne sammenhengen uten tilstrekkelig erfaring, bevare en klar innstilling overfor ønsket kilde, dvs. Kristus, ikke for lange sesjoner, som kunne gi anledning til utsvevelser og "overspenthet", tilstrekkelige bestrebelsler på å komme tilbake til den jordiske virkeligheten igjen ved siden av de mer intensive indre opplevelsene; selvbevisst bearbeidelse av det hørte (egen selvbevisst bearbeidelse av det hørte). Hjelpere, åndelige veiledere, terapeuter osv. kan i slike tilfeller kun forholde seg formålstjenlig dersom de har spesielle erfaringer/kunnskaper, som ikke bare betyr å ta den øyeblikkspregede forstyrrelsen alvorlig, men også det uforstyrrede grunnfenomenet.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Hva trenger jeg en kirke eller et fellesskap til?

På den ene side er det mulig å finne en helt individuell, indre forbindelse til Jesus Kristus og til Gud. Det er dette som er kjernen. Han/hun kan til og med føres direkte av Gud til å utføre visse gjerninger, hvis han/hun er i stand til å tyde de finere, små tegnene.

Men det finnes enda et nivå i denne forbindelsen, som først utfolder seg i fellesskap med andre: "For hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem" (Matteus 18,19-20). Først kan dette lyde enkelt, hvis man leser det rent ordrett. Litt vanskeligere, men absolutt mulig, ville dette også være fra det fjerne, når f.eks. mennesker lager en avtale til en bestemt tid. En mystiker kunne oppleve et slikt fellesskap helt uten avtale. Dette er imidlertid et for stort krav for de fleste. Mennesket er egentlig ikke født til å leve som eneboer.

Denne formen for bønnfellesskap kan f.eks. føre til et regelmessig husmøte. Dessuten kan det praktiseres i et kirkemenighet eller i et eller annet egnet annet trosfellesskap. Selv om en eller annen kirketradisjon kanskje fremtrer sterkere enn en annen for de troende, endrer ikke dette meningen med møtet.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

De syv segl.

Følgende visjon skildrer først og fremst tilbedelsen av Gud av de „24 eldste", de „syv ånder foran Guds trone" og de „fire skikkelsene" – som skapelsen og de forskjellige urkvalitetene fremstilles med. Deretter blir det skildret, hvordan kun „lammet" – med attributter fra Kristus – kunne åpne boken med de syv segl - Åp. 4 - 8, 1. Denne visjonen foregår i „himmelen" – i denne sammenhengen på det guddommelige området. Seglenes innhold blir først skildret på et nivå som kjennetegner deres krefter gjennom symboler – de fire hestene og rytterne med forskjellige farger. Ut fra forandringene på dette nivået, som kan sammenliknes med et symbolsk drømmenivå, utgår også indirekte virkninger på hendelsene på jorden.

Til tross for karakteren som i det store primært er rettet mot utviklingen på dette psykiske nivået i disse avsnittene står det i begynnelsen også „så vil jeg vise deg det som heretter skal skje", dvs. etter de syv menighetene. Ut fra dette prøvde R.Steiner og Arthur Schult å antyde ytterligere syv „seglkulturer" på jorden, som hadde sammenheng med renselsen av de gjeldende bevissthetsnivåene. En bok som er oppstått i Mexico på grunnlag av Kristusinspirasjoner, "det sanne livets bok" fremlegger hele historieførløpet fra "Kains og Abels" tid i de syv seglene og til fullbyrdelsen i den kommende tid.

Ihvertfall gjør denne teksten det umulig med en klar identifisering med nåtidens fysiske jord. Hvis man tenkte over tingene på samme måte som mange frikirker gjør, kunne man i de første fire seglene finne svake antydninger til de to verdenskrigene, den etterfølgende skrekk-likevekten mellom øst og vest samt sult og pest, religionsforfølgelser og katastrofer av kosmisk opprinnelse ville eventuelt følge etter: meteorer, jordskjelv, mulig polvending/polforandring, men se også kapitlet „De siste syv plager".

Allerede hendelsen i *Johannesevangeliet 2* – Bryllupet i Kana og Jesu utdrivelse av kjøpmennene og vekslerne fra tempelet – se *vårt kapittel om dette* - minner om karakteren i disse avsnittene i sin felles aggressive form.

Når Jesus forutsa åndenes adskillelse - i *kapittel 5 i Johannesevangeliet*, i de som gjorde gode ting og de som gjorde onde ting, så går skildringen mellom det 6. og det 7. seglet over i den sjelelige „Guds tjenere blir merket med segl" og "Den store hvite skaren".

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

De syv basuner.

Også visjonen om englene med de syv basuner avspilles i himmelen - *Åp. 8, 2 - 11, 19*. De „helliges bønner" som stiger opp og „ilden fra alteret" som blir kastet ned på jorden, likesom basunene selv som instrumenter som brukes i hodehøyde gjenspeiler et mer åndelig nivå, slik det ofte er med drømmer med liknende symboler. Her er dette utgangspunktet for de endringene som til dels kan rekke helt til det jordiske, hvor alle mulige skygger kan oppvirkles.

Til tross for denne primært åndelige ikke-fysiske karakteren er det også her gjort forsøk på å innordne dem tidsmessig etter seglene, f.eks. som jordiske „basunkulturer". Det er vanskelig å finne holdepunkter i tidshistorien: Det ville ikke være vanskelig å se skogsdøden og giftstoffer i sammenheng med kvaiteten i den 1. og 2. basunen. Når det gjelder den 3. basunen er det derimot påfallende, at den fakkelen som faller på tredjedelen av elvene, heter malurt = Tsjernobyl. Den 4. basunen kunne fremheve en stjernekonstellasjon, som kunne ses midt i august 1987 i en kosmisk trekant av alle planetene. Deler av new-age-kretsene mediterte dengang uten å påberope seg apokalypsen, men med det apokalyptiske antallet på 144000 mennesker – indianske „regnbuekrigere" – over en tilsynelatende begynnelse - eller stasjon - på veien inn i en ny tidsalder. Den femte basunen – røyk fra avgrunnsbrønnen,

gresshopper med jernpanser, fem måneders pinsler...– kunne etterlate inntrykket av at Golfkrigen (1991) i det minste var et ytre bilde av kraften i denne basunen og dens fortsettelse inn i den neste basunen. Den syvende basunen fører inn i „Guds tempel", igjen ledsaget av lyn og røster og torden osv., som også kan ha en indre betydning.

Ved den syvende basunen er det også røster, ifølge dem består „Vårherres og hans Kristi folk og nasjoner" allerede, i det minste på åndelig nivå er allerede mye fullført, som ikke er ferdig opparbeidet på jorden. „Basunenes" kraft kan sammenliknes med kraften i „forklarelsen" (*Matt. 17 og vårt tilsvarende kapittel*) og i lærene i omgivelsene, også i bergprekenen (*Matt. 5-7*) osv.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

De „syv tordenvær" og de to profetene.

Etter den sjette basunen „sagt av de sju tordener", hvis innhold Johannes „setter segl for" og ikke skal skrive ned. Deretter blir „Guds tempel og alteret" målt. To profeter skal bli drept og vekkes opp igjen. *Åp. 10 - Åp. 11, 14*. Her kan man fastslå slektskap med Lasarus oppvekkelse i evangeliet - *vårt kapittel om dette og Joh. 11*.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Kvinnen og dragen.

I alle fasene av disse hendelsene deltar åndelig bærende krefter og forskjellige motstridende krefter. I teksten er av og til den ene siden mer utført, av og til den andre. Tegnet på himmelen - „en kvinne som var kledd i solen, med månen under sine føtter og med en krans av tolv stjerner på hodet" - *Åpenbaring 12* - viser uten tvil „Sofia", himmelens eller verdens mor, mindre aspektet av jordens mor - *se i kapitlet „Den første pinsehendelsen" i dette arbeidet*. Hennes antatte forbindelse med Maria er allerede nevnt. Maria bodde langt opp i alderdommen symbolsk i en hule, hvor tidligere modergudinnen Kybele var blitt tilbedt, som om å ville tilføre noe nytt. „Barnet" hennes i åpenbaringen – et barn av et himmelsk vesen må først og fremst også ses som et himmelsk vesen – som senere skal føre menneskene med „jernstav", dvs. bla. med stadig formaning til deres oppriktige, individuelle kjerne, hentyder til en spesiell virkemåte til den kosmiske Kristus, den kan også oversettes med "jernscepter" og er dermed også et kongesymbol i tillegg til et symbol på den "innvidde" og kan også ha å gjøre med den "himmelske hærske". Mer i kapitlet „De siste syv plager (vredeskålene)".

Her kan man ane en delvis forbindelse til karakteren i fotvaskingen og den forutgående salvingen gjennom Maria i Betania - *se vårt kapittel "Kristus og fotvaskingen" og Joh. 12, 13*. Også gjenopptakelsen av motivet om ny fødsel på stadig høyere nivåer i utviklingen er innbefattet her.

„Dragen" med sine negative engler er baksiden. Gjennom „Mikael og englene hans" beseires de i kosmos og kastes ned på jorden. Nå beskyttes kvinnen av himmelen og jorden mot dem.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Det syvhodede dyret fra havet.

Også de to andre negative krefter opptrer i denne visjonen, først og fremst den som er rettet mot ønsker og lettsindighet - *Åp. 13, 1-10, sml. vårt kapittel "Fristelsene" og Joh. 13, 1-10 og Matt. 4, 5-11*. Senere i åpenbaringen blir de syv hodene tolket som syv fjell, som "horen Babylon" sitter på, og fjellene rundt som „syv konger". De ti hornene tolkes som „ti konger" i åpenbaringen, som har én mening og som har gitt dette dyret sin makt.

Bla. på grunn av de „syv fjell", som bla. kan minne om de syv høyder rundt Roma, finnes det kristne frikirker som ser på pavedømmet som „Babylons hore". Dette er imidlertid kanskje å gå litt for langt og er ikke dokumentert gjennom den øvrige symbolikken til tross for den katolske kirkens historiske problematikk. I *Åp. 18:11-23* fremheves entydig en sammenheng med den globale verdenshandelen. (*Se kapitlet "De siste syv plager og Babylons endeligt..."*.) "Bildet" av dyret iflg. det følgende kap. *Åp.14* kunne ha noe å gjøre med falske bilder (forestillinger) av Jesus. Det kan også henge sammen med en viss avhengighet av multimediaenheter, som også kan ha kultstatus.

Dette „dyrets" grunnleggende, forføreriske krefter kan særlig forvandles gjennom den kraften som beskrives i vårt kapittel "*Ydmykelsen*" - *Joh. 19,1*.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Det tohornede dyret fra jordens indre.

Her har vi den negative kraften som er rettet mot materialistiske ønsker - *Åp. 13, 11-18; sml. vårt kapittel "Fristelsene" og Matt. 4, 1-4*.

Sammenhengen mellom menneskets kjennetegn ved hjelp av panne og hånd med tallet 666 i disse kapitlene som forutsetning for å kunne kjøpe og selge, gjenspeiles allerede ekstra tydelig i verdens hendelser. Utviklingen av PC-nettets muligheter, betalingskort, strekkoder med tre dobbeltstreker som begrensning = 666 i denne koden, stortestene med apparatene som allerede er utviklet i Kanada eller i Malaysia for personidentifikasjon ved hjelp av panne eller hånd, betegnelsen „La bête" = bestet, dyret for den gamle EØF i Brüssel, en internasjonal bankkode 666 osv., viser en tendens på hvordan ubevisst eller bevisst og kanskje for moro skyld slike betegnelser blir anvendt. Det bibelske „dyret fra jordens indre" er også identisk med „avguden mammon".

En ytterligere og ennå ikke helt overstått tendens er først å angå de stadig mer dramatiske miljøproblemer med uvirksom teknisk miljøkosmetikk og deretter med forblendende, teknokratisk økodiktatur, istedenfor å la virksomme demokratiske eller massive endringsimpulser fra befolkningen komme på banen. Gjennom en klar erkjennelse av deres karakter blir mulige løsninger på manipulasjonsmekanismene oppdaget. Denne prosessen har en sammenheng med den kraften som ble nevnt i forbindelse med *tornekroningen* - vårt kapittel og *Joh. 2 - 3*.

Også i kapitlene om dragen og de to dyrene er eventuelle antydninger til nåtidens tilskikkelser ennå ikke hele innholdet. Det hele avspiller seg, som nevnt, ikke bare på den fysiske jorden. I den etterfølgende nye visjonen med 144000 (*Åp.14*) opptrer flere vesener eller engler på nytt etter hverandre, som "høster" to forskjellige menneskegrupper på jorden. De som forbindes med dyret blir kastet i „Guds vredes store vinpresse", dvs. overlatt til

naturlovenes virkninger. Riktignok må det her henvises til at åpenbaringen i virkeligheten ikke kjenner en "evig fordømmelse", men at alle kan finne frem til Gud på et høyere nivå og at alt er omgitt av Ham. *Sml. Åp. 22 og vårt kapittel om den "nye jorden" i denne teksten.*

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

De „siste syv plager", "Babylons endelikt" og Jesu gjenkomst.

De som forble standhaftige overfor dyret og dets bilde, dukker opp i den neste visjonen på et nivå som omskrives som „hav av glass blandet med ild". Ut av „tempelet i himmelen" kommer syv engler ut på nytt, med de „siste syv plager", som de tømmer fra „vredesskåler" over jorden, i havet, i elvene, ut over solen, ut over „dyrets trone", i „Eufrat" og ut i luften (Åp. 15,5 - Åp. 21).

På den ene side ser vi her et enda høyere virksomt bevissthetsnivå, på den andre side kan dette bevirke en enda dypere og mer eksistensiell oppvirvling av alle jordens elementer og den synlige delen av kosmos: Byller, gift, lidelse, ild, mørke, negative „ånder" og en verdensomspennende katastrofe med kontinentalplateforskyvninger, senkinger eller oversvømmelser, meteoriter inkludert en tredeling eller ødeleggelse av den materialistiske sivilisasjonen i „Babylon" - Åp. 17 - 18,24. En mulighet eller et „tidsvindu" for hendelser i denne retningen viste seg allerede i det sjette seglet.

Her er det også mulig at man bør regne med større tidsintervaller. Men Jesu avskjedsord (*f.eks. Markus 13*) og mange profetier som er oppstått etter Johannesåpenbaringen, peker alle mot en sentral omveltning, ca. i årene rundt 2000, der alle sporene omstilles. (Se over: Omgangen med profetier). Vitenskapelige resultater og andre ikke 100 % anerkjente resultater peker i samme retning. Den massive reduksjonen i det jordmagnetiske feltet og den siste tidens uvanlige økning i jordskjelv og vulkansk aktivitet, solens „økte lysstyrke" uavhengig av solaktivitetens klassiske sykluser samt maksimalforløpet av solaktivitetene i 2000/ 2001 viser våkne mennesker, at her er det noe usedvanlig i gjære.

Dersom magnetpolene plutselig forskyver seg kraftig eller magnetfeltet går i oppløsning og deretter ville bygge seg opp igjen i motsatt retning, slik dette har forekommet flere ganger i jordens historie, ville dette føre til en geologisk omveltning. Dette ville ikke bare innlede en ny tid for menneskeheten, men også en ny jordhistorisk tidsalder. Dersom det magnetiske „Van-Allen-beltet" rundt jorden periodevis ville miste sin sannsynlige beskyttelsesfunksjon overfor partikler og „kosmisk støv", kunne den profetiserte meteoredbøren bli virkelighet.

Egne erkjennelser bla. hentyder riktignok til at den omfattende ødeleggelsen som mange forfattere er så redd for slett ikke eller ikke lenger trenger å skje, verken i form av en tredje atomær verdenskrig, gjennom en komplett økologisk kollaps eller utfra teorien om en polforandring på rotasjonsakselen eller vending i forhold til den kosmiske bakgrunnen. Mye har endret seg ved grunnlagene for slike visjoner.

Siden på den ene side apokalyptiske prosesser i guddommelig målretning og på den andre side manipulasjon av mange naturprosesser gjennom egoistiske deler av menneskeheten eller deres „eliter" hele tiden skjer, ved siden av noen få menneskelige innvirkninger, **kan begrensede jordforandringer med "nyjusteringer" som rekker langt inn i det astronomiske bli uunngåelig, i tillegg til forandringene i menneskeheten og dens bevissthet.**

Ofte forutsagt ble "antikristne", diktatoriske bestrebelser til makthavere som vil beholde sin makt, og også at denne gamle tiden skal forkortes eller gå til ende gjennom denne omveltningen med opptil tre dagers mørke. Disse forandringene kan dermed ikke bare avfeies som vrøvl.

I denne sammenhengen blir **profetiseringen av Mariavisjonen fra Garabandal til en „stor advarsel“**, som nådeløst viser alle mennesker verden over hva de må overvinne i sitt indre - sml. *Joh. 16:8*, *Åp. 14:6-20* - hvis de vil gå gjennom lyset (sml. *Joh. 16:13*). Dette kan være forbundet med et synlig tegn på himmelen. Innen ett år etter skal det skje et "stort (helbredelses-) mirakel" og et tegn bli igjen i Garabandal. Kun dersom menneskene ikke omvender seg etter dette, vil senere den store "dommen" (de "syv siste plager" = "vredesskåler") finne sted gjennom "ild fra himmelen" (se dessuten *Mt. 24:28*). (Franz Speckbacher, "Garabandal" (tysk), s. 120... De fleste kommentarer som finnes i litteraturen om Maria-åpenbaringene sett fra en streng katolsk synsvinkel må ikke tilsløre at profetiene er tiltenkt for hele menneskeheten.) En mulig forberedelse kunne kanskje - i tillegg til renselsen av det egne livet - å be allerede nå om en sterkere innvirkning fra Den hellige ånd.

I nyere „tilkjennegivelser" snakkes det om en "nullsone" - de som har modenheten til det, skal kunne dykke inn i et kosmisk-åndelig kraftfelt på jorden – ofte unøyaktig kalt „fotonring" – og kunne føre et fysisk liv med „lyslegemenes" evner i høyere dimensjoner (se kapitlene "Oppstandelsen" og „Fredsriket").

Også hjelpeaksjoner som periodevise „opphevelser" av mennesker som er forberedt av Kristus eller av engler, eller foreløpige evakueringer og annen hjelp blir kunngjort av positivt stemte overjordiske vesener. Hvor den enkelte henter sin hjelp, må han/hun finne ut selv på bakgrunn av sin religion eller verdensanskuelse. Siden det også finnes lys og skygge i kosmos, er det godt å be om Kristi føring sett på bakgrunn av hendelsenes sannsynlige kompleksitet og **bruke egen evne til differensiering – for dette er en spesifikk jordisk vei mot enheten i sammenheng med det som kommer i tillegg som nye krefter fra oven.**

Kjerneemnet i denne gjennomgangen er det enkelte menneskes siste sjanse til å beslutte i sin sjel, om han/hun vil fortsette å ta del i utviklingen frem til "fredsriket", slik Gud ville det skulle fremstå på jorden. **Til slutt i denne hendelsen finner til syvende og siste Kristi gjenkomst sted** (*Åp. 19*, sml. *Åp. 12*, *Matt. 24:30*; *Apg. 1:6-8*): Kristus kommer ikke ganske enkelt igjen som jordisk menneske, men som kjernen i en mer omfattende hendelse, hvor Guds "himmel" (og det "hinsidige") og jorden samt ånd (og sjel) og kropp vil komme nærmere hverandre. Likevel er det selvsagt også beskrevet en Kristi gjenkomst som reelt vesen, altså ikke bare den forandringen i menneskeheten som han har innvirket til, slik noen moderne grupperinger antar. Denne hendelsen har direkte eller indirekte betydning for alle mennesker, ikke bare for kristne. Jesu gjenkomst som vitne for sine ved den guddommelige domstolen anerkjennes også i Koranen. Videre kan det utfra profetier i andre religioner slutes, at deres profeter vil spille en ny rolle igjen og vil hjelpe sine tilhengere i gang.

Heller ikke ved dette trinnet i åpenbaringen passer det med straffetenkning. Det fremstår heller som del av et logisk konsept som er rettet mot et nytt evolusjonstrinn i livet på jorden. Det som er utfordringen er å finne den felles gjennomgangen til et høyere nivå, hvor alle til sist kan finne det riktige utviklingsnivået eller -trinnet for seg selv. **Den som i god vilje tar opp i seg og omsetter de nødvendige fornyende kreftene, kan oftere oppleve det positive i dette, men samtidig også ha medfølelse for verdens lidelser. Den som derimot ikke vil la det nye få komme inn i seg, opplever dette som en kraftig kollisjon utenfra. Det er "dommens" eller "den siste dags" egentlige karakter i åpenbaringens mening. Mennesket har en stor handlefrihet, men, som ellers i livet, ved et visst tidspunkt må han/hun ha tatt en avgjørelse, ellers vil ingen avgjørelse også regnes som en avgjørelse – de „lunkne" nyter ikke særlig god anseelse i åpenbaringens**

kontekst (se i "De 7 kirkene" med tillegg). **Åndenes adskillelse hører også med til kjernen i åpenbarings hendelser på veien til endelig enhet.**

De „syv plagene" – den syvende ender med en røst fra himmelen „Det er skjedd" – tilsvarer korsfestelsen og det som ble sagt der „Det er fullbrakt", se *bla. Joh. 19, og vårt kapittel til dette.*

Allerede i dag kan man gjennom mystikk og innlevelse oppleve hvordan jorden lider og skriker om hjelp, ja, hvordan den forbereder seg på den „vanskelige fødselen". Korsfestelsen eller „graven" som gjennomgang til oppstandelsen gjelder her hele jorden og rekker ut over den i sin virkning. Også her kan man ane, som nevnt i trinnene i evangeliene, at gjennomgangen fra korsfestelsen over en tilstand hinsides liv og død til oppstandelsen i dag virker som en enhet, slik at trinnene i "den siste plagen" også kan forløpe uten en "verdensundergangsliknende" katastrofe.

Siden åpenbaringen ikke gjør oppmerksom på en film som forløper mekanisk, men på en differensiert utvikling (se *det innledende kapitlet "Johannes åpenbaring"*), kan det hende at den faktiske ytre hendelsen er kommet lenger enn mange innser, fordi de kanskje stirrer på en eller annen detalj, som kanskje (ennå) ikke har funnet sted. På andre områder eksisterer det mange plager allerede, som slett ikke var lagt opp til i åpenbaringen.

Et tillegg: Også *de nye bøkene av Wladimir Megre om den sibirske kloke kvinnen Anastasia* (tysk, Wega forlag, Neufelderstr. 1, D-67468 Frankeneck, Tyskland) inneholder kunnskapen om at de gamle programmene i verdenskatastrofen er foranderlige, og at målet er å optimere alt gjennom menneskenes medvirkning i samklang med Gud. Men det betyr ikke at alt kan fortsette som hittil. Den slags bidrag kan imøtegås som impulser istedenfor å dyrke fordommer. Erkjennelsene hos „Kristusveier" er imidlertid ikke avhengige av dette.

Spørsmål:

Ønsker jeg at Jesus Kristus som forkynt igjen skal anta tydelige former og endre menneskenes liv og verden?

*Scenarier (kun tysk eller engelsk).

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Det (virkelige) „1000–årige fredsriket".

Etter at perioden med de „syv plager" er gjennomgått, følger den kosmiske visjonen til Kristus, som vender tilbake til jorden fra himmelen – „han som heter Trofast og Sannferdig" – med sin „hærskare" av hvitkledde. Med dette er det ikke dagens menneskelige pseudo-kristusser som er ment. Den „falske profeten" (med falske/ensidige forestillinger om Jesus, eller om det som er kristent...) styrtes. De „tusen år" - *Åp. 20, 1-6* som innledes nå, er ikke akkurat et imperium. Nettopp den samfunnsmessige „store maskinen", de ytre negative krefter og deres manifestasjoner, blir bannlyst.

Her finner vi også den åndelige dom. Her må også en utbredt misvisende oversettelse korrigeres:

Åp. 20:4: "Og jeg så troner, og noen satte seg på dem, og de fikk makt til å holde dom. Og jeg så sjelene til dem som var blitt halshogd på grunn av Jesu vitnesbyrd og Guds ord, de som ikke hadde tilbedt dyret eller dyrets bilde, og ikke tatt imot merket på pannen eller hånden. De ~~ble levende~~ igjen og hersket som konger sammen med Kristus i tusen år." I virkeligheten skal det her stå ordrett "levde" istedenfor "ble levende" (sml. f.eks. fotnotene i

Elberfelder-bibelen (tysk)). Dette kan riktignok - i tilfellet med "sjelene ..." - bety en gjeninntreden i livet, men for de "som ikke hadde tilbedt dyret" også et videre liv på jorden. Det vil si at av de sistnevnte må slett ikke alle omkomme først.

Dette stadiet er beslektet med Kristi oppstandelse (*Joh. 20-21, og vårt kapittel om dette*). Også i selve teksten blir dette kalt den „første oppstandelsen“.

De negative kreftene er imidlertid ikke fullstendig oppløst, også det enkelte menneskets ufullkommenheter må fortsatt bearbeides, men dette blir lettere nå.

Etter „tusen år“ opptrer resten av de negative kreftene frem i dagen som noe kompakt, men skal bli fullstendig oppløst (*Åp. 20, 7-10*). Se også neste kapittel.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Den „nye himmel, den nye jord og det nye Jerusalem“.

Oppdatering: Etter „de tusen år“ kommer den siste "dommedag" også over de døde: "bøker ble åpnet" - overjordiske opptegetninger om alt som skjedde i livet - og "en annen bok ... livets bok", den egentlig rettesnoren, bedømmelsen av livet eller utviklingen gjennom livet som danner grunnlaget.

Først etter den fortærende ild på hæren samlet til krig, og etter at „djevelen ble kastet i sjøen med ild og svovel" - ifølge *Åp. 19, 19 - Åp. 20, 3 nå i Åp. 20:11-15* - nærmer den nye himmelen og den nye jorden seg - *Åp. 21-22* . Hvilke tidsrom som det er tenkt på her, er uvisst.

Kristi motto er „Se, jeg gjør alle ting nye" – uten unntak - *Åp. 21, 5* - Også denne „nyskapsen" har imidlertid likhet med det som allerede utfoldet seg som uforgjengelige verdier i det små og det store. Derfor er dagens gjerninger også viktig for den som i dag forventer apokalyptiske hendelser.

I den nye himmelen – nevnt i teksten før den nye jord og det nye Jerusalem - er det antydnet noe slikt som en kosmisk himmelfart. (Sml. himmelfarten i evangeliene, *Luk. 24, Mark. 16, og vårt kapittel til dette*.) Hvis beskrivelsens tyngdepunktet hittil lå på jorden, trer nå betydningen av hendelsene for den synlige og usynlige „himmelen" i forgrunnen. Her er det ikke den evige Guds himmel hinsides rom og tid som er ment – den forblir uforanderlig – men skapte verdener. Det kunne vise seg at den lille planeten Jorden også i kosmisk målestokk ikke bare er "utviklingsland", men at den kanskje har en høyst spesifikk oppgave når det gjelder problemløsning. Problematikken på grunn av stor menneskelig frihet og store forviklinger i det materielle ville ifølge Lorbens mening og andres utsagn slett ikke være å finne slik i alle eventuelt „bebodde" verdener, heller ikke de negative kreftene, som ifølge Johannes sine visjoner var blitt „kastet til jorden" og nå i „ildsjøen". På samme måte som Jesus hadde en innvirkning på menneskeheten, slik ville en tilsvarende gjennomgang av hele menneskeheten eller jorden med Kristus sikkert ha en fornyet, utvidet virkning.

Den så fornyede „nye jorden" og hendelsene i forbindelse med nedstigningen av det „nye himmelske Jerusalem" til denne jorden kan sammenliknes med pinsehendelsen (*Apostlenes gjerninger*), dette også her i kosmisk målestokk. Dette er ikke det geografiske Jerusalem. Jorden står i utveksling med det omsluttende kosmos på forskjellige nivåer.

„Det skal ikke lenger finnes noen forbannelse - andre oversettelser: ~~ingen død~~ intet mørke osv. - ...Guds og Lammets trone skal være i byen" (*Åp. 22:3*). I sin konsekvens betyr dette at

her er også de negative eller dødbringende krefter forløst, verdens splittelse er opphevet. Det er overhodet først her at verden fremtrer som et bevisst hele, en tilstand som riktignok kan anes i visjoner 'om Guds nærhet', men denne tilstanden kan ikke beskrives. Et svakt bilde på denne tilstanden kunne være, hvis man fra et eller annet punkt i seg selv kunne levendegjøre alle andre punkter, en opplevelse som kan hende på veien, „alt i det hele". I Gud eksisterer den høyere enhet av det hele allerede.

Skapelsens guddommelige mønster – A-en – og den nye skapelsen med alle vesener som er knyttet til Gud – O-en – blir ens, men likevel fortsetter A-en og O-en å eksistere. „Enden" er altså mer enn begynnelsen, selv om begynnelsen inneholder det hele allerede. Som en gjennomtrengende tendens til enhetlighet i delområder, f.eks. i mennesket, er selv denne retningen i hendelsene allerede synlig.

Tabell (engelsk): "Archetypes" (models, symbols) from the earliest history -elucidated by the bible- to Jesus, and to the future.

Her henvises det til at utfra R. Steiners syn strekker hendelsen med "den nye jord" seg over kjempemessige tidsrom med tre påfølgende „jordinkarnasjoner". Uten å ville ta stilling til dette, skal likevel nevnes til "den nye jordens" karakter, at dette, som skildret, også går frem av en annen prosess, nemlig - sammenliknet med - en rytme av legemliggjørelse, slik dette f.eks. ble beregnet også for planetene og hele kosmos i hindu-kosmologien. Hvis dette tas alvorlig, går den utover hittil kjente eller antatte former for tilblivelse og forderv inn i stadig høyere „oktaver" eller "spiraler".

Selv overfor dagens eventuelle opplevelser blekner meningen hos noen teologer helt, som ser apokalypsen kun som formanende lignelser uten realitetskarakter.

Jesu lignelser i evangeliene var tatt ut fra menneskenes liv for å anskueliggjøre synspunkter. Senere, mens Jesus ennå levde på jorden, fremhevet han overfor disiplene at han nå ikke lenger snakket i lignelser til dem, men åpent. Åpenbaringen har ikke sin opprinnelse i menneskenes liv, overalt i teksten hvor det er gitt antydninger, handler det om direkte „tilsvarende hendelser", dvs. på det gjeldende bevissthetsnivået, er hendelsen noe „reelt eksisterende" som i dagens åndsforskning, f.eks. av R. Steiner. **Apokalypsen formaner riktignok også, f.eks. om å gå over fra en teo-logi til en „teo-praksis", for å se hva som ligger i luften, og „la Gud ved ethvert tidspunkt komme til syne". Gud handler også gjennom menneskene** - men dette har ingenting å gjøre med vilkårlige menneskelige handlinger: mennesket skal ikke spille Gud eller apokalypse. Den menneskelige utviklingen kan gå stadig mer i ett med Guds plan i det store - med skapelsesprogrammet.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Sluttkapittel: Det kristne.

Det egentlig kristne er Jesus Kristus selv og dermed selvstendig å søke forbindelsen med den tilstedeværende Kristus i det indre: "Be så skal dere få". Den mest direkte veien til å forstå ham kan vise seg å være at man tar samtalen med ham alvorlig og omsetter impulsene av dette. Det er dette denne artikkelen prøver å oppmuntre til.

En annen vei, som også kan forenes med den nevnte "mest direkte veien", er å fornemme de spesielle kvalitetene som Jesus gav oss og integrere disse litt etter litt i det egne livet. Det er dette de nye utarbeidede passasjene i fet skrift i denne artikkelen prøver å hjelpe med.

Disse forskjelligartede holdepunktene, som kunne ha vært utvidet, har til felles at Kristus åpenbart står hinsides denne verdens motsetningspar (dikotomier). Han blander heller ikke ganske enkelt disse to sidene, men de innstillingene som han vil formidle til oss er alltid en "tredje vei", som fra et annet nivå er i stand til å trekke inn det fruktbare, ikke det avsporede, fra alle sider, mens alt forherdet blir forvandlet. Se mer om dette i tavlen på slutten.

De enkelte holdepunktene kunne også medføre flere konsekvenser for vår tids gamle og nye bestrebelser i forbindelse med samfunnsmessige diskusjoner. Mange av disse gruppene uttrykker i det minste på ett punkt og med et mål noe essensielt som andre grupper kanskje ikke tar hensyn til, fordi de er blitt hengende i motsetningstenkning mellom venstre og høyre. En diskusjon om gammelt og nytt ville – i det minste i forutsigelig fremtid – ikke forsvinne, men dialogen kunne erstatte steile fronter med tilsynelatende motsetninger, og diskusjonslinjene kunne krysses ved de riktige punktene; f.eks. kan man tjene Gud eller forgude penger. Det ville også bli lettere for de menneskene som passer sammen å finne sammen for å kunne bygge nye prosjekter – som ikke ender i ensidigheter. De som ikke passer sammen, ville kunne gruppere seg på nytt.

Også alle videre betraktninger i denne artikkelen kan få praktisk betydning utover studier i forhold til individuell intensitet og utvikling, selv om mange gjennomgående synspunkter om dette er spredt og ikke gjentas i hvert kapittel.

Denne form for undersøkelse går altså lenger enn mange teologiske og andre kretser gjør, der Jesus ofte "brukes" for egne, velmente, men ensidige synspunkter. I slike undersøkelser fremheves det bildet som til enhver tid passer best, mens andre bortforklares eller utlegges på nytt eller ignoreres. Allerede forfatterne av evangeliene i de første århundrene erkjente i det minste delvis at Jesu mangesidighet var lettere å fremstille dersom man brukte flere kilder om dette. De var ikke så dumme at de ikke kunne se de forskjellige anskuelsene. Derimot så moderne teologer det som en stor oppdagelse, når de fant ut at det var brukt forskjellige kilder med forskjellige synspunkter i de overleverte evangeliene, f.eks. en såkalt „Quelle Q" (Kilde Q), som straks førte til et overilt spørsmål og til svaret på om hvem av forfatterne som kunne ha hatt „rett". Nå er det tydelig at nesten alle kan ha hatt "rett" hver på sin måte, hvis man trekker fra enkelte ensidigheter hos enkelte. Dette kunne gi "økumenen" nye impulser.

Mennesker med en annen religiøs bakgrunn eller verdensanskuelse, som likevel stiller seg positivt og interessert overfor en tilnærming som verken er kirkelig forherdet eller kristent forflatet, eller som ihvertfall kan se noe meningsfylt i det, kan sikkert også lære noe av det, slik forfatteren av dette kapitlet ble kjent med de forskjellige retningene og lærte å sette pris på dem. Mange representanter for andre religioner erkjenner i dag stadig flere av Jesus Kristi sider som er vanskelige å forklare materielt, enn mange historisk-kritiske kristne teologer. Det bør gi dem noe å tenke på.

Utover dette **skal Kristus uansett ikke forpakes av de "kristne" religionssamfunnene.** Hans tilnæringsmåte kan gi menneskene kraft til enhet i mangfoldet: Kjærlighet og den dypeste ønsken til forståelse, en harmoniserende kraft. Men dette utjevner ikke bare alle forskjeller, men bevare det forenlige kjærlig sammen og gjør virkelig uforenlige ting synlige. Denne kraften fra Kristus, som bidrar til konvergens og tilnærming av forskjellige strømninger, har kristne ofte holdt tilbake fra verden. Også når det gjelder å redde jorden er det tid for en grunnleggende nytenkning blant de kristne om deres egentlige oppgaver – forutsatt at de virkelig vil definere seg som kristne.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Tavle til hovedtekstens sluttkapittel: En kristen holdning - "I verden, men ikke av verden"*, en "tredje vei" (se f.eks. Joh.17)

Den som - med Jesus som **målestokk** og hjelp - søker veien bort fra egen ufullkommenhet og til viktigere egenskaper i fremtiden (sml. sidene "...Frøelse" og "...Etikk"), bør helst være

- ærligere med seg selv fremfor å projisere alt på andre (sml. Mt. 5,3);
- lytte til samvittighetens stemme, fremfor å fortrenge den (sml. Mt. 5,5 og 5,9 ...);
- være oppmerksom på at han/hun også sjelelig er til for andre, fremfor bare å tenke på sitt eget materielle velbefinnende (sml. Mt. 5,7);
- pleie den levende søken etter Guds ånd, fremfor å stivne i ytre former (sml. Mt. 6,5-8... og Joh. 4,21-24);
- bestrebe seg på å være, fremfor å synes å være (sml. Mt. 5,8);
- våge å leve etter de nye erkjennelsene, selv om de ikke alltid verdsettes mye i denne verden (sml. Mt. 5,15);
- til tross for de nye erkjennelsene se seg selv i en beskjeden, tjenende rolle fremfor å være innbilsk (sml. Mt. 5,19 og Luk. 9,48)...

Den som gjennom en slik kjærligere og klokere holdning ikke lenger står i veien for seg selv, vil oppdage at kristendom ikke bare er en måte å leve på, men er en virkelig spirituell vei. På denne veien kan han/hun også oppleve Jesus som **et kompass** som gjør det mulig å finne en ny likevekt bortenfor alle fristende avveier.

Tavle

Verken gå opp i det ytre men være aktiv i det ytre	- eller fortape seg i det indre - og stabil i det indre
Fremfor tanken alene Betrakte innhold, problemer, uklarheter	- eller bare med meditativ tomhet - i bevisst, meditativ ro
Å "ane den ytre Gud i himmelen"	- og la Han ta form i det indre
Se sporene av den uforanderlige Skaperen	- i det foranderlige (frie) livet
Studere lovmessigheter i den ytre verden	- og ane skapelsens ordning på bakgrunn av denne
Verken la drifter få utfolde seg fritt men integrere driftene	- eller fortrenge dem helt, - og forvandle dem
Utnytte tid, rom, omstendigheter, søke samklang	- til tross for egen frihet fra dem
Være aktiv i det ytre	- og be i det indre (<i>Benediktiner-regel: "ora et labora"</i>)
Ønske å forstå andres positive bidrag (aktiv toleranse)	- og utfolde seg utfra eget trosgrunnlag
Rasjonell-analytisk	- og ta "mytisk"- syntetiske hjernerhalvdeler eller forbindelsen mellom dem på alvor
Kjenne egne anskuelser	- og likevel søke den differensierte sannheten bak de egne anskuelsene

Lære av (konstruktive) tradisjoner	- og (la) seg vekke til eget, åndelig liv
Gjøre innledende øvelser	- og motta nåden (<i>kristen mystikk, ...</i>)
Ha en personlig samtale med Gud	- og med Hans styrke
Elske sin neste	- som seg selv
Beholde sin sunne fornuft	- og kunne se ut forbi den
Verken flyte utover i Altet men være i det hele	- eller forherde sitt ego - være som en bevisst celle
Ta vare på sin kropp og materie som instrument	- og vokse sjelelig og åndelig
Overta ansvar og fylde	- etter den "smale port"
Kjempe for riktige beslutninger i den jordiske tilværelsen	- og favne etter/ane Guds plan med oss på et annet nivå
Gi erkjennelser videre	- og innstille seg på hva som er passende
Endre i omgivelsene/ sosialt	- det som har forbedret seg i det indre
Ha medfølelse med lidelsene i verden	- og glede seg over Guds føring
Ta del i åndelige fellesskap	- og strebe som enkeltmenneske etter Gud
Respektet det etniske mangfoldet	- og la den fellesmenneskelige kjernen trives hos alle

...slik viser Kristusveien seg som en tredje vei bortenfor verdens tilsynelatende motsetninger - en vei som fører til et fullstendig liv og virkelig åndelig frihet i Gud. Se mer om dette i de uthevede avsnittene i hovedteksten og f.eks. *Joh. 17* og "*Apokryphe Evangelien aus Naq Hammadi*": *Thomasevangelium 22*. Den som består livets balansegang, kan nå få enda mer ut av Jesu trinn i evangeliene eller lidelseshistorien og apostlenes historie (pinse) og fordype seg i disse. Disse er både utgangspunktet og målet for denne balansegangen. (Se *vår hovedtekst, del 1*).

Det finnes en forbindelse mellom det som er antydnet i evangeliene og det som i større målestokk kommer til uttrykk i Johannesåpenbaringen, se *vår hovedtekst, del 2*.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Del 3: Kapitler om forskjellige emner og livspørsmål

En bønn for fred, for livet og for jorden.

Dette er bygget opp slik at den nødvendige innstillingen kommer frem av seg selv i første avsnitt for en virksom bønn uten mye forklaring. Det kan endres slik at det er i samsvar med egne følelser. I stedet for det tredje avsnittet kan det også være andre anliggender som overlates til Gud. Best er det å fremsi bønnen langsomt og med sterk innlevelseskraft:

Gud, min opprinnelse, min hjelp og mitt håp!
Sammen med Jesus Kristus takker jeg Deg for alt som kommer fra Deg,
Tilgi meg det som har fjernet meg fra Deg,
Jeg ber om at jeg gjennom denne stillheten skal bli skapende gjennom Din ånd.

Led meg, slik at jeg ikke skader andre på deres vei til Deg,
Før meg, slik at jeg kan hjelpe andre i Din ånd,
beskytt meg på min vei*.

Inspirer menneskene, slik at de lar beslutninger om liv og død bli i Dine hender **;
Hjelp de som arbeider for Din skapelse,
Før denne verden til gjennombrudd til Din lovede nye tid.***

*) Her kan andre trekkes inn.

***) her kan også enkeltheter trekkes inn eller bearbejdes til slutt i en meditativ betraktning, som å 'gjøre ende på den evige eskalasjonen av vold og motvold', 'å frata volden et av dens grunnlag gjennom problemløsninger', 'kun å ta i bruk slike sikkerhetstiltak sikrer fredelige borgere deres menneskerettigheter', 'føre en fredelig dialog mellom velmenende tilhengere i forskjellige religioner', ...
. sml. Mt 5:9 og 26:52. Se også *Kirkeforklaringer (på engelsk)*.

***) Den plagede naturen skriker om hjelp. Det er på tide å be Gud eller Kristus om beskyttelse mot de opprørte naturkreftene. Men dette er ingen erstatning for de endringene som er nødvendige for å endre menneskets holdning overfor skapelsen.

****) Lukas 11:2; 21:31. Åpenbaring 11:16; ... se også Fadervår, Matteus 6, 7-15.

Religionenes hellige skrifter fremholdt opprinnelig menneskets kamp mot sine egne skyggesider - både Bibelen, Koranen, Avesta eller Bhagavadgita, ... og ikke eksterne kriger. Dette ble ofte oversett eller misforstått senere. Men i dag gjøres det forsøk på å stille de etiske fellesbeslutningene mellom religionene opp mot verdiforfall i dagens egoistiske sivilisasjon. De forskjellige religionene beholder likevel sitt særpreg.

Se også Markus 12:30 " ... Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av hele ditt sinn og av all din kraft.", sml. 5. Mos 6,4.5). Til bønneren hører den dyptfølte troen på virkeliggjørelsen av Guds vilje og takknemligheten over dette. Joh. 16:23 "Hvis dere ber Far om noe, skal han gi dere det i mitt navn" betydde opprinnelig også "... la svaret omgi dere" (sml. Neil Douglas-Klotz: Prayers of the Cosmos. (Meditations on the Aramaic Words of Jesus.)). Bønn og et liv og virke i samme ånd hører sammen, begge deler støtter hverandre. (De synspunktene som er oppført her danner ikke en motsetning til kirkenes mangfold når det gjelder bønnepraksis) Gud kan dele ut den kjærligheten som blir gitt Ham, uansett i hvilken kirke.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Grunnlag for etiske verdier.

Jesus Kristus la vekt på at målestokken for etisk, moralsk opptreden lever i hvert enkelt menneske, istedenfor å virke på grunn av ytre trykk fra en ekstern, lovbestemt norm eller skikk. Denne indre normen oppstår ikke gjennom en "innprenting" fra det ytre, men gjennom et liv, der man kan utfolde sin "kjærlighet til Gud og sin neste som til seg selv". "Elsk hverandre" (Joh.13,34) er den kraften som gjør det mulig å handle i overensstemmelse med den virkelige samvittigheten. Gjennom kjærligheten til Gud kan man fornemme Hans høyere mål. Hvor enslige, par eller grupper osv. trekker inn denne universelle kjærligheten, blir forskjellen synlig. Jo mer dette lever i alle, desto mindre viktig blir eksterne, detaljerte forskrifter.

Likevel er dermed innholdet, slik de ble gitt f.eks. i de eldre "10 bud", ikke som sådan foreldet, men blitt bekreftet. De er ikke underlagt i grunnlagene, men i de kulturelle endringenes detaljer. Dette attesteres av Moses sin beretning, som først nok fikk formidlet en høyere form for etikk, men som istedenfor brakte en enklere versjon til det tilsynelatende umodne folket. Disse etiske grunnlagene er for såvidt de samme i både kristendommen,

jødedommen og islam, og i praktisk talt alle andre religioner finner man beslektede ting, slik det viste seg i "Verdensreligionenes parlaments deklarasjon om verdensetos" (se vår side med lenker). Selv en etikk som anser seg selv som "ikke-religiøs" eller humanistisk har tilknytning til verdier i religiøse kulturer. I bunn og grunn dreier etikken seg om å behandle andre så menneskelig som en selv vil bli behandlet, altså ikke skade andre, men derimot tilby hjelp. Dette er vesentlig for skjebnen, for "det et menneske sår, skal det også høste" (Gal. 6,7; 2.Kor. 9,6). Det er til syvende og siste også hovedkriteriet for deltakelsen i den nye tiden, hvor det i "**Fader vår**" - **bønnen** heter: "La ditt rike komme!" (Matteus 6), og hvor det i bergprekenen heter at "de ydmyke skal arve jorden".

I videre forstand fremkommer det utfra dette synspunkter som er livsviktige for de forskjellige nivåene i den menneskelige eksistens. Bergprekenens etikk blir i dag også feilaktig betegnet som en ikke umiddelbart anvendelig "holdningsetikk" av noen kristne kretser. Den kommer riktignok ikke automatisk frem til en handlingsveiledning for f.eks alle vanskelig politiske beslutninger. Men den kunne til syvende og sist også være en målestokk for dette. Der hvor en menneskelig, veloverveid såkalt "ansvarsetikk" fører til samfunnsmessig motstridende beslutninger, slik de forventes av den enkeltes "holdningsetikk" i vedkommendes privatliv, kan det ikke forventes, at Jesus ville ha foretatt beslutninger på samme måte.

Individet er ansvarlig for sin andel i hendelsene, og denne andelen kan ikke alltid beregnes i forhold til andres feil. En konkret skyldplassering er ikke alltid like korrekt, selv om dette er vanlig i rettssaker. Også gruppepress osv. kan på grunn av den negative eller positive "skoleringen" som de representerer, være medansvarlig. Derfor burde alle trenge en etisk kodeks (som noen yrkesgrupper allerede har). I tillegg til en individuell etikk ville det også være bruk for en "strukturell etikk" i hele eller deler av samfunnet. Lovene med sine vilkårligheter alene er ikke nok som erstatning for dette.

Tavle

<u>Mosaiske bud (2. Mos = Eksodus 20)</u>	<u>Etikk i Koranen</u>	<u>"Verdensetos"</u>
1. Jeg er Herren din Gud. ...Du skal ikke ha andre guder enn meg. (Du skal ikke lage deg noe gudebilde...)	Sett ingen gud ved Guds side ... (Sura 17,22*)	(Enigheten om et "verdensetos" gjalt ikke gudsbegrepet i de forskjellige religionene. Det var f.eks. på grunn av buddhistene kun felles for alle, at de anerkjenner en "siste virkelighet" - dvs. noe bortenfor den materielle virkeligheten.)
2. Du skal ikke misbruke Herren din Guds navn (for Herren lar ikke den som misbruker hans navn, være skyldfri.)		
3. Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig...	... når det kalles til samlingsdagens bønn, så skynd dere hen til Guds ihukommelse ... (Sura 62,9*)	
4. Du skal hedre din far og din mor (så du får leve lenge i det landet Herren din Gud gir deg).	Mot foreldre skal dere vise godhet... tal respektfullt til dem ... Gi din slektning det som tilkommer ham ... (Sura 17,23-26*).	
5. Du skal ikke slå ihjel.	Drep ikke det liv som Gud har erklært ukrenkelig... (Suraer 17,33 og 5,32*).	Forpliktelse overfor en ikke-voldelig kultur og respekt for alt liv...
6. Du skal ikke bryte ekteskapet. *	Innlåt dere ikke på hor. (Sura 17,32)	Forpliktelse overfor en kultur med like rettigheter for menn og kvinner, (mot en destruktiv omgang med seksualitet...)

<p>7. Du skal ikke stjele.</p> <p>9. Du skal ikke begjære din nestes hus.</p> <p>10. Du skal ikke begjære din nestes hustru, hans tjener eller tjenestekvinne, hans okse eller esel eller noe annet som hører din neste til.</p>	<p>Tyven, mann som kvinne, hugg av deres hender Men om noen omvender seg ... og forbedrer seg, så vil Gud vende seg mot ham i miskunn ... (Sura 5,38-41*) (Dette gjelder grovt tyveri)</p>	<p>Forpliktelse overfor en solidarisk kultur og en rettferdig samfunnsordning...</p>
<p>8. Du skal ikke vitne falskt mot din neste/du skal ikke lyve.</p>	<p>Stå fast ved det rette, som vitner for Gud, selv om det går mot egne interesser eller foreldres og nærståendes... Sura 4,135* (ang.. bedrageri, se Sura 2,188*)</p>	<p>Forpliktelse overfor en tolerant kultur og et liv i sannhet...</p>

*) i den vers-tellingen som er den vanligste i islamske land, i andre versstillinger kan verset f.eks. stå ett vers senere.

**) Til dette ble det i de forskjellige religionene knyttet særlig mange detaljer. Dette kunne vekke mistanke om at ikke alle enkeltheter er like viktige for alle. I tillegg ble det før i tiden ikke skjelnet så mye mellom de forskjellige religiøse prinsipper og differensierte, verdslige lover, sett med nåtidens øyne. Men dette betyr ikke at det ville være ønskelig at troen og lovene viser stadig større motsetninger.

Allerede etter syndfloden - altså før de 10 budene over - eksisterte det i følge den bibelske overleveringen noen grunnleggende, etiske krav til den samlede, nye menneskeheten som skulle opprettholde dem, altså som gikk ut over israelittene:

- Å ha respekt for livet og ikke slå ihjel ("for Gud skapte mennesket i sitt bilde": 1 Mos 9:6) og ikke spise kjøttet fra dyr som ennå lever. I rabbinisk jødedom ble det senere avledet 7 "**noahiske bud**" for ikke-jøder, som det fantes forskjellige varianter av:

- forbudet mot å slå ihjel,
- forbudet mot å være grusom mot dyr,
- forbudet mot å stjele,
- forbudet mot å bryte ekteskapet eller drive hor,
- forbudet mot å tjene andre guder (dvs. ifølge denne forestillingen måtte ikke-jøder riktignok ikke tilbe Gud som jøder, men de skulle heller ikke ære en annen, konkurrerende guddom),
- forbudet mot å misbruke Guds navn,
- påbudet om en rettsorden med domstolene.

Det kan være nyttig å notere de egne konstaterte negative og positive egenskapene som i en tabell, og følge fremskrittet nøye. Det finnes mange muligheter å arbeide med dette på:

1. Det direkte arbeidet på de egne problematiske egenskapene utfra daglige begivenheter. Gode forsett osv. Dette er også viktig for Jesus: "først bjelken i det egne øyet...". Også i islam gjelder arbeidet med seg selv som den "store Jihad", den "store, hellige krig", dvs. som noe som er mer utslagsgivende enn alle eksterne stridigheter.
2. Den direkte forsoning og 3. den direkte gjensidige tilgivelsen, så langt mulig. Ellers overlate problemene til Gud i bønn og tilgi dyptfølt. Også dette la Jesus stor vekt på - også han snakker om opparbeidelse "betale til siste øre" (*Luk. 12,59, men se 5.*)
4. Der hvor ikke annet er mulig, kan man også gjøre gode gjerninger for andre enn de som led skade. Gud vil tilgi mye, hvis f.eks. noen uegennyttig påtar seg oppgaver. (Her er det også en flytende overgang mellom det å arbeide med ting som allerede er hendt og det å arbeide i fritt, hjelpsomt virke, og da blir det relativt hvem 'som sår og hvem som høster', sml. f.eks. *Joh. 4,37.*) Tilsvarende gjelder *Matt 7,20-21*: "...derfor skal dere kjenne dem på fruktene. Ikke enhver som sier til meg: 'Herre, Herre!' skal komme inn i himmelriket, men den som gjør min himmelske Fars vilje" (de som også er beslektet med Ham i sine gjerninger.).
5. "Be til Gud i mitt navn", her om sin tilgivelse og nåde i livets videre utvikling. Dette er den

vesentlige hjelpen, som en rent humanistisk etikk ikke kan gi. Da må ikke skjebnen lenger foregå mekanisk, men mennesket opplever å være ført av Gud, alt blir opparbeidet og utviklet videre slik det utfra Hans høyere visdom er til det beste for den enkelte og dennes omgivelser.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

En kort korreksjon til moderne "Alt-om-Jesus-avsløringshistorier".

Teksten på nettstedet er allerede direkte eller indirekte blitt korrigeret for noen av de mest graverende ensidighetene hos noen teologiske kretser - ved hjelp av nye erkjennelser og metoder. Her skal det gjøres ytterligere oppmerksom på noen forvirrende buketter av moderne "sensasjonsforfattere". Vi vil ikke fremme disse bestsellers publisitet ytterligere, men følgende bidrag er tiltenkt de som kjenner slik litteratur og som føler seg forvirret av den.

1. På grunnlag av skriftrullene fra Qumran gjorde slike forfattere forsøk på å skildre at de fleste beretningene om Jesus i Det nye testamentet ikke er riktige. Jesus og disiplene hans osv. hadde i virkeligheten vært militante opprørere mot det romerske regimet. *

På grunn av større troverdighet blir denne tolkningen innhyllet i en slags sammensvergelsesteori: Skriftrullene fra menigheten i Qumran, som ble oppdaget 1947-1956, var blitt holdt opptil 75% hemmelig, og særlig lærde i den katolske kirken hadde hatt kontrollen over dem. Allerede dette er ganske enkelt feil - og dette fastslås herved, selv om dette nettstedet ikke må rettfærdiggjøre noen kirke og slett ikke aksepterer at kristne skrifter holdes hemmelig. Tvert imot besto det lærde teamet av katolske, protestantiske, anglikanske, jødiske og selv ateistiske lærde. På grunn av de forskjellige meningene om de mange små, skadde papyruslappene varte det faktisk lenge før alt var offentliggjort. Men når den engelske originalutgaven om de gjeldende "lukkede sakene" ble utgitt, var 80% av Qumran-tekstene offentliggjort. I 1992, ett år før utgivelsen av en av disse sensasjonslystne pocketbøkene, der teksten på baksiden fremdeles påsto at kun 75% av teksten var offentliggjort, var også resten av tekstene utgitt såvidt det kan spores.

For å tolke innholdet måtte forfatterne stille opp en rekke i temmelig halsbrekkende teorier, for å nå frem til ovennevnte resultat ved å sammenholde dem. En gang var ikke skriftrullen fra førkristen tid, men fra Jesu tid.***) Men disse skriftene er tydeligvis fra forskjellige tider og ikke enhetlige i sine utsagn. Qumran-menigheten besto over lang tid. Den kan ikke sidestilles med essenerne med sikkerhet, heller ikke med de militante selotene, som senere hadde festningen Massada ikke så langt fra funnstedet. Qumran kunne kanskje sammenliknes med en åndelig økologisk landsby i dag. Den må ha hatt kontakter over alt, fra essenerne hadde de vel egne skikker i litt endret form, fra de skriftlærde i tempelet i Jerusalem mottok de fortrolige optegnelser om tempelskatten - noe som viser at de ble oppfattet som et sikkert oppbevaringssted fordi de ikke var umiddelbart deltakende i stridighetene med romerne - og dessuten kan de ha hatt kontakt også med enkelte seloter.

Forfatterne påstår også at essenerne ikke hadde vært asketiske munkere, men militante motstandskjempere. Alt som er overlevert om essenerne, tyder imidlertid på en pasifistisk, vegetarisk, strengt jødisk troende - esoterisk retning, som på grunn av sine rett og slett zaratustriske renhetsforskrifter søkte avsondring fra resten av verden, heller mer enn dagens munkere. I den omtalte vurderingen av essenerne som militante ble essenerne og selotene blandet sammen, uten at det ble funnet belegg for dette.

Johannes døperen, Jesus og Jakob, Jesu (halv-)bror, ville hatt de samme militante motivene "som essenerne". Også denne vurderingen, som i tillegg presenteres i forbindelse med det

forutgående som et faktum, kan ikke bevises gjennom Qumran-skriftene. Jesus, Jakob og Johannes kan praktisk talt ikke identifiseres som dette noen steder. Så måtte man identifisere Jakob som f.eks. "rettferdighetens lærer", åpenbart en ledende personlighet i denne menigheten, men dette er en teori som ikke kan bevises. Heller ikke er det bevist, og dessuten temmelig usannsynlig, at denne "rettferdighetens lærer" var en radikal selot, men det kan hende at menigheten anerkjente ham som høyere - geistlig - autoritet overfor tempelprestene, som befant seg i en oppløsningsfase. Også det som er overlevert om Jakob selv, passer ikke til dette militante bildet. Jakob -ikke disippelen Jakob, men nevnte Jesu bror, som ledet den kristne urmenigheten i Jerusalem etter Jesu korsfestelse - hadde etter all sannsynlighet en utpreget tolerant, stabil karakter. Han måtte så å si sette seg mellom Petrus og Paulus eller formidle mellom de stridende disiplene for å holde menigheten sammen.

For dessuten å kunne påstå at Paulus hadde vært en romersk agent som hadde forfalsket det hele, måtte ytterligere en kunstig konstruksjon stables på beina, nemlig at romerne hadde iscenesatt pågripelsen for å føre alle bak lyset. Men dette kan heller ikke bevises. (Vår tekst "Kristusveier..." vil gå nærmere inn på Paulus, i tillegg til mange andre emner, bla. om at uansett hvilket syn man kan ha på de tradisjonelle problematikkene hans, f.eks. hans holdning til kvinner - så er hans visjonære opplevelser og erkjennelser uansett autentiske, men riktignok kun dersom noen virkelig overhodet påtar seg å befatte seg inngående og praktisk med mytiske opplevelser, som sensasjonslystne forfattere åpenbart ikke har gjort.)

Qumran-rullene er ganske enkelt noen av mange andre skrifter fra denne tiden, som bit for bit gir opplysninger om noen av datidens skikker. Noen andre skrifter fra disse århundrene har allerede lenge vært kjent som apokryfer, og andre ble først funnet i nyere tid (som f.eks. funnene fra Naq Hammadi, som gir endel opplysninger om troen til de tidlige kristne i Egypt.) Det som står fast er at menneskene i Qumran var gudstroende, og at de var bevandret med Jesu lærer når det gjalt mange holdninger og skikker -de lærene som står i Bibelen, og ikke de angivelig militante lærene til den Jesus som sensasjonsforfatterne skriver om. Det er absolutt mulig at Johannes døperen opprinnelig stammet fra essenerne eller qumranernes strenge trosgrupper eller at han var en velkommen gjest hos dem. Like sannsynlig er det at Jesus traff disse menneskene. (På vår nettside "Kristusveier" blir det imidlertid også begrunnet at han traff mange kretser og at han ikke automatisk stammet fra den skolen som han traff elevene av.)

2. Flere forfattere sluttet seg til de nevnte spekulasjonene om Jesus, med mange detaljer om den jødiske historien, men uten at de nevnte motsetningene lot seg oppløse. Siden en del av denne litteraturen også reduserer Jesu oppstandelse til et historisk, ytre ritual hos de sene egypterne og ev. essenerne og de tradisjonene som bygger på dette, blir nettopp det fornyende som Jesus skapte i denne sammenhengen, skjult for leserne. Samtidig ville det ikke være et tap for de sammenhengene som fremstilles mellom historiske grupper, som essenerne og tempelridderne, dersom man ikke hadde brukt dette anti-oppstandelses-dogmaet. En del av det som Jesus fullbrakte, som kun kan begripes mytisk, gikk allerede i tidlig kristen tid utover forstanden til enkelte jødekristne og gnostiske menigheter, og derfor er det nytteløst å ville prøve å bevise, med deres oppfatning, at det som de hadde forstått, faktisk var det hele. Andre hadde forstått andre deler av sannheten, noe som vises både gjennom de tidlige kristne, som trodde på en omfattende betydning av oppstandelsen, og gjennom de som brukte stridsskriftet fra Filipevangeliet. Paulus, som egnert seg særlig godt som busemann, var slett ikke den eneste kilden til de tradisjonene som holdt fast ved den åndelig og materielt forvandlende oppstandelsen. Mennesker som møter denne kristne tradisjonen, som er bredt anerkjent gjennom kirkehistorien, kun med en viss aktelse, kan komme nærmere sannheten enn de som lettsindig bortforklarer alt som ikke passer inn i konseptet deres.

Dersom slike aktiviteter kan utarte til en stadig besudlig av Jesus Kristus, kan dette også få åndelige følger, som gjør dette til mer enn et rent menneskelig anliggende.

3. Det har også vært spekulert over flere angivelige "graver med Jesu knokler", flere i Israel og andre steder. I et område som Midt-Østen, hvor gravrøvere har alltid herjet - er det f.eks. "forsvunnet" en knokkelbeholder fra en slik grav - tusenvis av slike beholdere lagres i museer, og mengder av knokler er blitt fjernet og friggitt til ny begravelse et annet sted osv., alt dette gjør det nesten umulig å finne frem til pålitelige opplysninger om personene. I slike tilfeller nytter det heller ingenting, selv om navnene ofte er skrevet inn. Og man kan heller ikke utelukke likheten mellom navnene i forskjellige familier ved hjelp av sannsynlighetsberegning.

En historisk helhetsforskning ville ikke gå ut fra den forutsetningen at oppstandelsen i overført betydning ikke kan ha funnet sted. Likeledes ville det tilsvare dagens vitenskapsnivå at man ikke prøver å forstå profetiene som kan henføre til Jesus utelukkende som en kilde med utspring i Jesu subjektive forhåpninger for 2000 år siden, men å ta i betraktning, at de kan henvise til noe helt reelt, hvor en endelig utgrunnelse må vente til profetiene eventuelt oppfylles.

Mer informasjon om dette (på engelsk): <http://dukereligion.blogspot.com/2008/01/talpiot-tomb-controversy-revisited.html>

* 4. Det finnes en rekke andre spekulasjoner om Jesus, som alle kom til forskjellige slutninger. F.eks. tesen om at Jesus var tilhenger av den kyniske filosofiskolen i Hellas... Andre ville til og med likestille Jesus med Moses eller med en egyptisk farao eller med Julius Cæsar eller med en militant bysantinsk keiser. Selv om det er helt åpenbart at så mangt ikke kan stemme...

** Det er også påfallende at slike bøker ikke nevner det faktum at det også ble funnet ekstra gamle evangelietekster fra det 1. århundre i Qumran, som sammenliknet med dagens evangelietekster (f.eks. Markus) viser, at de ble gjengitt temmelig originaltro.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Naturvitenskap og Gudstro.

For å rettfærdiggjøre naturvitenskapelige bidrag.

At det finnes mennesker som også i trosspørsmål trenger støtte fra ytre observasjoner, tall, måling, veiing, anerkjenner Jesus i tilfellet med Thomas, som kan betraktes som naturvitenskapstype blant disiplene, og som dermed kan være et forbilde for svært mange, spesielt i vår tid. Da han fikk anledning til å undersøke om det virkelig var Jesus Kristus som sto foran ham, sier Jesus: „vær ikke vantro, men troende". Det vil si at den nye erfaringen som Thomas har gjort nå skal omsettes gjennom ærlig, dyp ettertanke på en slik måte, at roten til hans tvil forsvinner og „det går et lys opp for ham": - at Jesus i det hele tatt må si dette etterpå, betyr også at Thomas ikke var en skeptiker som nå er helt "nedslått" på grunn av ytre realitet og nå er „tvunget til å tro", kanskje av frykt for straff, men at Thomas også etterpå har beholdt sin evne til å komme til nye overbevisninger av seg selv. Likevel har han nok fornemmet at det også finnes andre muligheter for egen overbevisning enn ytre observasjon. Jesus visste hva som var det riktige for Thomas. Han ville ikke tvinge noen - dette ville hatt karakter av en domstol, og det kan heller ikke ha vært hans hensikt å provosere noen til avvisning, som ikke var moden for en beslutning.

En vitenskap som nedtoner empirien = oppsamlede erfaringer - hver gang noe ikke passer inn i det gamle bildet, er ikke verdig å bli kalt vitenskap. Sanne genier, som Einstein, drev ikke med en slik forvaltning av kunnskapene, men konsentrerte seg derimot i sin forskning alltid på ting som var uforklarlige. Også denne søken kan være en av mange veier til Gud -

så lenge motivene er ærlige og vitenskapen ikke korrumpes gjennom økonomiske eller andre problematiske interesser.

Imidlertid er de ytre naturvitenskapelige arbeidene - observasjon, oppstilling av hypoteser og deretter teorier og verifisering av dem - ikke alltid tilstrekkelige i åndsvitenskapelige og trosrelaterte spørsmål. Det er ikke alltid et vesen til stede som viser oss en høyere, utvilsom virkelighet som kanskje er reproducerbar (som hos Jesu disipler), eller som åpner for oss erkjennelsen av et slikt (som nevnt i Johannes 1, 51). Likevel finnes det mange tegn på at det finnes nivåer både i og utover menneskenes vesen, som ikke stammer fra det kjente fysiske spekteret av krefter og stoff, men som kun viser seg der i sin utstrekning: Livskrefter, sjelelige impulser, tenkning, bevissthet... (noen eksempler befinner seg på forskjellige steder i hovedteksten i Kristusveier.net). Mange ganger avsløres de gamle "førvitenskapelige" tradisjonene i forskjellige kulturer seg som en eldre form for erfaring og "vitenskapelighet". Også i dag er det mulig å anvende spesielle fremgangsmåter for iakttagelser og tolkning, som for eksempel kan ses ut fra Goethes naturvitenskapelige observasjoner eller de erkjennelsesteoretiske arbeidene av Rudolf Steiner, som bygger på disse. Også nyere vitenskapelige teorier, fra kvanteteorien til de vitenskapspersoner som er i ferd med å utvikle en ny biologi, en ny geo- og astrofysikk osv. og til sist et nytt vitenskapelig "paradigme" eller verdensbilde, går i denne retningen, riktignok som regel uten å søke en passende metodikk til de nye teoriene, slik Steiner gjorde.

Derfor er det foreløpig slik at de vitenskapelige resultatene a.) kun viser et bitte lite utsnitt av virkeligheten,

b.) at naturvitenskapens fundament er stadig blir mer relative, Materie viser seg som fortettet energi eller til og med som fortettet ånd, en energiform kan til og med anta hastigheter over lysets hastighet i det uendelige (tachyoner...), underveis kan de "bli yngre", tiden blir enda mer relativ enn i relativitetsteorien, dermed kan de forsvinne ut av rommet vårt og dukke opp igjen fra et slags hinsides/transsendens - slik at også rommet blir mindre absolutt enn det det så ut til å være gjennom rommets såkalte "krumming". Det som blir tilbake, er den ikke begripelige kybernetiske "informasjonen", som er uten materie og energi og som derfor ikke kan beskrives med tradisjonelle midler. Her kan man kanskje snakke om "bevissthet".

c.) Selvsagt er ikke det gamle verdensbildets sammenbrudd på langt nær noe "Gudsbevis", men likevel en forberedelse. For mange er dette nok, siden de var blokkert gjennom dette foreldede materialistiske verdensbildet og nå kan gå mer direkte skritt mot Gud. Men, se på det, dette fortsetter: for hva er denne "informasjonen" eller de andre nevnte ubegripelige prosessene i universet? Hva/hvem skaper stadig ny materie og energi og løser den opp igjen? Hva/hvem er det som regulerer livets grenser mellom liv og død og som tillater overskridelser, på samme måte som mellom søvn og våken tilstand? Hva/hvem er det som kommer til uttrykk når det stadig gripes inn i universets tid- og romforhold? Er mennesket, som kan oppleve seg selv i sin bevissthet "utenfra" som energi, tid og rom, faktisk et spirende "bilde" av en makt som kan dette i stor målestokk (sml. 1. Mos 1,26) ? *

d.) På toppen av det hele kommer også at kaos eller tilfeldighet mer eller mindre faller bort som svar. For denne verden og disse levende vesener, og partiklenes verden samt livets prosesser oppviser en så overmåte høy grad av orden i kaoset, av målbevissthet og mening i helheten som i et enhetlig kunstverk, av manglende mellomledd som ville være nødvendige for en tilfeldig evolusjon, osv. Allerede gjennom disse erkjennelser blir det klart at det er blitt vanskeligere IKKE å tro enn å tro - på en sentral urintelligens som bestemmer begynnelsen og slutten på et "skapelsesprogram", og som skaper veien med skiftende lovmessigheter. På den måten er det via forstanden blitt mulig å komme til det samme resultatet som mytiske bevisstheter hos gamle folkegrupper ca. 800 før Kr. så det, slik den "høyre, mytiske hjernehalvdelen" så på Guds verk. (Andre folkegruppers "guder" var opprinnelig kun betegnelser på bestemte egenskaper hos den ene guddommen, først etter at denne overbevisningen bleknet, ble de sett på som egne "guder" og forvekslet med godt utviklede menneskelige vesen, noe som også forekom.) *På samme måte fikk ikketroende vitenskapspersoner troen på Gud, som Max Thürkau, Georg Todoroff og mange andre.*

e.) Tro som en oppstått, dyp overbevisning er noe annet enn en rent intellektuell tro på noe.

f.) Her telles også med mennesker, som mystikere, men også normalt troende mennesker,

som gir vitnesbyrd om mer direkte, forvandlende erfaringer med Gud og med Kristus, og som gjennom denne kontakten har gjort høyst reelle erfaringer med den skapende, guddommelige ånden i seg selv. Disse veiene kan også før eller senere føre til en fullstendig selvstendig bearbeidelse og erkjennelse om naturen i slike forhold. Og her begynner hovedteksten til "**".

(Et slikt erkjennelsesnivå er ennå ikke oppnådd der hvor vitenskapspersoner og teologer har diskutert med hverandre. Den som ønsker å skaffe seg et innblikk i denne diskusjonens nivå, kan lese en samtale mellom Gerhard Börner og Hans Küng i tidsskriftet "Spektrum der Wissenschaft" (tysk) av april 2006.)

I den katolske kirken finnes ensyklikaen "Fides et Ratio" (Tro og forstand/fornuft) av 1998, og pave Benedikt XVI tok dette emnet opp i sin tale i Regensburg i 2006: Tro uten fornuft eller fornuft uten tro er ikke verdt noe, fordi dette ikke rommer mennesket i sin helhet. Om dette argumenterer Michael Springer i "Spektrum der Wissenschaft" (Vitenskapens spektrum) (tysk) av januar 2007 at ethvert hull i menneskenes viten som ikke lar seg forklare rasjonelt må ikke automatisk henvises til Gud - som er temmelig uvesentlig her, her dreier det seg om helt konkrete konklusjoner, se over. Han innrømmer imidlertid at troen på at vitenskapen kan forklare hullene en vakker dag, også er en ren tro. Standen er at i dag måtte man virkelig bruke store anstrengelser for å gi den enkelte vitenskapspersonen mulighet til å holde åpent at han/hun ikke må tro på Gud ennå (noe som slett ikke trenger å være ateistisk, dvs. manglende tro uten å måtte frasi seg muligheten for Guds eksistens.)

Se også <http://www.vdw-ev.de/manifestPotsdamer-manifestet>, som ble utgitt i oktober 2005, utløste en diskusjon om en ny, "organismisk" tankemodell innen vitenskap og samfunn i Den tyske vitenskapsforening og ved institutt for fremtidsstudier og teknologisk analyse samt i nettverket Zukunft (Fremtid). Den materialistiske eller heller mekanistiske lineære tenkemåten som har hersket siden opplysningstiden, er ikke lenger tilstrekkelig.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Bevissthet, hjerneforskning og fri vilje.

I sin higen etter å treffe beslutninger har kloke mennesker i alle kulturer og til alle tider*) samlet omfattende erfaringer om menneskenes ulike sinnsstemninger og impulser, lenge før dagens forskning. Åndelige eller religiøse utviklingsretninger vitner om menneskets evne til å utvikle seg videre i kampen om etiske beslutninger istedenfor å anse alt som fastlagt på forhånd. Likevel fantes det alltid noen som hadde tendens til fatalisme, altså til å tro på en mer eller mindre sterk forutbestemt (determinering) skjebne.

Selv vår evne til å tenke er ikke en helt og holdent bevisst evne. Dersom noen bevisst vil finne ut hvordan følelsene virker inn på tankeevnen, må han/hun vanligvis være intensivt observant på dette for å bli mer sensibel overfor det. Viljens impulser er enda mindre bevisst, og det krever enda større anstrengelser for å bli 100 % bevisst på dem, for ikke å snakke om å kunne styre viljen fritt. Allerede Rudolf Steiner kjente denne viljens ubevissthet, helt uavhengig av den moderne hjerneforskningen. Men han visste også at man så absolutt kan trene seg opp til å kontrollere viljen, selv om det ikke er forsket naturvitenskapelig på dette ennå. Mange kristne opplever veldig konkret at selv mer enn dette er mulig, f.eks. å "overgi egen vilje til Gud". Selv den som ikke har så mye erfaring ennå kan greie dette til en viss grad. Her er det en instans med i spillet, som viser vei. Før eller seinere fører denne veien til et stadig mer bevisst liv. (Denne praksisen har ingenting å gjøre med å være lydig overfor en kirkes autoriteter og medlemmer.)

I denne sammenhengen peker resultatene fra noen moderne nevrologer hen mot andre konklusjoner enn det man finner i forskjellige vitenskapelige tidsskrift. De målte de biologiske

virkningene under eksperimentelle håndbevegelser og fant at beredskapen til bevegelse allerede bygget seg opp i nervesystemet idet hensikten å bevege hånden ble bevisst. Etterpå trodde testpersonen at handlingen hadde begynt, mens den faktisk hadde startet 1/100 millisekunder senere.**)

Dette bekrefter i utgangspunktet bare - som nevnt over - at menneskets bevisste tenking som regel ikke er den eneste grunnen til en handling, men at dets kompleksitet også er avgjørende i en beslutningsprosess. Det fastlagte "beredskapspotensialet" betyr derimot ikke at mennesket er forutbestemt til å følge sine ubevisste handlinger automatisk. Det ville være en lite pålitelig konklusjon. Den frie viljen er altså slett ikke motbevist, slik mange mente. Men utfra disse erfaringene ("feltforskning" gjennom årtusener) kan man med rette anta at det rene intellektet ikke er nok til å kontrollere den "frie viljen". Intensjoner og gode forsetter kan kun være et første trinn mot en ansvarlig egenrolle. I tillegg må man også undersøke de underbevisste følelsene og viljens vanepregede, ubevisste impulser. Da blir man raskere bevisst det "nevrale beredskapspotensialet". Det er altså absolutt mulig å etterstrebe et mer ansvarlig liv.

I tillegg bør man vurdere at når f.eks. det elektriske potensialet i nervene måles, ville den klassiske naturvitenskapen kun snakke om "årsaker". Fra et menneskelig synspunkt kan man her se en "virkning", som et piano som spilles av hele vesenet, inkludert sjel, psyke og vilje. På et rent naturvitenskapelig, biologisk nivå kan det ikke tas avgjørelser om dette. Samtidig kan ikke biologien avgjøre om og hvordan Guds virke er tilstede i denne kompliserte menneskelige organismen***). Men den kan stille vitenskapelige spørsmål om dette. Den kan f.eks. foreta testmålinger på hva som endrer seg i mennesket når noen gjennom bønner kjemper mot en uønsket viljeimpuls****). Men denne metoden er ikke tilstrekkelig til å vurdere hva bønner "er" for den troende.

*) Se imidlertid forskjellene i de arkaiske, magiske, mytiske og intellektuelle... utviklingstrinnene hos menneskets bevissthet - hvordan de fremstilles i Generelle synspunkt på naturreligioner og "Religion som gjenforbindelse med Gud.". I visse epoker ble kilden til menneskets følelseskraft mer identifisert utenfor mennesket, og i andre mer i mennesket selv. Dagens muligheter for å utvikle bevissthet er representert i detaljer i vår hovedtekst del 1 basert på de ulike stadiene i Jesu liv. I dag kan for eksempel mennesket lære mer bevisst - i motsetning til den tidligere, mer instinktive måten - f.eks. sterkere lære å observere sammenhengene mellom hans/hennes omgivelser, miljøet rundt og Jordens. Slik skapes det i samfunnet, i tillegg til sosiale og økologiske erkjennelser, også generelle etiske og religionsfilosofiske synspunkter.

**) F.eks. i "Spektrum der Wissenschaft", april 2005.

***) Se også vår side "Naturvitenskap og Gudstro".

****) Se også vår fremstilling angående "Bearbeidelse av det daglige livet".

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Informasjoner om : Jesus Kristus og ernæringsspørsmål.

Forhistorien: I 1. Mosebok (Genesis), 29, heter det: Og Gud sa: "Se, jeg gir dere alle planter som setter frø, så mange som det finnes på hele jorden, og alle trær som bærer frukt med frø i. De skal være til føde for dere." Dette kunne bety at menneskene først og fremst har tygge- og fordøyelsesorganer som en frugivor (frukteter) (og ikke som en alteter, som kan tenkes, når de fleste dyr bare kan inndeles i kategoriene rovdyr, altetere og gressetere.) Etter den (f.eks. i For-Asia arkeologisk beviste) syndfloden derimot til Noah, 1. Mos 9,3: "Alt som lever og rører seg, skal være til føde for dere... Men kjøtt med blod i, det som livet er knyttet til, skal dere ikke spise." Alt dette gjalt i en tid før nåtidens folkeslag, og ikke bare, såfremt

overleveringene er riktige, de senere jødene.

Etter utvandringen fra Egypt ble dette bekreftet i 5. Mosebok (*Deuteronomium*), 14,3-21, og det ble tilføyd flere detaljer. Etter floden dreide det seg tilsynelatende i prinsippet om å tillate alt og kun om å unngå de stoffene som var absolutt minst ernæringsmessig uegnet. Her kunne det i noen tilfeller trekkes moderne ernæringsvitenskapelige slutninger. Riktignok fantes det fremdeles steder, hvor det ble henvist spesielt til plantekostens spesielle betydning, uten at dette ble bindende foreskrevet for alle, se *Daniel 1,8*.

Ofte virker det som om det er en sammenheng mellom de dengang mer utbredte, i dag neppe gjennomførbare, forskriftene om dyreofring og spising av offerdyrets kjøtt. Allerede profeten Hosea (6.6) overbrakte budskapet: "For jeg vil ha troskap, ikke slaktoffer, gudskjennskap heller enn brennoffer". Idet Jesus tok dette opp, sa han: "Hadde dere skjønt hva dette ordet betyr: Det er barmhjertighet jeg vil ha, ikke offer" (*Matt. 9,13 og 12,7*). Til Lukas 22,11, hvor Jesus spør hvor han kan spise påskelammet - som slett ikke dukker opp i nattverden som fulgte - finnes det tidlige, kristne "apokryfe" skrifter (som rundt år 400 ikke ble tatt opp i den bibelske kanon), for eksempel "*Ebioneerevangeliet*". Der kan man lese: "Forlanger jeg kanskje å spise påskelammet sammen med dere?". De arameiske språket pleide å bruke litt færre ord for slike setninger, og gjorde det dermed mulig med forskjellige lesesmåter når tonefallet ikke lenger var nærværende. Dette førte til forskjellige oversettelser, som egnet seg fremragende for gjensidige bebreidelser.

(De jødisk-kristne menighetene som praktisk talt er forsvunnet - de ble nemlig senere islamisert - var en ekte og viktig del av den tidlige kristendommen, selv om de i en rekke spørsmål adskilte seg fra de andre kirkene, slik eksempelet over viser.)

Apostlenes gjerninger 15,19 beretter om utsagnet til Jakob, menighetens leder i urmenigheten, at (hedninger frelst av Paulus) "Derfor mener jeg at vi ikke skal lage vanskeligheter for de hedningene som vender om til Gud. Men vi skal skrive til dem at de skal holde seg borte fra det som er gjort urent ved avgudsdyrkelse, og fra hor, fra kjøtt av kvalte dyr og fra blod." Derimot påpeker den tidlige kirkehistorikeren Eusebius, i apokryfene og apostelaktene (se over) at Jesus, Johannes, Petrus, Jakob osv. selv i det minste vanligvis ikke spiste kjøtt.

Matt. 15,11-20 / Mk. 7, 17-21 viser riktignok at Jesus la mer vekt på "det som går ut av munnen" enn på "det som kommer inn i munnen", selv om dette er knyttet til fariseernes spørsmål om å vaske hendene før man spiser. Dette er den samme verdinormen som viser seg i setningen om å se bjelken i det egne øyet og flisen i den andres. Dvs. at det dreier seg om å begynne hos seg selv fremfor frykten for ytre påvirkning. Det er derimot ikke en forskrift om å måtte spise kjøtt.

Iflg. *Luk. 10,8 anbefalte* Jesus disiplene å spise det som deres gjestgivere tilbød dem mens de var på vandring. Dermed er det ikke automatisk sagt, at dette er likegyldig. I arabiske områder kan det den dag i dag føre til helt uberegnelige reaksjoner hvis noen avviser en velment matrett eller drikk, dersom vedkommende ikke gjør dette på en meget diplomatisk måte. Dessuten var datidens disipler utstyrt med evnen til at selv de mest skadelige stoffer ikke kunne skade dem (*Markus 16,18*). Det er derfor uten mening å rive slike bibelord ut av sammenhengen og generalisere dem ubegrenset.

Kroppen er et verktøy, og et verktøy har behov for ansvarlig pleie.

Beslutningen om hvilken ernæring som er riktigst for ham/henne, må hver enkelt ta for seg selv.

[Tyske/engelske oppdateringer](#)

Den som leter etter informasjon om moderne, vegetarisk ernæring, kan f.eks. finne dette her: <http://www.ivu.org> (Nettstedet* er ikke ansvarlig for andres nettsteder og støtter ikke automatisk alle deres vekslende innhold.)

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Jesus Kristus og frelse - også i dag.

Jesus med hans disipler og andre ledsagere ble opplevd av mange i samtiden som en bevegelse til frelse for legeme og sjel. Siden dette ikke er så selvsagt lenger, må det arbeides på dette i dag.

Viljen til å bli frisk.

Jesus stilte et uforberedt menneske først et viktig spørsmål: "Vil du bli frisk?" (*Joh. 5,6*). Jesus taler til sjelen. Den syke skildrer sine ytre hindringer for helbredelse. Men gjennom spørsmålet får han også anledning til å bli seg bevisst om/at han **virkelig vil** bli frisk. Dette er første forutsetning for å forstå helbredelsen riktig. Så lenge underbevisstheten av en eller annen grunn blokkerer veien til helbredelse og hjelp, blir det vanskelig å ta i mot denne hjelpen. Da ville det ev. være mulig på ta i bruk et medisinsk førstehjelpstiltak på en eller annen måte, eller å påvirke et symptom. Men helbredelse er noe som går utover dette, og det fungerer kun dersom den syke kan gjøre det til sitt eget, altså kan forbinde det med egne selvhelbredende krefter.

Det er ikke bare de som tilhører healinggrupper og hjelpegrupper som er aktive på dette området og som er beredt til å samarbeide med pasienten, men også andre, seriøse "helere" og mennesker som støtter helbredelsen gjennom tro og forbønn.

Troens kraft.

Matt. 9,22 : En som søker helbredelse berører Jesus kun på klærne hans, og blir frisk. Jesus: "**Vær frimodig, sønn, dine synder er tilgitt**". Den som har troserfaringer, vil under denne troens kraft forstå noe høyst realistisk i sitt forhold til Gud, som gjør helbredelsesprosessen mulig. Riktignok viser den såkalte placebo-effekten i medisinen litt av kraften i menneskelig overbevisning (der f.eks. sukker inntas idet man mener at det handler om et medikament). Likevel skjer det ikke slike dyptgripende omvendelser i de sykelige prosessene, slik de forekommer ved helbredelser ved hjelp av troen. Jesus er også urbildet på et kroppslig, sjelelig og åndelig sunt menneske i videste forstand.

*Utdrag fra kapitlet "Spørsmålet om miraklene" i vår hovedtekst**): Jesus Kristus henviser ikke bare til "kosmisk energi", slik mange helere i vår tid gjør det, og som de føler strømme gjennom seg, men han henviser til troen, troen på en helbredelsesmulighet gjennom ham, til syvende og sist gjennom Gud via den ytre synlige Jesus.

Også i dag finnes det helbredelser, som opprinnelig ble opprettet hos disiplene gjennom bønn og med forbindelse til det i menneskets indre som er forbundet med Jesus og som vil helbredelsen og menneskets fullkommenhet, som så, iflg. Jesus, til og med kan gjøre „enda større gjerninger" enn han selv (*Joh. 14,12-13*).

Selve den åndelige helbredelsen og det sjelelig-åndelige fremskrittet som er forbundet med dette, blir riktignok værende en nåde som ikke lar seg tvinge, uansett hvor mye mennesket gjør for å forberede seg.

Helbredelsene var ofte „tegn", handlinger i det små som sto for noe større, mer grunnleggende. I forbindelse med helbredelsen av den blinde på sabbaten svarte Jesus, at det ikke dreier seg om å se synder som grunn for sykdommen, men om „den gjerning Gud vil dere skal gjøre: Tro på ham som Gud har sendt". *Sml. Joh. 5, 6-9, Joh. 6, Joh. 9, 3 o.a.*

I dag er det på grunn av mange oppdagelser og grensevitenskapelige erkjennelser ikke lenger utenkelig at Jesus faktisk kunne påvirke naturkreftene. Å kunne se dette fenomenet i øynene kan være viktig for dagens menneskesyn og for en helhetlig eller kristen helbredelse osv.

Håndspåleggelse.

Ikke alltid, men ofte, brukte Jesus og disiplene håndspåleggelse for å oppnå helbredelse. Denne praksisen brukes noen steder fremdeles. Personen som legger hendene sine på hodet eller skuldrene til den syke, sier samtidig frem en bønn, helst ledsaget av menigheten. Dette støtter innlevelsen og bevisstheten om å være et redskap for Guds hjelp. Dette kan forstås symbolsk. Men på grunnlag av oppdagelser fra moderne helbredelsesbestrebelse - deriblant befinner det seg også bekjennende kristne - vet vi, at dette er en realitet. I den tidlige kristendommen ble det her snakket om "pneuma", livsåndedrettet, eller Den hellige ånd*), som ble formidlet. Denne praksisen ble brukt både ved forbønn om helbredelse og ved velsignelse, til dels forbundet med andre handlinger. *Se f.eks. Matt. 19,13; Mk. 8,23; Mk. 10,16 (Velsignelse av barn), Luk. 4,40-41 (Helbredelse og åndeutdrivelse), Luk. 24,50 (Velsignelse av disiplene), Apostlenes gjerninger 6,6 og 19,12 samt 28,8.* En helbredelsesforbønn er imidlertid ikke nødvendigvis anvist ved håndspåleggelsen. Dette kan også gjøres på lang avstand - selv om dette kan være vanskeligere.

Sjelelige lidelser.

Helbredelsen av psyken og livskraften eller kroppen henger tett sammen. En god "sjelesørger" eller livsrådgiver kan derfor også ha innflytelse på psykosomatiske lidelser - dersom fornuftige råd omsettes i praksis istedenfor å la feilene få fortsette i livsførselen.

*Utdrag av kapitlet "Den hellige iver og... emosjonene" fra 'hovedteksten' *):* Jesus levde i en konstant „positiv skjelve for Gud" og medfølelse med menneskene... Hos normale mennesker er nesten alltid emosjonene blandet med pirremekanismer i underbevisstheten – som biografisk er svært forskjellige og som opptrer sterkt forskjellig, men som er temmelig like i sin grunnstruktur. Men ... å skille slike mekanismer fra egne reaksjoner, **å analysere dem** istedenfor å fortrenge dem og til slutt være i stand til å mestre dem, eller **overlate dem til Gud**, det er en lang læreprosess. Som regel nytter det svært lite å prøve å behandle hele problemkomplekser på vanlig måte. Det ville være mer effektivt, først å finne frem til noen enkelte kategorier av problemene, og samtidig å skille bevisst om det dreier seg om en „bjelke i det egne øyet" eller om en "flis i den andres øye" (*Matt. 7, 1-5*), og så se hvem som er ansvarlig. Mange kristne skoler ville først fremheve det første, fordi det er vanskeligere, og det må først læres å analysere egne problematiske gjerninger, og fordi disse ofte kan korrigeres selv. I den psykologiske praksisen ville ofte heller det andre perspektivet, som offer, stå i forgrunnen. Til slutt skal bemerkes at begge sider likevel mer eller mindre har en medvirkende rolle.

En anvendelig metode til dette kan være: 1. å analysere den negative impulsen man finner, hvordan opptrer den konkret, hvordan ser den ut i det indre (f.eks. angst, hat og raseri, likegyldighet og hovmod, overdreven tvil, ...). 2. å vente rolig en liten stund istedenfor å gruble for dypt for å bli mest mulig klar over hva det hele handler om. Så 3. deretter overgi det nesten fysisk følbare problemet til Gud gjennom bønn**). 4. vente rolig, til det dukker opp en følelse av lettelse.

Dette kan etter litt meditativ ***) trening oppleves som en strøm som strømmer ovenfra og bort og deretter en fornyende kraft som strømmer ovenfra og inn. En annen mulighet er å "puste ut" negative emosjoner osv. med pusten, idet man vil overgi det til Gud, og ved innånding gjøre det mulig å motta det positive fra Guds nåde (*en liknende metode er de kristne munkenes stadige bønn på fjellet Athos, som nevnes i kapitlet "Stillheten i ørkenen" i vår hovedtekst.*)

Mentale problemer.

*Utdrag av kapitlet "Forklarelse" i hovedteksten *):* Det finnes „positiv tenking" og positive "affirmasjoner" (bekreftelser). Disse kunne riktignok, dersom de ikke ble praktisert egoistisk eller med storgalskap, sette tanken i en tilstand som kunne være beslektet med det som kommer fra Gud, det kunne åpne døren til dette. Litteraturen om dette emnet mangler imidlertid ofte slike forholdsregler, slik at dette kan ende i selvbedrageri.

"Skjebneproblemer".

I den moderne helbredelsen av psykiske sykdommer kan man noen ganger oppleve at det finnes tilfeller, hvor en helbredelse ikke er mulig (ennå) eller ikke er "tillatt". Dette likner litt "programmenes" nivå. Det kan hende at den syke skal eller "vil" lære noe av sykdommen. Men også her er en løsning sammen med Gud tenkelig. Les mer om dette i foregående avsnitt "Viljen til å bli frisk".

Juridiske spørsmål.

En ren, kristen helbredelse gjennom bønn inkludert håndspåleggelse er sikret gjennom grunnlovens frihet til religionsutøvelse (f.eks. i Tyskland). Men den som vil utøver dette utenfor kirkens private kretser eller vil tilby dette som tjeneste, bør informere seg nøye på forhånd om det lovmessige i dette. Dersom det under slike seanser skulle finne sted aktiviteter som kan tolkes av andre som diagnose eller direkte terapi - selv om dette skjer gratis eller på grunnlag av frivillige bidrag - må enten ha avlagt en naturlegeeksamen eller være ordinert som lege (åndelige helbredere kan f.eks. ofte føle seg frem til sykdommer, selv om deres metoder ofte avviker fra - samtidig som den har likheter med - den klassiske urkristne helbredelsen). Selv om det ville være ønskelig at lovgiverne kunne håndtere de spesielle egenskapene ved disse aktivitetene på en ubyråkratisk måte, anbefaler også "hovedforbundet for åndelig helbredelse"****) at det avlegges en eksamen i naturmedisin. Teoretisk er det tillatt med en forenklet utgave av dette, dersom det kun utøves psykologisk rådgivning eller åndelig helbredelse. Om denne forenklete formen kan realiseres over alt, er et annet spørsmål. (...)

I England er f.eks. "åndelige helbredelser" allerede generelt akseptert og også tillatt i sykehus.

Uavhengig av rettslige spørsmål bør den som søker frelse likevel bruke egne muligheter, som et sunt kosthold eller gymnastikk og så langt som mulig sørge for tilstrekkelig med søvn, og å be.

*) 'Hovedteksten' behandler disse og andre punkter utfra en bredere blikkvinkel, - nemlig når det gjelder mulighetene for en menneskelig utvikling overhodet, altså utover "helbredelse" i smalere forstand.

***) Generelt om best mulig indre holdning ved bønn, sml. også siden vår "En bønn for fred..."

****) Se siden "Kristen meditasjon".

*****) World Federation of Healing - forskjellige grupper over hele verden. <http://www.wfh.org.uk>
Det finnes enkle, effektive bibelske former for helbredelse med intens forbønn blant de evangeliske frikirkene, som hos baptistene eller pinsemenighetene, men også på noen katolske valfartssteder, som Lourdes, skjer det usedvanlige helbredelser gjennom bønn og tro.

(Nettstedet vårt er ikke ansvarlig for andres nettsteder og støtter ikke automatisk alle deres vekslende innhold.)

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Om kristen velsignelse.

Som troende kristen kan du velsigne alt og alle såfremt du føler at du står i samklang med troen og når du har innstilt deg på Gud med dette. Det finnes ikke bare den velkjente velsignelsen fra prest eller pater i *4.Mos (Numeri) 6:23 - 7:1*.

DU - som menig person - kan også utdele velsignelse. Du trenger ikke noen formel til dette og trenger ikke å snakke høyt, det er kun den indre holdningen som trengs, meningen er denne: "Herrens velsignelse være med dere, slik Han vil det". Gud vil ikke mistolke din velsignelse. Denne skikken er blitt sjelden, men den kan være nyttig.

Det finnes mange bibelsteder som handler om velsignelsen. Her er noen typiske aspekter til velsignelsen: *Sak 8:13, Apg 3:26, Ef 1:3, 1 Pet 3:9-12, Hebr 6:7*. Her er noen flere bibelsteder om dette: *Matt 5,44 eller Lk 6:28; Rom 12:14; 1. 1. Mos (Genesis) 9:1; 5. 5. Mos (Deuteronomium) 11:26; Sal 115:13, Ordsp 11:25*.

*) Det er innlysende at dersom f.eks. våpen velsignes, vil nok englene ha problemer med slike "velsignelser"

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Beklagelser som mulig bestanddel av kristen praksis.

Mange kristne kretser, nettopp strengt troende, vekker det ensidige inntrykket at kristne bør helst føye seg i sin skjebne og avholde seg fra å kritisere verdens utvikling: Det er bedre å be for forbedringer eller å forsøke å gjøre andre ting. Men at man kan "klage bittert" hos Gud - se *Klagesangene* i Det gamle testamentet - forekommer veldig sjelden, unntatt i litterær form ('Don Camillo og den ærverdige Peppone'), og blir i sjelden undervist offisielt i kirkene. I den private bønningen kan det heller forekomme. Dersom man sammenlikner den jødiske skikken ved Klagemuren i Jerusalem med denne situasjonen - uten å ville anbefale noe liknende for kristne - blir det helt tydelig at det her dreier seg om en mulig, uhyre viktig bestanddel av troen.

Særlig når de spesifikt kristne verdier og tilsagn - sml. f.eks. bergprekenen *Mt. 5:5 "de ydmyke skal arve jorden"* blir stilt overfor den utviklingstendensen som fremdeles hersker i verden, kan tanken oppstå, at kristne kanskje ikke kan omgås med denne typen tilsagn. Tilsagn er ikke noen ubetinget ensbetydende med tilgivelse, som finnes - eller ikke. Men det finnes løfter. Når disse blir innfridd, kan avhenge av menneskets modenhet, eller av om de kan mottas gjennom bønn. "Himmelriket (trenger) seg fram, og de som trenger på, river det til seg". *Mt. 11:12*.

Det var ikke lenger klart hva det var man måtte klage over. Over andre mennesker? Eller over de djevelske makter - som noen teologer hadde bortforklart - og som kunne ha medvirket til å forføre menneskene? Alle kan ha sin del av ansvaret. Her dukker det ofte opp et omsvøp "dette var tillatt" (ofte med et menneskelig tenkt "fordi...", f.eks. "fordi menneskene må alltid lære å skille mellom ting"). Men er denne "regien", som kan eller ikke kan "tillate" noe og dermed spiller ut Herrens spilleregler, det aller høyeste? Det ville være svært korttenkt, dersom noen ville gjøre Gud selv ansvarlig for alt det onde i verden eller for alle typer "tillatelser". I de første århundrene snakket og skrev kirkefedrene - som ennå i dag er høyt ansett i enkelte kirker - om de overleverte engelshierarkiene som står mellom Gud og menneskene. Andre, gnostikerne, snakket utover dette også om såkalte "arkonter", som ofte hadde problematiske egenskaper. Også andre kulturer har tatt opp slike erfaringer på sin måte, f.eks. er den tibetanske dødsboken full av anbefalinger om hvordan man skal omgås med slike vesen etter døden. Nettopp det som gjelder de grunnleggende tingene som går ut over menneskenes småborgerlige kritikk kan en dag komme til å bekrefte at det her dreier seg om en ikke helt feilfri "regi" under den Aller høyeste, men også under Kristus - men som likevel står særdeles "høyt" sammenliknet med menneskene eller med direkte negative krefter. Denne synsvinkelen er også et bidrag til det gamle spørsmålet filosofene stilte om "teodice" eller om forholdet mellom Gud og det onde i verden (dets "rettferdighet").

Konklusjon: Det er riktignok mulig å klage hos Gud, for Han er fortsatt den riktige instansen, men det gir ingen mening å klage over Ham. Denne klagen kan også bety å overgi Gud innsiktene med de tilhørende, oppkjørte menneskelige følelsene, selv om disse følelsene gjelder urett fremfor sorg (*Mt. 5:6*). Siden dermed løsningen overlates til Gud, fremstiller

denne klagen en spesiell type intens bønn. Kjærligheten eller respekten overfor Gud/Kristus hører likevel til, dette beskytter mot å hensynke i ren negativitet som dermed ikke ville føre til Gud, men på villspor.

En annen vei er å selv la disse følelsene få komme til ro litt, slik at en klassisk, ren bønn blir mulig og hvor alt bringes frem for Gud med takk og bønn. Det er en sikker og passende holdning overfor Gud, vanligvis å be på denne måten. Men det er også tillatt å klage, såfremt dette er nødvendig og er ærlig (autentisk) ment.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

En kristen vei til bearbeidelse av livets hendelser.

- Den som - med Jesus som **målestokk** og hjelp - søker fremskritt fra egne ufullkommenheter til bedre egenskaper i fremtiden (sml. siden "...Etikk": ikke skade, men hjelpe (andre) ...), vil kanskje først **bli klar over sin egen mangel på karakter, på hvilke feil som er begått, istedenfor å skyve alle stemninger, problemer og skader over på andre** (sml. Mt 7:1 *Døm ikke, for at dere ikke skal bli dømt! 2 Etter dommen dere dømmer med, skal dere selv få dom, og i samme mål som dere selv måler opp med, skal det også måles opp til dere. 3 Hvorfor ser du flisen i din brors øye, men bjelken i ditt eget øye legger du ikke merke til?...*).

Slike ting blir så snart det er mulig, og med så mye indre ro som mulig (sml. vårt kapittel i hovedteksten "Stillheten i ørkenen") og like samvittighetsfullt som når man skal gjøre ferdig et 'produkt', notert i det indre eller på papir og gjennomgått etter muligheter til forbedring samt i å lykkes. Dvs. at en egen innsats er påkrevd: **her kan det dreie seg om bønner om dette, og da kan det komme hjelp i forhold til troen. Men resultatene vil avhenge av innsatsen og må oppfølges med endringer og justeringer i tenkemåten, med mer vaksomhet mot negative følelser og til syvende og sist også ved å endre innstillingene.** Det hele blir enklere, jo flere små detaljer den iakttakende slik oppdager ved seg selv og deretter overgir disse enkeltvis til Gud i en bønn. (Sml. kapitlet "Den hellige iver og synspunkter på emosjoner".)

Nettopp dypt inngrodd livsvaner er vanskelige å endre, fordi de er forankret i personlighetens ubevisste lag. Derfor er det ofte nødvendig å ha masse erfaring og kjennskap til årsaker i under- og ubevisstheten (likevel kan det i enkelttilfeller også lykkes umiddelbart, som for en røyker, som fra det ene minuttet til det andre slutter å røyke for alltid utfra en sterk beslutning. Sml. kapitlet "Jesus forklares...").

Denne "iakttakelsen og bevisste bearbeiding gjennom bønnen" kunne allerede være en åndelig vei som kan føre svært langt og som kan ledsage en person gjennom hele livet, men som gjennom intens anvendelse også kan bringe vesentlige fremskritt på kort tid. De "dypere lagene" som skal bearbeides bør kanskje bearbeides mer, selv om de allerede har gjennomgått vesentlige endringer.

- det vil også inntreffe impulser som gjelder **samvittigheten** ... (sml. Mt. 5,5 og 5,9 ...).

(Denne metoden er først og fremst nyttig når det dreier seg om å forbedre holdninger som psykologisk sett i forveien allerede ligger innenfor "normale rammer". Når det dreier seg om å forbedre tilstander som i dag til en viss grad gjelder som sykelige, ville det være nyttig å bruke en erfaren psykolog som ledsager aktivt, siden det i slike tilfeller ofte er vanskeligere å iakttå og bearbeide egne svakheter, og fordi arbeidet med dette da delvis overlates til en annen. Derom en person har virkelig store vanskeligheter med å iakttå seg selv, selv med bistand fra en ledsagende psykolog, ville det ennå være mulig at den ledsagende personen ber for vedkommende som tillegg til en egnet terapi. Forutsetningen er at det søkes hjelp, for selv Jesus stilte det kjente spørsmålet "vil du bli frisk?" Sml. siden vår "...Helbredelse".)

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Kristne synspunkt på økonomiske og sosiale spørsmål.

Først må det konstateres at mennesket ifølge nyeste samfunnsøkonomiske forskninger *) ikke er dette rent egoistiske vesenet som den liberaløkonomiske teorien har forutsatt til nå. Det er kun en liten del som handler ifølge rene egeninteresser. For de fleste spiller andre verdier en like stor og ofte avgjørende rolle, som frivillig, gjensidig samarbeid. Denne "gjensidige altruismen" fører like lite som egoisme til det beste for fellessamfunnet, men kan istedenfor føre til klikkdannelse. Da hjelper kun bevisste, konsekvente etiske beslutninger.

Her kan psykologiske og religiøs-etiske synspunkt være et utgangspunkt. Mennesket er innrettet som et individuelt og sosialt vesen. Både en sunn - og ikke overdreven - selvbevissthet og en solidarisk holdning overfor medmenneskene kan opptrenes med riktig åpenhet. Der hvor det kun synes å være den egoistiske siden som eksisterer, har den altruistiske siden enten ikke fått utfolde seg eller er blitt undertrykket av det vestlige samfunnets harde "skoler". De sosialistiske samfunnene la ensidig vekt på solidaritet, men lot den andre siden, menneskets frihetshungrende og individualistiske side, visne og var derfor ikke egnet til å ivareta det som menneskene er innrettet for. Der hvor menneskene ikke finner utliknede forhold, blir dette før eller senere satt til uttrykk gjennom kritikk osv. Enten lærer man tidsnok av dette, eller det går nedover. Dette gjelder også for tendensene i dagens globale samfunnsøkonomi, som er kjennetegnet av verdensomspennende storkonserner. Jesus ber oss om først å løse våre egne problemer (*Matt. 7*).

Riktignok kan ikke verdiene i bergprekenen (*Matt. 5-7*) ** oversettes direkte i samfunnsmessige handlingsplaner. Men likevel ville nok ikke denne bevissthetsdelingen være Jesu mening, f.eks. å handle etter påbudet om nestekjærlighet i det private livet, og bruke nøyaktig de motsatte prinsippene i yrkesmessige eller samfunnsmessige funksjoner. En seriøs etikk *** må kunne stå sin prøve på alle nivåer og til syvende og sist gjelde for hele verden. F.eks. verdien av barmhjertighet og at Jesus i praksis nettopp henvendte seg til de fattige, er uten tvil samfunnsmessig relevant også utover kirkelige sosiale tjenester - og må også gjelde for menneskenes omgang innenfor konsernene. Også *Matt. 22,21* har svært praktisk betydning, idet Jesus her godkjenner en "tiende" ved siden av barmhjertighet, dvs. en bestående gave på 10 % for religiøse eller veldedige formål, i tillegg til den romerske skatten. Hjelpsomheten i Jesu mening beror imidlertid på frivillige beslutninger, det er ikke mulig å avlede umiddelbare tvungne omfordelingskonsepter av den. Budene 9 og 10 gjelder fremdeles "Du skal ikke begjære ... som hører din neste til." Til tross for alle bestrebelsene på å forbedre den sosiale situasjonen, holdes de forskjellige skjebnene i Guds hånd. Lignelsen i *Matt. 25,14-30 / Lukas 19* tar for seg kjente, materielle saksforhold. Sammenhengen (hos Lukas f.eks. en tollers etiske holdning, hos Matteus f.eks. den forutgående lignelsen om brudepikenes troskraft) viser imidlertid at det her skal anskueliggjøres noe som går utover det å øke materielle verdier. Dette blir enda tydeligere hos f.eks. *Luk. 12 / 33*, hvor sjelelige verdier stilles over de jordiske. Likeledes legges det stor vekt på å gi materiell eller økonomisk hjelp og støtte til fattige og uheldig stille, i motsetning til at det materielle generelt blir foraktet og sett på som verdiløst. Her kommer det f.eks. an på om pengene eller eiendommen er et mål i seg selv eller brukes til noe meningsfylt - *Matt. 6,24*: om det umulige i å tjene både Gud og mammon. F.eks. å lyve og bedra, drive mobbing og iverksette prosjekter som kan være skadelige for (ikkekriminelle) medmennesker og andre skapninger, er ikke en ansvarsbevisst, sosial handling, slik Jesus viste oss det i alt han gjorde. Jesus lærte oss heller ikke at man alltid skal sette såkalte "ting som må gjøres" i forgrunnen.

Forbudet mot renter er kjent i islam. Men både jøder og kristne kan finne liknende anvisninger i bibelen (i Det gamle testamentet er dette forbudt):

Esekiel 18:8 og 9: "Han låner ikke ut mot (annen oversettelse: forhøyede) renter og driver ikke åger. Han holder sin hånd fra urett og dømmer rett i strid mellom mann og mann. Han følger mine forskrifter og tar vare på mine lover i troskap. Den som gjør dette, er rettferdig, og han skal få leve, lyder ordet fra Herren Gud."

Se også *Esra 7:24* (forbund mot renter, toll og skatt i bestemte yrker);

Salomos ordspråk 28:8 ble ofte bekvemt utlagt slik at omgangen med de pengene som utgjorde renten var til syvende og sist likegyldig, fordi pengene uansett ville komme de fattige til gode igjen gjennom de rike. Men der hvor det i dag brukes penger stikk imot de fattiges eller fellesskapets interesser, er ikke forutsetningene i verset oppfylt. For å oppfylle verdifordelingen i dette verset, kommer det nettopp an på hva pengene brukes til.

IMed hensyn til renter, se også i Det nye testamentet: *Mt. 23:23* og *Mt. Kl. 17:24*.

Det som er av størst interesse for denne utarbeidelsen er det som gir stoff til ettertanke når forholdene som Det gamle testamentet er oppstått under, ikke tas med i betraktningen. Derfor blir det her ikke gått nærmere inn på 5. Mosebok (*Deuteronomium*) 23,20.

Bibel oppfordrer til ikke å oppta lån unødig (*Salomos ordspråk 22:7*) og planlegge framsynt (*Salomos ordspråk 21:5*) samt hele tiden lære mer angående visdom og forstand (f.eks. *Salomos ordspråk 4:5-8*). Det oppfordres til å spare, den tidligere nevnte "tienden" skal legges til side hvert år, slik at man kan reise til de religiøse festene og ha gaver klare til dette (*5. Mos 14:22-27*). Paulus oppfordret kristne til å legge noe til side hver uke, slik at man hadde noe til rådighet for medkristne som hadde kommet i nød (*1. Kor 16:1,2*), og oppfordrer til en måteholden omgang med materielle ting (*1. Tim 6:8*). Jesus går ut fra, at det må regnes ut om det er nok penger før man f.eks. kan starte et byggeprosjekt (*Luk. 14:28*). En bæredyktig økonomisk handling er også i dag et høyaktuelt tema ettersom det er en beklagelig mangelvare: privat, samfunnsmessig og offentlig gjeld er hovedårsaken til økonomisk ustabilitet verden over. Nettsiden Kristusveier forfølger ingen politiske mål, derfor blir det kun gitt generelle synspunkter.

*) Iflg. Ernst Fehr, direktør for institutt for empirisk samfunnsøkonomisk forskning ved universitetet i Zürich, iflg. intervju i "Spektrum der Wissenschaft", mars 2002, "Reziproker Altruismus...".

***) Disse verdiene blir drøftet på en mer inngående og åndelig måte i *kapitlet om bergprekenen i vår hovedtekst del 1*.

***) Se også vårt kapittel "*Etikkens grunnlag*"

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Generelle kristne synspunkt på samfunn og politikk *).

Matt. 22, 21; Mk 12,13-17; Lk 20,20-26: "Så gi keiseren hva keiserens er, og Gud hva Guds er" er en realistisk holdning når det gjelder betaling av skatt til det romerske herredømmet. Dette viser også en klar forskjell mellom statlige og religiøse funksjoner. Samtidig er det ikke noen fundamental underkastelse overfor øvrigheten som er ment, *Apostlenes gjerninger 5,29*: "...En skal lyde Gud mer enn mennesker." Derfor rettfærdiggjør heller ikke Jesus automatisk alle svikt når det gjelder "ting som må utføres".

På den ene siden kan ikke bergprekenens generelle verdiskala (*Matt. 5-7*) osv. oversettes direkte i samfunnsmessige handlingsplaner. Likevel ville nok ikke det være Jesu mening, f.eks. å handle etter påbudet om nestekjærlighet i det private livet, og bruke nøyaktig de motsatte prinsippene i foreninger eller politiske funksjoner. En seriøs etikk **) må kunne stå sin prøve på alle nivåer og til syvende og sist gjelde for hele verden. F.eks. ville det ikke være forenlig med den sannferdighet og ansvarsbevissthet som Jesus demonstrerer, å gjennomsette seg med uredlige metoder overfor medkonkurrenter, å bedra offentligheten og iverksette prosjekter på bekostning av andre mennesker og som kan være skadelige for (ikkekriminelle) medmennesker og andre skapninger. På den måten kan et kristent engasjement også kreve selvstendig tenking som går ut over ensidige tankemønstre om "venstre" eller "høyre".

Mt. 7:3-5 "...Ta først bjelken ut av ditt eget øye! Da vil du se klart nok til å ta flisen ut av din brors øye" er tydeligvis ikke en oppfordring til at den enkelte utelukkende skal konsentrere seg om sine egne svakheter - som enkelte kristne kretser kan gi inntrykk av. Det skal kun være en livspraksis at man alltid begynner med seg selv - slik at man er desto friere, og uten

å overføre egen skyld til andre, til å formane eller kritisere andre konstruktivt, der dette synes å være nødvendig. Dette kan igjen gjelde på det personlige planet og overfor politikere.

Et profetisk råd befinner seg i *Jeremia 29,7*: "Se til at den byen som jeg har ført dere bort til, må ha fred og fremgang, og be til Herren for den! For når det går den vel, går det også dere vel." Dette er en fordel til fellesskapet i sin helhet. Kristne blir også oppfordret i *Matt. 5,13*, *Matt. 13,33* osv. til å interessere seg for samfunnet og være "jordens salt".

Likevel kan det være situasjoner, hvor kristne føler at de må ta avstand fra samfunnsmessige misforhold: *Johannes åpenbaring 18,4*: "Fra himmelen hørte jeg en annen røst: Dra bort fra henne (fra byen Babylon), mitt folk, så dere ikke tar del i hennes synder og ikke rammes av hennes plager!"

*) Dette nettstedet forfølger ingen politiske målsetninger. Her blir det kun gitt generelle impulser til dette emnet.

**) Se også vårt kapittel "*Etikkens grunnlag*"

Se også vårt kapittel "*Kristne synspunkt på økonomiske og sosiale spørsmål*"

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Filosofi og kristendom - kommentar til Habermas sin tale "Tro og viten" i 2001*) - med anmerkning om andre filosofiske retninger -.

Filosofen Prof. Dr. Jürgen Habermas, som hittil har vært ansett som ikke-religiøs, innså viktigheten av religiøse forestillinger også som grobunnen for verdiene og det sosiale samholdet i et verdslig samfunn. Menneskets likhet med forestillingen om Gud, skapt med evnen og retten til frihet, kan også ha noe å gi til "religiøst umusikalske", som han ser seg selv. Verden forblir henvist til forsoning og tilgivelse - altså til verdier som stammer fra religionen. Han henviser til "lidelsene hos de uskyldig mishandlede, fornødrede og myrdede, som overgår alle tenkelige, mulige mål for rehabilitering". "Det tapte håpet om oppstandelse etterlater en merkbar tomhet" (i det sekulære samfunnet).

Hos opplyste kristne finner Habermas betydningsfulle egenskaper, som verdslige tenkere på sin side burde yte noe igjen for til disse kristne:

- *Den religiøse bevisstheten må bearbeide de erkjennelsesmessig "dissonante" møtene med andre konfesjoner og religioner.* Anmerkning: I enkelte kretser i Europa kan man ane en viss imøtekommenhet i felles omgang, selv om dette er noe begrenset. Synspunkter som kunne være vesentlige for en økumenisk eller tværreligiøs dialog, befinner seg spredt i vår hovedtekst og på noen ekstrasider, f.eks. angående *kirkene* eller *etikken*.

- *Videre må det (mennesket) innstille seg på de vitenskapelige "autoritetene".* Anmerkning: Sett ut fra dette nettstedets ståsted er det vitenskapelige flertallet ofte ikke på noen måte fullstendig oppdatert eller ville aldri innrømme dette av økonomiske eller andre grunner. Denne formen for autoritet er derfor blitt tvilsom i forhold til mange spørsmål. Også på det vitenskapelige området mangler det en interdisiplinær åpenhet og den nødvendige pluralismen. Dette gjelder nettopp for vesentlige spørsmål som angår menneskenes bilde av seg selv, for eksempel når det gjelder genteknikk (hvis problematikken Habermas også nevner), men også i de andre naturvitenskapene. Dette problemet blir tatt opp igjen mange steder sammen med trinnene i evangeliene gjennom hovedteksten. Men det er riktig at det er nødvendig med en dialog mellom religion og vitenskap. Det er bare det, at ifølge våre erfaringer må også de nyere strømningene i naturvitenskapene **) involveres, dvs. også "outsider-forskning" osv. Dessuten må det også tas hensyn til religiøse erkjennelser som stammer fra bevisst bearbeidelse av religiøse dybdeerfaringer, istedenfor bare til teologiske tankemodeller. Bare på den måten er det mulig å unngå at man snakker forbi hverandre.

Dialoger som hittil har vært ført på bakgrunn av foreldede vitenskapelige paradigmer (grunnforutsetninger, verdensbilder) eller innskrenkede forestillinger om kristendommen, kommer til kort i denne sammenhengen. Også åndsvitenskapene kan profittere av en slik prosess, idet mennesket blir til et menneske igjen, dets sjel til en sjel, istedenfor til en ren kjemisk hjernefunksjon.

- *Den religiøse bevisstheten måtte gå inn på "premissene i en forfatningsstat...". Han henviser til hvilken destruktivitet som kan oppstå uten dette trinnet på det religiøse området.* Anmerkning: Denne tilpasningen av moderne kristne til frie verdier er delvis også et skritt i retning mot den opprinnelige kristendommen, før plomberingen gjennom statlige inngrep siden 325 e.Kr.

Mens altså kristne eller religiøse kretser tilpasset seg språklig i omgang med verdslige innretninger, ville man ifølge Habermas måtte innstille de rent verdslig tenkende og talende kretser inn på deres egentlige tenking i dialog med kristne eller religiøse mennesker istedenfor bare å "eliminere" "det som engang var ment". Sekulære flertall burde ikke kunne gjennomtvinge flertallsavgjørelser i spørsmål som er vesentlige for de troende, uten at de selv har grundig tenkt over hva de selv kan lære av innsigelsene fra slike grupper.

Anmerkning: Ja, nå bør naturvitenskapspersoner, politikere osv. i samtaler med kristne faktisk innstille seg på det særlige, som ligger i begrepene "bevare skapelsen", "skapning", ja, selv "menneske" i forhold til begreper, som kosmos, biosfære, økologi, levende vesen, homo sapiens... .

Habermas satser på en formidrende "tredje part" mellom religion og vitenskap: en "demokratisk oppklart common sense" (sunn menneskeforstand/-fornuft) og på et "postsekulært samfunn", som innstiller seg på at de religiøse gruppene fortsetter å bestå.

Anmerkning: Hittil fungerer ikke dette optimalt, i f.eks. Tyskland, eller kun dersom i det minste de store kirkene må bli tatt mer eller mindre med i diskusjonsprosessene. I USA er f.eks. de enkelte religiøse aktivitetene mer akseptert, men de religiøse verdiene når frem til det sekulære samfunnet i en form som gjør dem nesten ugenkjennelige.

*) FAZ/ SZ 15.10.2001 eller tysk Internettekst,

**) se også vår side "Naturvitenskap og Gudstro"

*****) Anmerkning: Habermas og andre filosofiske retninger:**

Jürgen Habermas tilhørte "Frankfurterskolen" i tillegg til Theodor W. Adorno og Herbert Marcuse, som med sin "kritiske teori" hadde stor innflytelse på studentbevegelsen i 1968, og innbefattet datidens forvrengte nymarxistiske, opplysende og ateistiske tenkemåter.

Særlig har Günter Rohrmoser kritisert 68-bevegelsens teori og praksis siden 1969 utfra et konservativt, filosofisk og teologisk ståsted. Han så deres 'utopi' som erstatningsreligion (og dermed som konkurranse til kirkens lære om 'frelse/eskatologi'), og forsøkte å redde Augustins gamle lære om "to riker (villet av Gud)" - religion og stat - opp mot dette.

Både representanter fra Frankfurterskolen og dens konservativ-kristne og økonomisk-liberale motstandere var og er til dels i dag flink til å oppliste alle argumentene ensidig, som synes å tale mot de andre eller som feilaktig prøver å fremstille "motparten" som en enhetlig blokk. Dermed har de ene gått glipp av en sjanse til å søke differensiert etter det som ville være verdt å bevare av gamle verdinormer, og de andre gikk glipp av å se differensiert på det som ville rettferdiggjøre de nye, sosiale bevegelsene utover de forvrengte ideologiene - som var det egentlige emansipatoriske motivet hos begge. Riktignok har mange mennesker i Tyskland og andre steder gjort fremskritt i denne diskusjonen, fordi de ikke lenger var beredt til å la seg presse inn i de gamle "frontlinjene" fra 1968. I forskningen er dette fremskritt riktignok ikke tilstrekkelig fulgt opp - det utgis fremdeles bøker der motparten blir gjort ansvarlig for alt det vonde i verden og der meningsfellenes handlinger fremstilles som plettfrie.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Generelle kristne synspunkt på økologiske spørsmål *).

1. Mos 1:26-28 "a sa Gud: «La oss skape mennesker i vårt bilde, som et avbilde av oss! **). De skal råde over alt ... på jorden... " betyr ikke på noen måte, - slik dette ble omsatt i praksis - at mennesket har lov til å omgås ansvarsløst med miljøet. Tvert imot er det her snakk om den opprinnelige visjonen om en menneskehet som ble skapt helt til sist og som utgjør skapelsens øverste spiss, med egenskaper som likner de guddommelige. Derfor dreide det seg om et menneskes naturlige autoritet, som kunne "navngi" andre vesener, og som absolutt kunne omgås dem ansvarlig. 1. Mos 2:15 beskriver dette ansvaret slik: "Så tok Herren Gud mannen og satte ham i Eden til å dyrke og passe hagen". Dette "passe" henviser til en levende skapelse, som utfolder seg videre. Senere falt mennesket (*sml. historien om Paradiset*) ut av denne enheten med Gud og Hans skapelse og ble egoistisk. Siden grunnlaget nå var falt bort, måtte mennesket opparbeide seg alle åndelige grunnlag på nytt igjen, istedenfor å kreve paradisisk fullmakt.

Også i Det nye testamentet ble skapelsen sett på som viktig: I *Rom 1:20* heter det, at "Hans usynlige vesen, både hans evige kraft og hans guddommelighet, har de fra verdens skapelse av kunnet se og erkjenne av hans gjerninger." *Rom 8:19* "For det skapte venter med lengsel på at Guds barn skal åpenbares i herlighet " (annen oversettelse: "på det frelste mennesket", dvs. på det fullkomne mennesket.) *Rom 8:22* "Vi vet at helt til denne dag sukker og stønner alt det skapte samstemt, som i fødselsrier". *Markus 16:15* "Og han sa til dem: Gå ut i hele verden og forkynn evangeliet for alle som Gud har skapt!" (Se også *Kol 1:23*). Nå hjelper Jesus Kristus. Heller ikke han tar ansvaret for sine medmennesker og medskapninger fra menneskene, men hjelper dem, slik at menneskene kan være "fullkomne slik deres himmelske Far er fullkommen." (*Matteus 5:48*), dvs. slik som det opprinnelig var tenkt - slik at de er seg dette ansvaret bevisst****. Først da kan skapelsen bli ett igjen. Men dette forutsetter at de også aksepterer denne hjelpen. At mennesket fortsetter uten Gud, kalles til og med i *Rom 1:20* "uten unnskyldning".

I *Johannes åpenbaring* (om dens karakter, se *del 2 i vår hovedtekst*) blir det riktignok bla. beskrevet katastrofale hendelser som kan ramme naturen og menneskeheten eller deler av den. Men ingen steder blir disse følgevirkningene i en tid med guddommelige korreksjoner vist som positive eller som de egentlige guddommelige mål, og ingen steder i åpenbaringen blir mennesker unnskyldt, som har bidratt til at arter dør ut eller til andre katastrofer, og de blir absolutt ikke oppfordret til å bidra til slike ting heller.***) Tvert imot blir denne lettferdige sivilisasjonen i åpenbaringen betraktet ytterst kritisk. Åpenbaringen endrer ikke den positive visjonen i resten av Det nye testamentet, f.eks. bergprekenen (*Matt. 5* "De ydmyke skal arve jorden ...").

Om "kreasjonisme", særlig utbredt i engelskspråklige land: vår side representerer ikke noen former for "-isme". Bak skapelsen av verden og menneskene skimtes det at det faktisk må finnes en ren guddommelig visdom istedenfor det rene tilfeldighetsprinsippet. Se også vår side "Naturvitenskap og Gudstro". Det er også tillatt å tvile på mange usikre arkeologiske eller geohistoriske tidsangivelser. Men de som forstår de "7 skapelsesdagene" i 1. Mosebok som 7 dager med hhv. 24 timer i samsvar med dagens betydning, bør erkjenne dette som en tolkning: Troen bør ikke stå eller falle ved dette punktet. Dagene slik vi kjenner dem, forutsetter den ferdig oppståtte/skapt jorden samt dagens dreininger, som jo ikke fantes i begynnelsen. Allerede i bibelen selv blir det slått fast, at "for Gud er tusen år som en dag". De 7 dagene kan absolutt bety noe helt reelt, men "tidsrom", "skapelsesykluser" uten nærmere bestemt varighet. Å anse nettopp de mest omfangsrike skapelsesprosessene som de korteste, burde på bakgrunn av nye oppdagelser snart være like lite holdbart som mange arkeologiske forestillinger som har hersket hittil. Bibelen inneholder rikelig med antydninger om at Gud allerede før Moses åpenbarte seg for mennesker, som Henok og Noah. Vår tids skapelseshistorie rekker tilbake til en gammel, muntlig og senere skriftlig overlevering - av ekte - fordums opprinnelse, som det kan finnes deler av også i andre kulturer. I forskningen

er det f.eks. kjent at det finnes påfallende likheter med det sumeriske Gilgamesj-eposet. Det betyr ikke at 1. Mosebok (Genesis) må være avskrift av dette. Men det minner oss om at Abraham stammet fra Mesopotamia.

*) Dette nettstedet er ikke politisk aktivt. Derfor er det kun generelle målestokker som diskuteres her, og ingen handlingsplaner for enkelte av dagens politiske saksspørsmål.

***) Dette kan ses på som en spesiell form for en pan-en-teistisk begynnelse ("Gud kan også gjenfinnes i sin skapelse") - må ikke forveksles med panteisme ("Gud er i alt"). Guds direkte forbindelse med skapelsen bringes imidlertid til veie her ved hjelp av menneskene (sml. også Joh. 14:21, 14:23, 15). Og selv denne kommer først til sin rett i den utstrekning som mennesket blir seg den bevisst og nærmer seg Kristus stadig mer. Også gleden over skapelsen kan føre til Gud, men i forbindelse med en slik skapelsesmystikk er det lett å komme på avveier, hvor Gud kun er et begrep for egne materielle anliggender og ønsker.

****) Dette kan være en selvfølge i tysktalende land, men i f.eks. USA er ikke dette klart for alle.

*****) Mulighetene for å utvikle bevissthet er representert i detaljer i vår hovedtekst del 1 basert på de ulike stadiene i Jesu liv. I dag kan for eksempel mennesket lære mer bevisst - i motsetning til den tidligere, mer instinktive måten - f.eks. sterkere lære å observere sammenhengene mellom hans/hennes omgivelser, miljøet rundt og Jordens. Han/hun kan også finne frem til en "interconnective thinking" (engelsk, nettverkstenking - et begrep som ble brukt på et annet grunnlag av *Frederic Vester*) eller "multifaktoriell tenkning" (begrep brukt av *Dörner* for studiet av kompliserte økologiske sammenhenger istedenfor de gamle "lineære" hhv. "monokausale" modellene som i dag er ubrukelige: = "1 årsak → 1 virkning". Se også vår side "Bevissthet, hjerneforskning og fri vilje"; samt sidene "Grunnlag for etiske verdier", "Kristne synspunkt på økonomiske og sosiale spørsmål", "Kristne synspunkt på samfunn og politikk", "Filosofi og kristendom..."

Se også vårt kapittel "Grunnlag for etiske verdier"

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Det ufødte liv *.

Begynnelsen på det menneskelige livet:

Konservative og kritiske kristne er stort sett enige om at menneskelivet starter ved unnfangelsen.

Bibelen gir mange eksempler på menneskelivet som enhet, fra den guddommelige opprinnelsen - via livets kontinuitet gjennom generasjonene - og hen til de forskjellige alders- eller utviklingstrinnene hos den enkelte. I dette ligger det ikke på noen måte noe om "liv uten verdi eller menneskeverd" i tiden før fødselen eller i en eller annen tilstand i forbindelse med alderdom og sykdom.

I sin "*Handbuch der christlichen Ethik*" (Håndbok om den kristne etikk) (tysk) nevner Prof. *Böckle* noen teologer fra historien - originaltekstene er tildels ikke å finne - som påstår at det er eggets fastsettelse (nidasjon) kort etter unnfangelsen, som er det vesentlige tidspunktet. Moderne naturvitenskaper vil ikke fastsette seg helt. Men også naturvitenskapelige resultater viser kun flytende overganger mellom stadiene i et menneskeliv fra befruktet eggcelle og til voksent individ. Hvor man enn leter etter en grense som det menneskelige livet angivelig skal begynne ved, så vil dette alltid være vilkårlig. F.eks. *embryologen Erich Blechschmidt*: Den en gang av *Haeckel* oppstilte "biogenetiske loven", som forfektet at embryoet gjennomgår dyriske stadier fra utviklingshistorien, er foreldet: hvert organ utvikler seg etter plan i forhold til sin rolle i mennesket. I dag kan embryoene filmes med ultralyd. Samtidig hevdet *humangenetikeren Prof. L. Lejeune*, at allerede genene i den befruktede eggcellen inneholder en plan over den voksne organismen, man kan kanskje si at de er det fysiske motstykket til denne planen. Også innen hjerneforskningen, utviklingsnevrologien og psykologien finnes det beslektede resultater. Gjennom helhetsforskning kan også

bevissthets- og hukommelsesprosesser registreres ved stadig tidligere utviklingsstadier. Dermed har denne verdiholdningen betydning ut over de religiøse kretsers grenser.

Et annet spørsmål er imidlertid hvordan man omgås praktisk med slike anskuelser.

Budet "Du skal ikke slå ihjel" - 2. Mos 20 - ble forstått som "Du skal ikke myrde" i gammeltestamentarisk tid, selv om forestillingen om hva som er mord og hva som er å slå ihjel senere endret seg. I bredere betydning blir budet brukt som målestokk på alt menneskelig liv, og av vegetarianere til og med utover dette til dyrelivet. Den moderne ideen om et interreligiøst "verdensetos" ** inneholder "en kultur som har respekt for alt liv" som ledetråd.

Men uansett må den gravides livssituasjon, med alle vanskeligheter, engstelser, samvittighetskvaler osv., tas alvorlig - slik dette gjøres i enhver seriøs svangerskapsrådgivning, selv om hun gjerne kan oppmuntres til å bære frem barnet og få tilbudt hjelp - istedenfor å fordømme alle generelt som bærer med seg tanken på å ta abort. Kvinnen selv tar som regel ikke denne avgjørelsen på en lettsindig måte. Man burde også trekke inn mannens medansvar i dette, istedenfor å lesse alt ansvaret over på kvinnen. Dersom målet er å redusere antallet svangerskapsavbrudd så mye som mulig og til slutt unngå dem helt, er det i tillegg til individuelle bestrebelser helt avgjørende at samfunnet tilrettelegger for et liv med barn, altså tar fatt i problemer som i dag er årsaken til en del av abortene - istedenfor f.eks. å fortsette å kreve enda tyngre last fra de sosialt svake.

De rettslige spørsmålene *:

Jesus Kristus påla menneskene en bevisst beslutning til etisk og moralsk opptreden, istedenfor å bygge på en ekstern lovfestet norm eller skikk som pålegges dem, slik det var vanlig i gammeltestamentarisk tid. Likevel kunne rettslige normer gi støtte til etiske spørsmål, slik dette er forsøkt på nesten alle livets områder.

Strafferettslige regler (som den tyske §218), uansett om streng eller liberal, ser ut til å ha en begrenset virkning på antallet aborter i internasjonal sammenlikning. Derfor er det tvingende nødvendig, som allerede nevnt, å finne andre løsninger på dette problemet.

Sammenhengen med genteknikk og forplantningsmedisin:

I vitenskapelig forskning og ved kunstig befruktning finnes det internasjonalt et "embryoforbruk", som f.eks. blir forsøkt begrenset gjennom den tyske loven om embryobeskyttelse. For tiden bidrar preimplantasjonsdiagnostikken (PGD) til å friste med nye grunner til abort.

Konsekvenser på andre områder:

Når det dreier seg om å verne om livet, måtte det også dreie seg om alle farene som de nyfødte allerede utsettes for - og særlig om de tilfellene hvor født og ufødt liv er utsatt samtidig. Miljøfarer rammer mor og embryo, det ømfintlige embryoet til og med mer enn den voksne. Dette har ofte vært ignorert av de som vil verne om livet, på samme måte er de som arbeider for å redde miljøet, ikke opptatt av problemet med svangerskapsavbrytelsene, som f.eks. bekymret *Franz Alt* allerede i 1985.

*) "Kristusveier" er ikke et politisk nettsted. Det skrives her ikke mot noen og det stilles ingen politiske krav, men kun informert i generell målestokk.

***) Se bla. vårt kapittel "[Grunnlag for etiske verdier](#)".

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Del 4: Kapitler om den gamle testamentet og andre religioner.

Det gamle testamentet, den jødiske religionen og Jesus Kristus...

med tillegg og utdrag fra hovedteksten.

Denne ekstraside er et bidrag til bedre forståelse av Det gamle testamentet og til en innbyrdes religiøs dialog. Men dette setter ikke krav om å behandle de gammeltestamentariske skriftene like utførlig som denne nettsiden behandler evangeliene og apostelhistoriene (pinsehendelsen). Likevel er det senere mulig med utvidede bidrag til denne felles arven fra jøder og kristne.

Om hvilket forhold de hellige skriftene har til hverandre.

Jesus Kristus og disiplene hans henviste ofte til hellige skrifter som var kjent for tilhørerne. Dette er altså **Det gamle testamentet**. Det inneholder en skapelseshistorie, bøker om jødernes historie, lovskrifter, profetiske skrifter, salmer, apokryfer osv. Jesus og disiplene gjør riktignok klart, at deres arbeid ikke opphever innholdet i de eldre åpenbaringene, at de ikke i første rekke opptre som skrifttydere, men at det nå dreier seg om livet i umiddelbar kontakt med Gud og Kristus. (Se også "Grunnlag for etiske verdier" og hovedteksten på "Kristusveier.net".) Dermed oppstår det så nye synsmåter overfor Det gamle testamentet.

I **Det nye testamentet** finner man også mange henvisninger til andre trosretninger fra denne tiden, f.eks. taler Johannesevangeliet tydeligvis ofte til dem som kjente gnostiske visdomslærere for å forklare disse på deres egen bakgrunn hva som var forskjellen til den kristne læren. Et enkelt eksempel er allerede betegnelsen "Det sanne lys..." i Joh.1. Noen Paulus' brev osv. tok også hensyn til kjennskapsnivået hos menneskene i kretsen rundt de gamle mysteriereligionene, nesten mer enn de jødiske overleveringene. Den som ikke kjenner disse tradisjonene, vil ikke legge merke til dette. På slike steder i Det nye testamentet finnes det ingen fordømmelser av de gamle ikkejødiske skriftene. Slike bedømmelser finnes kun på steder hvor det ble praktisert utpreget misbruk hos konkrete, degenererte kulturer, for å advare menneskene mot slike veier. Misjonens gamle, lovmessige vei gikk ut på å nå menneskene på deres eget ståsted istedenfor å forlange at de ganske enkelt skulle glemme hele sin biografi - som heller ville ha forårsaket brudd i bevisstheten istedenfor å bringe forløsning som ville hele et brudd. Det ble ikke krevd av mennesker med en annen bakgrunn, at de først måtte tilegne seg hele den jødiske tradisjonen. På denne måten var de likestilte med jødene (*sml. f.eks. Apostlenes gjerninger 15, 19*). Riktignok fantes det gnisninger blant disiplene om dette, som forekommer også i dag.

I denne formen var Jesu verk riktignok kun tenkelig på bakgrunn av Gudstroen og håpet om en grunnleggende endring, som også skulle gjelde resten av verden, slik dette var forutsett av profetene i Israel. Riktignok ville det absolutt være mulig å finne frem til det kristne med grunnlag også i andre religiøse tradisjoner enn Det gamle testamentet. Dette forsøkte f.eks. Mani, grunnleggeren av manikeernes lære, som ble særlig utbredt i Asia, senere forfulgt av kirken og som i dag så å si er utryddet. For ham var utgangspunktet Zarathustras religion i Persia, som også var monoteistisk. Hvorvidt han hadde hellet med seg i å utarbeide Jesu rolle på en riktig måte, eller han ikke hadde hellet med seg til tross for det høye nivået i hans lære (som dessuten hadde et ensidig, verdensfjernt innhold) er et annet spørsmål som ikke skal drøftes her.

Den jødiske religionen (jødedommen) har ifølge den hebraiske bibelen også frembrakt ytterligere skrifter, nemlig det lovmessige grunnlaget (*Mishna*) og kommentarene (*Gemara*) fra **Talmud** - *den babylonske Jerusalem-utgaven* -. Der hvor deler av jødedommen bestreber seg på å anvende de 613 lovene (Halacha) formalistisk - istedenfor å vurdere en situasjon i sammenheng med Guds kjærlighet og uten fordommer - kan det ofte oppstå alvorlige problemer. Liknende problemer kan f.eks. oppstå dersom kirkeretten anvendes skjematisk (eller den verdslige retten for den saks skyld).

Videre må nevnes de verkene som danner grunnlaget i den mystisk-esoteriske retningen, **kabbalistikken: Zohar (Sohar) / Sepher Jezirah**. Disse regnes til det 13. århundre, men

går sikkert tilbake til eldre overleveringer. Noe minner til og med om Egypt. (Også i dag finnes det en jødisk mystikk.)

Om Gudebildene.

"Abrahams Gud" ble opplevd både som en personlig Gud for familien, for stammen og folket, men også som universets Gud. Denne troen har først med tiden antatt den strenge monoteistiske formen som profetene alltid oppfordret til.*

I begynnelsen blir Gud kalt "**Elohim**" i Det gamle testamentet, - dvs. "guddommelige (skapelses)ånder" og ikke for eksempel materielle, overjordiske med gentekniske eksperimenter osv., slik det i dag spekuleres med i mange bøker - såfremt det fantes til dels problematiske innflytelser på jordens utvikling, er disse kommet til senere. **De semittiske** ordene „Elohim" og „Allah" (islamsk betegnelse på Gud) har det samme språklige opphavet, og kanaanittenes "El".

Først senere dukker navnet **Jahweh/ Jehovah/ JHWH** opp i Det gamle testamentet. Ifølge mystiske og åndsvitenskapelige kilder, som hos *Lorber eller Steiner*, er opplevelsen av Gud som Jehovah oppstått etter hvert som Gud dukket opp gjennom epokene. Det er kun i oversettelsene at det dessverre kun brukes de samme betegnelse, selv om det brukes flere navn for Gud i originalen. På den måten blir ikke menneskenes forskjellige opplevelsesvarianter gjennom epokene riktig belyst. Den ekte Gudsopplevelsen som Jehovah ble sannsynligvis senere tilslørt, idet personer med negative ideer til tider kan ha ført menneskene på avveier i denne sammenhengen. I mange religioner er det et fenomen, at mennesker med en forflatet åndelighet og noen ganger hatefulhet bare hadde lite til overs for profetenes korrigerende ord. Ifølge forklaringene til *prof. J. J. Hurtak i USA* må ikke alle historiene i Det gamle testamentet ha forbindelse til den virkelige „Jahwe" eller „JHWH". Men dette betyr ikke, at alle gammeltestamentariske hendelser kan bedømmes utfra den menneskelige logikken i vår tids samfunn. Gud vet bedre enn vi hva Han gjør og hvorfor, og hva Han ønsker av menneskene og hvorfor.

Messiastroen og Kristus.

„Christos" er allerede i Septuagintaen, den hebraiske bibelen som ble oversatt til gresk av jøder for jøder i det 3.-2. århundre før Kristus, benevnelsen for „Meschiach", den profeterete **Messias**. Dette er ikke en oppfinnelse av Paulus, som noen moderne forfattere trodde. Skriftrullene fra hulene i nærheten av Dødehavet (Qumran) viser, at dypt troende jøder ventet på et messiansk fredsrike i årtiene/århundrene før Kr., slik det er beskrevet i Jesaja 11. Men allerede dengang fantes det forskjellige utlegninger om vesenet Messias – også Jesu disipler hadde vanskeligheter med å forstå at med det nye, forkynte "kongeriket" dreide det seg ikke om en ytre nasjonal oppstand mot romerne, men om en åndelig utvikling som ville endre alt, et "himmelrike".

Menigheten i **Qumran** regnes ofte til de strengt troende, åndelige essenerne, den tredje grunnleggende skolen i datidens jødedom ved siden av fariseerne og sadduseerne. Helt nøyaktig dreier det seg om en uavhengig menighet som sto essenerne svært nær, og som hadde gode kontakter til de andre strømningene i datidens jødedom, i tillegg til de fredelige essenerne også til de selvstendige, militante „zelotene" og til fariseerne i Jerusalem (sistnevnte tiltrodde i sin nød denne menigheten selv opptegnelsene om tempelskatten, til tross for forskjellige anskuelser hadde de åpenbart stor tiltro til dem). „Menighetsforordning" 1QS inneholder angivelser om Messiasforventningen. Det ble til og med nevnt 2 Messiaser eller 2 nedstammingslinjer for en slik forventet Messias, som ifølge datidens rettsforhold kunne passe på Jesus: fra Josef av Davids hus og fra Maria av prestelinjen til Aaron (Dette nevner også f.eks. *Carsten Peter Thiede*, som på oppdrag fra den israelske antikkforvaltningen befatter seg med disse skriftrullene).

Ifølge profetiet i Mika 5,1 stammer Messias fra Betlehem, men dette ser ikke ut til å bli tillagt

noen større betydning i de kretsene som beskjeftiget seg med forventningene om en kommende Messias. Likevel henviser f.eks. evangelisten Matteus til dette. Mange anså dette som hans egen oppfinnelse, siden Jesus stammet fra Nasaret. Av mystisk- visjonære kilder*), særlig Jakob Lorber, som i det 19. århundre fremdeles ikke hadde funnet noe som kunne motbevise slike spekulasjoner, erfarer vi, at Jesus stammer fra et sted som heter Betlehem, ikke dagens Betlehem, men et Betlehem som ikke lenger finnes, men som befant seg i periferien rundt Nasaret.

Et sted hos profeten Daniel 9:25 henvises det ofte til Jesus: Om anvisningene til byggingen av det 2. Jerusalem (se *Nehemia 2:18*; ca. 445 f.Kr.) til den (2.) Salvedes død skulle det gå til sammen 69 "uker". Hvis man her skal forstå "årker", hver med en varighet på 7 år (sml. "sabbatårenes" betydning osv.), så ville dette faktisk henviser til tiden for korsfestelsen.

Overensstemmelser mellom jødiske og kristne teologer angående Jesus.

Mange moderne jødiske og kristne forskere er imidlertid nå kommet frem til følgende felles synspunkter:

- å anse Jesus som faktisk historisk person, født i Nasaret i Galilea som sønn av Josef og Maria (Mirjam), oppvokst i en krets med brødre og søstre,
- døpt av Johannes døperen og botspredikanten, deretter følte han seg kallet til å virke offentlig, som så førte til at Jesus-bevegelsen oppsto,
- at han ble vandrepredikant og preket om å be til en Gud og som oppfordret folket til omvendelse på bakgrunn av det kommende Guds rike.
- at han samtidig også utførte tallrike helbredelsesmirakler, f.eks. på psykisk syke, og at han hentet de fleste tilhengerne hos de samfunnsmessig sosialt svakerestilte, kvinner og syke,
- at det oppsto konflikter med jødiske geistlige i Galilea og Jerusalem, at han ble henrettet på en voldsom måte av romerne.

Jødene og de kristne beholdt likevel et par punkter som de ikke kunne enes over,

- om Jesus var den Messias som profetene hadde forutsett,
- hvordan man skal se på korsfestelsen og troen på oppstandelsen,
- hvordan den kristne læren skal forstås av det mer omfangsrrike Guds utvalgte folk - med utgangspunkt i jødedommen,
- hvordan forholdet mellom Jesus og Gud egentlig var.

(Riktignok er det utover dette også noen jøder og kristne som kritiserer henholdsvis den andre religionen uhyre skarpt. I innbyrdes religiøs dialog spiller disse praktisk talt ingen rolle.)

For en teologi som tar utgangspunkt i et religionssamfunn som både kristendom og jødedom baserer seg på, kan det være vanskelig, men for andre kulturkretser desto mer interessant, å se Kristus som et vesen, slik R. Steiner foreslår det, som så absolutt var kjent i noen av de førkristne vise, slik dette kom til uttrykk i Vishnu Karman hos hinduene, Ahura Mazda hos parsene, solvesenet Osiris hos egypterne og i den keltiske Belemis = Baldur, Apollo. Se også kapitlet „I begynnelsen var Ordet...” i denne teksten.

Se også f.eks. Rudolf Steiners kristologi, se også bla. foredragssamlingene: "De åndelige vesenhetene i himmellegemene", 1912; "Forstadier til mysteriet på Golgata", 1913, 1914; "Fra Jesus til Kristus"; "Kristologi". **)

For 2000 år siden ser vi så Kristi legemliggjøring på jorden, som målestokk for et vendepunkt i verdensutviklingen, hvordan han tar både den og menneskeheten opp i seg igjen, opp i sitt liv. De gamle kultene er til dels degenerert, slik kristendommen senere ble overfladisk, men en forskning i slike retninger ville likevel ha betydning. Kristus ville vise seg som noe som ikke passer inn i bildet av ham som garantist for makt i et bestemt religionssamfunn. Et vesen, som legemliggjør nettopp det fornyede, generelle menneskelige, den „nye Adam" fra Golgata.

Den som ikke er helt sikker på Jesu identitet/på Messias og Kristus, kan be til Gud om flere erkjennelser.

*) Om jødedommens utvikling fra den eldre tid via de katastrofale hendelsene i den tyske historien til vår tid, se også *prof. Hans Küng, Das Judentum. Wesen und Geschichte, (tysk, Jødedommen. Vesen og historie), spesialutgave 2007.* (Han tilstreber en integrert forskning, som til tross for arkeologi og kritisk forskning tar innholdet i de gamle skriftene som kilder på alvor, og som gir både kristne og jøder mange punkter som det kan lønne seg å tenke mer over. Vi deler ikke alle slutninger angående historisk-kritisk forskning som gjengis her, hendelsene med Jesus blir ofte ansett som subjektive opplevelser, men Küng er likevel åpen for en selvstendig realitet for slike opplevelser, som ennå ikke er utforsket.)

**) Også for Det gamle testamentets tid gjelder, at forskningen kanskje kan omfatte mange verdifulle impulser dersom inspirerte/ visjonære skrifter ville bli forstått og bli tatt hensyn til i sin spesielle karakter, i dette tilfellet i tillegg til Rudolf Steiner f.eks. Anna Katharina Emmerich, "Das Geheimnis (Die Geheimnisse) des Alten Bundes" (tysk, Det gamle forbundets hemmelighet (hemmeligheter). Når det gjelder tiden før syndfloden og den nytestamentariske tiden, f.eks. skriftene gjennom det „indre ord" av Jakob Lorber: www.lorber-verlag.de samt Rudolf Steiner. Mystikkens erkjennelser medfører også, at man helt kan glemme påstanden om at Jesus aldri har eksistert som historisk person eller at han kun var en simpel vandepredikant.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Zarathustra.

Zarathustras opprinnelige lærer kan ennå finnes hos parserne og i deres hellige skrift, Zend Avesta. Forskere av denne religionen i India brakte for dagen at denne religionen er eldre enn de vestlige forskerne antar, slik at de antikke historieskriverne kunne hatt rett. Videre viste det seg, at denne religionen opprinnelig ikke bare hadde dreid seg om de kosmiske kampene mellom lys og mørke, som senere ble tatt opp i de gnostiske lærene. Derimot sto den ene personifiserte Gud, kalt Ahura Mazda, som det "overgode" over disse motstridende kreftene. Begrepet for den upersonlige Gud var "Ahu" (*en adresse for vår tids beste forskningsresultater om denne religionen er: Mazdayasnie Monasterie, Mustafa Bldg., Sir Pherozechah Mehta Rd., Bombay 400001, India.*). Andre steder fant man overensstemmelser mellom de iranske overleveringene og de bibelske beretningene angående henvisningene til Noah/ Nuakh. Det er vårt inntrykk at Zend Avesta i det minste har mye til felles med en slags menneskets åpenbaring angående den forasiatiske syndfloden - dvs. med den eldste Gudstroen, som Noah trofast holdt fast ved i denne degenererte kulturen. Abraham var ikke den første som tilba en Gud. Det finnes antydninger til at det forelå skrifter til denne religionens opprinnelige form allerede før den forasiatiske syndfloden, og det er slett ikke usannsynlig at det kan dukke opp skrifter fra denne gamle tiden. Lorber kaller en av disse forsvunne skriftene "Seanthiast Elli", før floden skal Gud ha vist seg for menneskene som "Abedam", slik Han senere virket gjennom den bibelske Melkisedek.

For øvrig regnes parserne også av mange muslimske geistlige i Iran til Koranens "folk fra skriften", som jøder og kristne, dvs. ikke til de "vantro", men til de som tror på den samme Gud og som stadig blir minnet om Ham gjennom profetene. Selvsagt er også mye av den opprinnelige åndelige dybden gått tapt for denne religionen, som for alle andre religioner, som i dag må opparbeides igjen.

Mani (216-267) forsøkte å forbinde det kristne med Zarathustras religion. (...). Dette skal det ikke gås nærmere inn på her. Se den utførlige teksten på [tysk](#) eller [engelsk](#).

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Informasjoner om: Jesus Kristus og islam.

Den interreligiøse dialog

Dette Internettprosjektet er et bidrag til å øke forståelsen for forskjellige andre religioner gjennom en fredelig, interreligiøs dialog, slik den har vært ført gjennom mange år. Disse anmerkningene om islam gjør ikke krav på å karakterisere islam som helhet, særlig siden det finnes mange forskjellige skoler innen islam.

Koranen og de andre skriftrigionene.

Islam betyr "underkastelse (underkaste seg under Guds vilje)", også "hengivelse (til Gud)". Islams hellige skrift, Koranen, oppfattes som inspirasjon som er formidlet profeten Muhammed gjennom Gud eller engelen Gibril - som også kan identifiseres som erkeengelen Gabriel som er kjent i kristendommen. Det står fast at det er Koranen som har den sentrale betydningen i islam. Til utlegning spiller i tillegg også andre tradisjoner (Sunna, ordrett: "sedvane") med overleveringer fra profetens tid (Hadith) en rolle. Også en profet er i sin personlige adferd et menneske, ikke noen Gud. Man bør også huske på at det finnes muslimer som ikke har inngående kjennskap til sin hellige skrift fullt ut, slik heller ikke alle kristne har.

Kristne eller jøder blir tildels direkte tiltalt som "skriftens folk" (bokens folk, f.eks. *sura 4, 171**) og som "Dere Israels barn". Derfor kan de også arbeide med Koranen*) - selv om de som oftest ikke gjør det. Religionsvitenskap befatter seg uansett med alle religioners hellige skrifter og forsker bla. på utleggingen i et historisk perspektiv**. De hellige skriftene må imidlertid studeres med respekt. Den ene delen av de muslimske Koran-kommentatorene skrev at det eksisterer en urform av Koranen - godt forvart hos Gud - som kun er tilgjengelig for de rene englene og de rene menneskelige utsendingene. En annen del av dem utla teksten slik, at den som leser den Koranen som foreligger på jorden, skal være i en ren tilstand.

Profeten anses som sendt for en "tidsperiode" (eller mellomperiode; annen oversettelse: etter en viss tid), hvor de utsendte uteble (*Sura 5, 19**). Koranen skiller mellom troende ifølge meningen i Profeten Muhammeds lære, "bokens folk" (skriftens folk) og "de vantro". Med "bokens folk" er det særlig jøder og kristne som er ment, som ved siden av muslimene har rot i den samme tradisjonen, noen ganger også zoroastriene (*sml. Sura 22, 17**). For Koranen anerkjenner også en rekke "profeter", som overensstemmende utbredte læren om **en Gud**, fra en **hinsides domstol** og som gikk i **forbønn** for sitt folk og sin tid (*f.eks. Sura 6, 83-92, Sura 7, Sura 4, 136**). Såfremt menneskene i disse religionene tror på disse felles grunnlagene, blir de ikke selv regnet til de vantro i Koranen. (*Sura 5, 48 o.a.**) I islams første århundrer ble det ikke utøvd noen tvang på kristne og jøder om å konvertere til islam (i samsvar med Koranens lære: "I religionen finnes det ingen tvang", se *Sura 2, 256**). Abraham gjelder som en av "hanifene", som av seg selv fant veien til den sanne tro på den ene Gud.

Allah - førislamisk, gammelarabisk al-ilah - har antakelig det samme semitiske opphavet som "Elohim", et Gudsnavn i de hebraiske mosebøkene.

Som "vantro" - ordrett omtrent lyder: "tilslører" - anså man i streng forstand på Profeten Muhammeds tid polyteistene eller avgudsdyrkerne, som han kjempet mot i Arabia og som både de kristnes og jødernes bibel allerede hadde advart mot. I bred forstand gjelder i dag i islam som vantro de som ikke tror på den ene Gud eller på dommens dag. Mange ganger blir begrepet i dag brukt feilaktig og vilkårlig for alle ikke-muslimer, mange ganger til og med om muslimer som følger en annen retning innen troen.

Jesus Kristus i Koranen.

Jesus nevnes i Koranen også, i tillegg til i Bibelen (7. århundre e. Kr.). Samtidig er det

mange paralleller og mange ting som er forskjellige. Det henvises til at Koranen anerkjenner Jesus på flere steder som profet, som Guds utsendte, og også som Guds "ord" uten nærmere forklart betydning, og som en ånd av Gud (*Sura 4,171**), "skapt som Adam" (*Suraer 2, 3, 5,...**). I et velopplyst islam regnes han ihvertfall som mer enn hos mange moderne kristne teologer som kun så sosialreformatoren i Jesus! Det er kun læren om Jesus som Guds sønn - som de kristne på Muhammeds tid forsto svært jordisk - i sammenheng med den senere treenighetslæren som ikke anerkjennes i Koranen. Kristne, som kanskje kunne ha forklart meget autentisk hva som opprinnelig var ment, slik at også mennesker med et annet utgangspunkt kunne ha forstått det, fantes neppe. (f.eks. *Sura 6,101**). I *Rom 1.4* heter det, at Jesus i sin hellige ånds kraft ble "stadfestet som Guds sønn" - altså ble ikke født. De kristne kunne forsåvidt være enige med den muslimske overbevisningen om at Gud ikke er født og ikke har født Jesus, men at Han har skapt ham. Videre er det greske begrepet "logos" - som i Bibelen står for det guddommelige opphavet eller utsendelse av Jesus Kristus - også er blitt oversatt som "Ordet" i evangeliene (se over), mens dette brukes om Jesus i Koranen. Er det skjulte hemmeligheter i inspirasjonene i Koranen - som i Bibelen - som verken muslimer eller kristne til nå har kommet helt til bunns i, slik at de strides til ingen nytte om begreper? Også der hvor kristne presenterer disse lærene, som kan forstås som "polyteistisk", tilsvarer ikke dette hvordan Jesus selv utbredte sin lære: "Da skal Far (Gud) gi dere alt dere ber om i mitt navn (dvs. inderlig forbundet med Jesus)" (*Joh. 15:16*). Alt i Jesu liv dreier seg om den ene Gud som han var nært forbundet med, og som nettopp han kan føre menneskene til.

Begrepet "Logos" (i *Johannesevangeliet 1 "Guds ord"*, en betegnelse som der er forbundet med Kristus) forekommer i Paretts Koran-oversettelse (tysk) uavhengig av Jesus, men oppfattes i andre Koran-utgivelser som Guds "anliggende" eller Guds "befaling" (*Sura 13,2 og 13,11**).

Koranen ser Jesus "som Adam", som Gud skapte på jorden (*Sura 3,59**) og beretter om en "Guds utsendte" fra Guds ånd som formidlet Jesu jomfruelige fødsel ved Mirjam (Maria). (*Sura 19,17-22**). I den kristne versjonen forkynner Herrens engel Jesu fødsel av Den hellige ånd. I Koranen heter dette at Jesus ble styrket med Den hellige ånd/Åndens hellighet (*Sura 5,110**).

Ifølge Koranen forkynte den unge Jesus sin oppstandelse (*Sura 19,33**), dette kan også henvises til hans gjenkomst på "den yngste dag" (dommens dag, som kan bety de troendes oppstandelse, nevnes ofte i Koranen, s.u., *Sura 4,159**). Koranen beretter om at Gud tok Jesus levende opp til seg i himmelen (*Sura 4, 157 -159, Sura 3,55**). Muslimer og kristne er ikke enige i om Jesus ble korsfestet før himmelfarten, døde og overvant døden med hjelp fra Gud – som de kristne sier - eller om han levende ble hentet opp til himmelen uten korsfestelse - som muslimene sier. Men felles er troen på at på det tidspunktet hvor han ble hentet opp, slett ikke var "død", men f.eks. belærte menneskene. Allerede i *Sura 3,55 eller 5,48** heter det „...og befri deg" og „...skal dere vende tilbake til Meg (Gud), og Jeg skal treffe avgjørelse mellom dere i det dere (i jordelivet) var uenige om. ". Både kristne og muslimer burde kunne avvende løsningen på de resterende enkelte hemmelighetene istedenfor å strides.

Likeledes inneholder Koranen de troendes oppstandelse på dommens dag (*Sura 36,77-83, Sura 69,13-37; Suraene 75 og 99 m.m.**). Da skal Jesus komme tilbake og være vitne over de troende skriftens folk (*Sura 4,159; sml. Sura 16,89**). De som tror på Gud og dommens dag, også ikke-muslimer, "og som gjør det som er rett" (når det gjelder budene), trenger ifølge Koranen ikke å frykte dommens dag (*Sura 2,62; Sura 4,123-124; Sura 7,170**). Dommens dag er både i Koranen og i Bibelen entydig Guds og ikke menneskenes anliggende både for kristne, muslimer og jøder. (Slike sammenlikninger mellom religionene skal ikke bidra til å dra Koranens uavhengighet i tvil.)

Etiske grunnlag.

Også de etiske grunnlagene i de 3 "abrahamittiske religionene" er nært beslektet. Budene forekommer også i islam, selv om de ikke er opplistet på samme måte, bla. i Sura 17,22-39, Sura 5,38-40, Sura 2,188, Sura 4,135, Sura 2,195 og Sura 17,70* (menneskeverdighet). Koranen forbyr f.eks. på det strengeste og uten unntak drap på uskyldige (f.eks. Sura 5,27-32*). Begrepet "**Gihad**" (**jihad**), betyr kun: "kamp", betydningen "hellig krig" stammer ikke fra Koranen, men fra uttalelser fra Profeten Muhammed og islamske lovskoler.***) Det indre, åndelig-moralske arbeidet mot egne lidenskaper som ligger fjernt fra Gud gjelder som det "store jihad", som tillegges større betydning enn alle ytre stridigheter. (Sml. f.eks. Jesu budskap, "ta først bjelken ut av ditt eget øye..."- Mange ytre konflikter ville i så fall bli helt uten grunnlag.) "Ordets jihad" er troens fredelige representant. "Jihad med hånden" er den troendes, aktive, belærende eksempel. "Sverdets jihad" kalles også gjerne for det "lille jihad". Den er kun tillatt som forsvar for troende og kun tillatt "uten overskridelser" (sml. Sura 2,190*). Hvor "hardt" annerledes troende skal behandles er imidlertid også oppført i Koranen (Sura 48,29, Sura 47,4*); denne typen "heftige" passasjer kan sammenliknes med andre passasjer, som begrenser dem (som i "Det er ingen tvang i religionen", Sure 2, 256). De tradisjonelle forordningene om kjønnes omgang med hverandre inkl. forbudet mot ekteskap med medlemmer fra andre religioner osv. er svært omfangsrik.

Til islamsk praksis hører: "Vitnesbyrdet om at det ikke finnes noen annen Gud enn Gud (Allah) og at Muhammed er Guds utsendte, at de foreskrevne 5 daglige bønnene forrettes (Sura 2,177*); at den årlige fasten i måneden ramadan overholdes (Sura 2,185*); at pilegrimsreisen så sant mulig gjøres en gang i løpet av livet (Sure 2,196*); og at zakat (bidrag til sosiale formål) betales (Sura 2,177*)".

I dagens islam finnes det det ikke noen sentral instans som treffer avgjørelser om religiøsetiske spørsmål. Imidlertid vil posisjoner som deles av et betydelig flertall ansette lovkyndige sannsynligvis være bredt akseptert.

*) Det ble bla. brukt "*Der Koran, oversatt (til tysk) av Rudi Paret, Kohlhammer forlag*", en gjengivelse som tilfredsstillende vitenskapelige krav, og som skiller tydelig mellom ordrette oversettelser og tilføyelser for en bedre språklig forståelse. Her brukes den egyptiske vers-tellingene. Andre oversettelser kan bruke en av de andre to vers-tellingene, da finner du det nevnte stedet like før eller like etter det angitte versnummeret i den samme suraen. Vanskelighetene ved å oversette Koranen gjelder ikke så mye for de klare stedene som de som er angitt her. Betydningen av Koranens tekststeder ble også sammenholdt med "*Der Koran, oversatt (til tysk) og kommentert av Adel Theodor Khoury, 2007*", hvis oversettelse også anerkjennes av muslimske lærde, og hvis kommentarer tar hensyn til de islamske lovskolenes tradisjonelle utlegning.

***) De historiske "kristne korstogene" hadde heller ikke rot i Bibelen, men var menneskelige gjerninger, og har f.eks. hos mange av dagens europeiske kristne et dårlig rykte.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Informasjoner om: Jesus Kristus og buddhismen.

Her skal det gås inn på felles holdninger samt forskjeller mellom buddhistiske retninger og en kristendom som (igjen) er seg bevisst sin egen åndelige dybde. Dette forbindes imidlertid ikke med at Buddhas (500 f.Kr.) liv og lære skal belyses inngående. *) Det er kun kjernepunktene som blir grundigere behandlet.

"Det store intet" og "jeget".

Kjernen i **Buddhas** opprinnelige lære, slik den fremdeles danner grunnlaget for "Hinajana"-buddhismen, er menneskets stadige frigjøring fra alt som ikke tilhører kjernen i menneskets vesen. Sansenes ytre og indre krav, som fører til lidelsen, skal erkjennes som "ikke tilhørende selvet" ("anatta") og utslettes gjennom en tilsvarende livs- og skoleringsvei i tillegg til meditasjon osv. og til sist munne ut i en Nirvana-tilstand. Dette har særlig den senere retningen "mahajana"-buddhismen som oftest misforstått - den som ellers brakte utvikling, f.eks. en tydelig medfølelse med alle vesen, istedenfor å flykte ut av verden. Denne retningen tolket det nevnte, stadig tilbakevendende begrepet om ikke-selvet på en slik måte at det overhodet ikke ble noe Jeg til overs etter at de egoistiske, negative egenskapene var lagt bort. Tilsvarende har den en tendens til å se Nirvana som et "intet". Men Buddha selv talte under beskrivelsen av hans største erfaringer om å: "... utvikle oppmerksomhet på pusten for å skjære over distraherende tanker, betrakte forgjengelighet for å kvitte seg med forestillinger om at "jeg er". Betrakning av forgjengelighet støtter forståelsen av at vi ikke har full kontroll. Og den som innser at vi ikke har full kontroll, blir kvitt forestillinger om at "jeg er". Da oppnår han lindring (nibbana) her og nå." (*Suttam i Anguttaranikaja 9, nr.41 ...*).

I dette kan man fornemme at også **Jesus Kristus** oppfordrer til lutring av de forskjellige menneskelige egenskapene og til at hver og en begynner med seg selv istedenfor å kritisere andre. (*Les mer om dette i hovedteksten på Kristusveier.net*). Videre identifiserer han heller ikke seg eller sine disipler med verden eller med verdslige gjøremål, men beskriver dem som ikke tilhørende verden - men med mer ettertrykk enn i den opprinnelige buddhismen - som en som lever og virker i denne verden (*Joh. 17*), som vil forvandle denne verden som surdeig. For å forklare disse overensstemmelsene trenger vi ingen ytre overlevering slik mange av dagens forskere tenker seg det - selv om det nok kan ha vært kontakt.

Uansett er det så mange vidtgående overensstemmelser mellom Jesu og Buddhas utsagn om livets spørsmål, at det gjennom årtier var mange som antok at Jesus hadde preket buddhisme. Men dette stemmer ikke. Man kan like gjerne påstå at han preket den ene eller den andre lære. I vår hovedtekst drøftes det blant annet at slike delvise overensstemmelser beror på åndelige realiteter, som logisk nok alle som har tilgang til dette, kan oppfatte på liknende måte, uten å skrive av fra hverandre.***** Det er dette som utgjør den styrken som religionene har til felles overfor et materialistisk og egoistisk samfunn - og som bare ikke nyttes tilstrekkelig. Overensstemmelser og kontakter mellom religionene endrer likevel ikke at alle har sine egne og nettopp derfor har forskjellige veier.

Blant de **kristne mystikerne** er det Meister Eckehard som ligger nærmest det østlige, upersonlige synet. Blant de buddhistiske retningene kan Nichirens lære kanskje danne en bro. Blant de **andre indiske filosofene** er det Sri Aurobindo - med sin partner, "Moren" - som ligger nærmest det europeiske personliggjørende eller intrinsiske synet. Han gikk gjennom Nirvana og erkjente - sannsynligvis slik mange kristlige mystikere gjorde - at det bak opplevelsen av "Nirvana" finnes noe som er helt noe annet enn "Det store intet". Han taler om det "høyeste" og ønsker å bringe visse aspekter av dette "høyeste" ned til Jorden. Det finnes de som ser Sri Aurobindo som en bro som fører dem tilbake til kristendommen - riktignok til dens egentlige innhold, hvor det f.eks. dreier seg om den helt reale "Kristi etterfølger" og den kraften som Jesus selv lot bringe til uttrykk i sin oppstandelse.

Den "siste virkelighet" og søken etter Gud

Riktignok er de menneskelige egenskapene som skal lutres i den jødiske og kristne troen i tillegg knyttet til begrepet synd overfor Gud. Her handler det først og fremst om å overholde religiøst funderte etiske normer, mer nøyaktig, om å overvinne alle egenskaper som skiller oss fra Gud. Vanligvis hersker den overbevisning - også blant de fleste buddhistene selv - at det ikke finnes noen Gud i buddhismen. Derfor utgjør de etiske spørsmålene hos de forskjellige religionene en henvisning til en "siste virkelighet" hinsides det materielle livet, hva nå enn dette innebærer hos de enkelte religionene. Men dette er kanskje ikke helt korrekt. Buddha har aldri påstått at det ikke finnes noen Gud, men på grunn av datidens

omstendigheter begrenset han seg som regel til å gjengi sine erkjennelser om den menneskelige veien. Buddha svarte på hinduprestenes spørsmål om Brahma, hinduenes skapergud: "Brahma kjenner jeg godt, og den brahmiske verden, og den stien som munner ut i den brahmiske verden, og hvordan Brahma er kommet inn i den brahmiske verden, også det vet jeg." (*Digha Nikaya, 13. Tale* - Med henblikk på åndelige erfaringer, ikke bare på hinduistisk litteraturkunnskap.) Hinduenes Brahma kan ikke uten videre likestilles med Jesu Kristi "Gud fader", det er heller en personifisering som er oppstått gjennom tiden av delvis guddommelige egenskaper fra forskjellige kulturer. Han er uansett ikke en betegnelse for negative krefter.

Evangeliene eller åpenbaringen kjennetegner derimot "Far" som den som skapelsen utgår fra og som den fullkommenheten som skapelsen ender i (alfa og omega), som altså står over den og er i dens egenskaper og som ikke var endelig oppnåelig før Ham. Kristne mystikere, som Jakob Böhme, har på grunn av sine autentiske opplevelser også uttrykkelig påpekt at denne Gud ikke bare står over den jordiske skapelsen, men også står over de hinsidige og himmelske verdener.***) Det er ikke til stor hjelp at den vitenskapelige litteraturen ofte har sammenliknet religioner uten å inndra dem som har dype, religiøse erfaringer. Uten dem kan man ikke engang finne et språk som begge sider ville forstå.***

Den buddhistiske veien fører til inngangen i "nirvana", det hinsidiges hinsidige - noe som for de fleste buddhistene er like langt borte som den mystiske enheten med Gud er for de kristne -.**** Riktignok lærte Buddha også om muligheten for at en bodhisattva "som er befridd fra evige gjenfødslar" frivillig kan vende tilbake for f.eks. å hjelpe resten av menneskeheten.

Kristus steg opp til Far ("og graven var tom", oppstandelse og himmelfart), for derfra å vende tilbake. Med Kristus kan det i dag oppstå en sterkere gjennomtrenging fra det høyeste guddommelige nivået og ned til det jordiske.

Her bør nok *Rudolf Steiner* nevnes. Han sa at Buddha brakte en lære om kjærlighetens visdom, mens Kristus deretter brakte en lære om kjærlighetens kraft, som til syvende og sist trekker alt tilbake til guddommelig fullkommenhet - eller heller: forover. "Be Far i mitt navn" - dvs. i samklang med Ham, gjennom Ham, går den kristne veien til Den ene. Her blir Buddha på sett og vis sett på som en veiviser.

Den som ønsker å erkjenne hvordan dette virkelig forholder seg, kan spørre Kristus eller Buddha selv på sin vei!

Buddha i "Kalama Sutra": "Dere burde ta avgjørelser..., ikke etter hva dere har hørt, ...ikke ved å følge konvensjoner, ... ikke ved å anta at slik er det, ...ikke ved å stole på tekstene, ...ikke på grunn av argumentasjon ... logikk, ... forklaringer ... synspunkt dere selv foretrekker, ...det fordi det virker sannsynlig, og absolutt ikke av respekt for en lærer. Når dere vet ... for dere selv ...". (Erkjennelse og en virkelig trosverbevisning har mye mer til felles med hverandre enn hva det rene intellektets "holde-for-sant" har med troen.)

*) De overleverte lærene til Buddha kan særlig finnes i de omfattende tyske oversettelsene ved K.E.Neumann, "Die Reden des Buddha: mittlere Sammlung"; også i den "lengre samling".

**) For mennesker med teosofisk språkbruk må det her nevnes, at i teosofisk betydning ligger nirvana eller atman under det "paranirvanske" og "logoiske", guddommelige nivået.

***) Særlig den kristne mystikeren Meister Eckehart beskrev sine erfaringer som Nirvana-erfaringer, uten å bruke dette ordet, men at for ham var forskjellen forbundet med å møte Gud.

****) Å vende tilbake til Gud med essensen av erfaringene fra vandrings gjennom verden er på den ene side en tilbakevenden til opprinnelsen som alltid var tilstede. På den andre siden er det noe ekstra som ikke var der før, som f.eks. 2 identiske triangler. Dette paradokset kan kun forstås gjennom en dypere, mystisk erfaring.

*****) Det finnes også filosofiske aspekter. I Mahajana-buddhismen beskrev *Nagarjuna i sine Generelle kommentarer til Prajnaparamita*, at noe kan ses på som sant, usant, sant og usant, verken sant eller usant, altså fire kategorier istedenfor en rent dualistisk enten/eller. Siden den klassiske forstanden ikke har evne til å forstå dette fullt ut, kan dette føre til at mennesket kan heve seg ut over denne dualistiske forstanden (en form for "forklaring") som for de paradokse kravene i zen-buddhismen (se over) og dermed innta et annet bevissthetsnivå. I den europeiske filosofien finnes det en annen vei til tankens utvidelse over det gamle dualistiske enten/eller: *Hegels* dialektikk om tese og antitese inkluderer også aspektet med syntesen. Den kan trene forstanden til å overvinne motsigelser eller tilsynelatende motsigelser og dermed åpne seg for Guds høyere åndelige sannhet. Uavhengig av dette har vårt kristne prosjekt utviklet en liknende mulighet: ulike synspunkt kan inneholde deler som er både forståelige og kompatible (overvinnelse av tilsynelatende motsetninger).

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Informasjoner om: Jesus Kristus og hinduismen.

Ekstrasidene til Internettprosjektet "Kristusveier" om forskjellige andre religioner er et bidrag for å forstå dem bedre og til en innbyrdes religiøs dialog. Her fremstilles likheter og forskjeller mellom hinduistiske retninger og en kristendom som (igjen) er seg bevisst sin egen åndelige dybde. Det er ikke målet å beskrive den hinduistiske religionen i sin helhet. Det er derimot kjernepunktene som blir grundigere behandlet.

Jesus Kristus.

I de opprinnelige hinduistiske lærer finnes begrepet „avatar" på forskjellige trinn. Med dette forstår man mennesker, som ikke er på jorden for din egen utviklings skyld, men som er her frivillig for å bidra til et folks eller menneskehetens utvikling, som en dråpe „av guddommelig fullkommenhet".

Forskjellene mellom slike "avatarer" som opptrer på rekke og rad og religionene utviskes imidlertid ofte i slike oppfatninger, mens den jødiske og den kristne oppfatningen om „historiens Gud" fremhever aspektet med videreutvikling og "Messias" sin spesielle rolle i denne forbindelsen (*utdrag fra kapitlet "I begynnelsen var Ordet..." i hovedteksten **).

Likevel er det utfra indisk tenkning en akseptabel tilnærming til forståelsen av Jesu Kristi oppgave. Derfor tillegges også hinduistiske yogamestre oftere Jesus en større rolle enn det som noen moderne kristne teologer gjør, som kun ser Jesus som et vanlig menneske eller som en sosialreformator. Men det finnes også hinduer som kun ser Jesus som en enkel lærer eller mester. I alt dette må man ta hensyn til at de åndelige dybdene i kristendommen delvis var gått tapt og først må gjøres så forståelig, at en fornuftig dialog om dette med andre religioner overhodet kan bli mulig. (*Dette er det dette nettstedet arbeider med i form av de utførlige tekstene **).

Yogaveier** og kristendom.

På samme måte som ordet "Vær da fullkomne slik deres himmelske Far er fullkommen." (*Matt.5,48*) er for oss det mest interessante ved alle religioner spørsmålet om hvor de praktiske åndelige stier fører hen. Når det gjelder hinduismen, er det de mangeartede yogaveiene. De forsøker 'å føre sjelen tilbake til den guddommelige fullkommenhet gjennom å beherske menneskets ytre og indre natur'.

I denne sammenhengen finnes det europeiske undervisningsmuligheter (...), som kan innbefatte elementer som nerve- eller bevissthetssentrene - chakraene - slik de kalles i yoga, under et annet navn. Slike metoder er ikke automatisk "ikke-kristne", slik dette ble ansett fra kirkens side, men disse sentrene i mennesket var kjent allerede i middelalderen av den kristne teosofen (*Johann Georg Gichte*) og kan i dag påvises som reelle energistrukturer i ethvert menneske, på samme måte som kunnskapen om akupunkturpunktene. som særlig er kjent fra Kina, ikke automatisk er "taoistisk" - for disse er forlenget blitt påvist med måleinstrumenter og nylig også som histologisk tilstede i menneskelig vev. (*Utdrag av "Den hellige iver" fra hovedteksten*). Sml. også *Albrecht Frenz*

"Christlicher Yoga - Christliche Begründung einer indischen Meditationsweise" (tysk, Kristen yoga - kristen begrunnelse av en indisk meditasjonsmetode), der det antas at de praktiske yogametodene kan kombineres med kristendommen.

Men for de kristne er det den åndelige holdningen som er avgjørende, dvs. om øvelsene anses som det egne vesenets forberedelser til Guds virke, eller om det feilaktig antas at fullkommenheten i Gud kan fremtvinges gjennom teknikken (kropps- og pusteøvelser, synging av mantraer, konsentrasjon, meditasjon og kontemplasjon...)?

En annen slik differensiering for kristne: hvis det f.eks. dukker opp begreper som "Kristuskraft" på yogaområdet, blir det da ansett slik at Kristi helbredende kraft er en del av dets vesen, som i tillegg virker på hele mennesket - eller blir dette kun opplevd som isolert kosmisk kraft? Dersom noen ikke innstiller seg direkte på Kristus, hvordan skal han/hun da vite, at det som han/hun opplever faktisk har med Kristus å gjøre? (*dels fra "Spørsmålet om miraklene" i hovedteksten*) *

Uansett finnes det også opprinnelige kristne veier som kan erstatte metoder fra andre kilder som er tilpasset kristendommen, men disse er først i ferd med å bli tilpasset til nåtiden. For eksempel kunne de gamle ortodokse munkenes praksis på fjellet Athos ("kyrie eleison", "Herre, forbarme deg") være en kristen puste- og mantraøvelse i den indiske terminologien. (Sml. "Stillheten i ørkenen" i hovedteksten) *. Dessuten eksisterer f.eks. den spesifikke kristne evangeliemeditasjonen slik den ligger til grunn for hovedteksten vår og blir beskrevet på vår *ekstraside Kristen meditasjon* *.

**Det indiske ordet yoga betyr ordrett "tilknytningen", dvs. en gjenopprettet forbindelse med opprinnelsen, på samme måte som den ordrette betydningen av det latinske ordet re-ligion betyr øvelsesmetoder av hinduistisk opphav for kropp, sjel og ånd.

Kristne og indiske former for mystikk.

De etterfølgende opplevelsene av korsfestelsen eller „sjelens midnatt", av „den mystiske døden", gjennomgangen gjennom en følelse av å være forlatt av alle ting som mennesket kan klamre seg fast ved og som alle kjente kristne mystikere fikk føle (f.eks. Meister Eckehart) i den ene eller andre form, er også på en viss måte beslektet med toppopplevelsen i yoga, Nirvikalpa Samadhi eller "nirvanas" tomhet. Men den kristne mystikken ga imidlertid opplevelsene av at det er "noe" i eller bak denne tomheten, nemlig Kristus eller Gud. At det gjennom den indiske veien er mulig å overskride nirvana til noe som ligger bakenfor, viste Aurobindo. På den kristne veien kan det imidlertid være at dette noe som ligger bak alle ting allerede er gjennomgående tilstede fra første øyeblikk på den religiøse veien, fordi den verden som Kristi vesen har preget, kan danne en bro.

Det gir inntrykk av å være en vanskelig balansegang når en som Aurobindo konfronteres med krefter som har nær tilknytning til Kristi utvikling, men der bakgrunnen til dette mangler. Men det er ikke på noen måte umulig, det er bare å huske på tilfellet med hindugutten som ikke visste noenting om kristendommen, men som gjennom sin indre søken etter Gud plutselig fikk en Kristus-opplevelse og senere opparbeidet dette i bokform (*utgiver: Friso Melzer, "Sadhu Sundar Singh"*). Også under hinduistiske, tantriske øvelser opplevde mennesker plutselig en Kristus-visjon, selv om de heller hadde regnet med å oppleve indiske gudeskikkelser. „Ånden går hvor den vil".

En impuls fra Rudolf Steiner om å kunne se et solaktig vesen i Kristus, som så absolutt var kjent for mange høye vise i forskjellige førkristne kulturer, er ikke en brukbar teori for en teologi som er fastlagt på kristendommen som religionssamfunn, men for andre kulturkretser kan dette være desto mer interessant. (*Utdrag fra kapitlet "Korsfestelsen..." i hovedteksten**) Når det gjaldt India, henviste R. Steiner til "Vishnu Karman", en "verdensarkitekt", hvis virke de gamle indiske rishis (vise) kunne ane bak de nivåene som var direkte oppnåelige for dem.

Med henblikk på de mange hinduistiske guddommene bør man huske på at ifølge nyere kunnskaper er de gamle kulturenes guder - såfremt det ikke dreide seg om rene stammeguder eller mennesker - aspekter som fremstiller en guddom som senere ble æret som en selvstendig guddom. En teoretisk betegnelse, som polyteisme, sier derfor ingenting i seg selv. I den hebraiske originalteksten har jødene også mange navn på Gud og Hans egenskaper. Men de gikk ikke til det skritt å ære dem som forskjellige guder. F.eks. holdt også zarathustrerne (parsene) fast ved en monoteistisk tro (troen på én Gud). I hinduismen kan f.eks. vishnuitenes lære gjelde som monoteistisk.

I denne sammenhengen er det interessant, at det eksisterer nye strømninger, som, i likhet med Kristus ved oppstandelsen, ikke lenger deler den vanlige antakelsen om legemets selvsagte, uunngåelige dødelighet: (...) F.eks. den indiske filosof og yogi *Aurobindo* og hans åndelige ledsagerske, "Moder" *Mira Alfassa*, søkte i denne retningen. (...) (*delvis utdrag fra "Oppstandelsen" i hovedteksten*) *

Lærene om "karma" og Gud.

En vesentlig del av kristne, sosiale tiltak og barmhjertighetstanker ville i India gjelde som "Karma Yoga" (skjebne-yoga) eller "Bhakti Yoga" (kjærlighets-Yoga), mens en erkjennelsesorientert vei ville sammenliknes med "Jnana-Yoga".

Det som kan oppleves realistisk, er at ved å innstille seg på å bli ført gjennom livet av den Gud som Kristus formidler kan livet forløpe mer organisk enn dersom man er innstilt på skjebne=Karma-utviklingssetninger som virker mekanisk. Også Kristus snakker om å opparbeide, „betale til siste øre“, men han sier ikke at dette fremdeles må skje etter prinsippet „øye for øye, tann for tann“ (Det gamle testamentet). Menneskets nye oppgave står i forgrunnen – det som er fruktbart for mennesket og dets omgivelser, må det holdes fast ved og omsettes. Nå er det ikke lenger viktig å bearbeide fortiden for dens egen skyld eller som utviklingsmotiv. I dag kan man iaktta en hjelp „ovenfra“ i samspillet mellom de forskjellige mulighetene menneskene har. (*Utdrag fra kapitlet "Korsfestelsen" i hovedteksten, det finnes også en ekstraside om karma og reinkarnasjon.*) *

Etiske verdier.

Etikken er den substansen i de forskjellige religionene som er mest beslektet og hvor hvor dialogen derfor er kommet lengst. F.eks. er det "yama" som står i begynnelsen til den klassiske yogaveien til Patanjali som forutsetning for å lykkes: ikke skade noe levende vesen gjennom tanker, ord eller gjerninger, ikke være eiesyk, sannferdighet, seksuell renhet, ikke bare ta imot gaver (være uavhengig). Det 2. trinnet er "niyama": indre og ytre renselse, nøysomhet og beskjedenhet, askese, gavmildhet, ofre, studier og tilbedelse av guddommen, intensiv tro. Yogiene lærer at med "slagmarken" i bhagavadgita menes den egne, indre slagmarken i forbindelse med renselsen. At det her er paralleller til budene og til Jesu lære, er åpenbart. Både hinduer og kristne og mange andre religioner har bidratt til skapelsen av "verdensetos".

Hellige skrifter.

Det eldste religiøse grunnlaget er vedaene, som føres tilbake til "rishis" i oldtidens "gyldne tidsalder". Senere ble f.eks. mahabharata-eposet tilføyd, med skildringen om gammelhistoriske begivenheter, som ofte anses som myter, bla. kriger, altså fra en tidsalder som ikke lenger var så "gylden". Upanishadenes visdomslitteratur kom senere til. *Bhagavad Gita* er en av hinduenes viktigste hellige bøker, som forbinder overleveringer fra de eldre vedaene med Upanishadenes filosofi og yoga-visdom og som står i sammenheng med Mahabharata. Krishna, helten i dette didaktiske diktet, gjelder som et menneskelig vesen - avatar, s.o. - den høyeste guddom.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Informasjoner om: Jesus Kristus og taoisme + konfusianisme.

Ekstrasidene til Internettprosjektet "Kristusveier" om forskjellige andre religioner er et bidrag for å forstå dem bedre og til en innbyrdes religiøs dialog. På denne ekstraside utarbeides likheter og forskjeller mellom taoisme/konfusianisme og kristendommen - som (igjen) er seg bevisst sin egen åndelige dybde. Dette forbindes imidlertid ikke med at Lao-Tses eller Konfu-tses liv og tradisjoner skal belyses inngående. Det er kjernepunktene som blir grundigere behandlet.

En rekke beslektede kilder er flytt sammen i den tradisjonelle kinesiske åndeligheten:

1. Den opprinnelige læren om det høyeste prinsipp.

Den opprinnelige læren om det høyeste prinsipp Tao / Tai-dji, "som det ikke kan sies noe om", er også den opprinnelige enheten i begynnelsen av alle ting, altså før delingen i polaritetene Yin og Yang*), og deretter i de "5 elementer"*). Det er denne urenheten som står bak manifestasjonen av kosmos.

Noen kristne misjonærer, f.eks. jesuittene, mente at dette høyeste prinsippet samsvarte med Gud, selv om fransiskaner- og benediktinermunker, og til sist også Paven, mente noe annet. På den ene siden tilsvarer ikke "Tao" den nye opplevelsen av Gud som personlig "Far", slik Jesus lærte. På den andre siden er det ikke utelukket, at det dreier seg om en eldre opplevelse eller søkjen etter Gud, slik dette var mulig i gammelkinesisk tid.

*) Yin er et utvidende, "kvinnelig" prinsipp - f.eks. i sympatikusnerven. Yang er et sammentrekkende, "mannlig" prinsipp, f.eks. i parasympatikusnerven. Begge virker inn i hverandre. De "5 elementene jord, vann, tre, ild, metall" tilsvarer inndelingen i de 4 karakteristiske elementene "jord", "vann", "luft", "ild" = "varme" slik man finner dette i den gamle vestlige alkymien og hermetikken og i mange andre kulturer (det fantes også kristne alkymister). Det kinesiske 5. elementet, det såk. "metall", ble i Europa også betegnet som "prima materia" ("urmaterie" - sammenligne med moderne teorier om elementærpartikler), gamle indiske og antroposofiske kilder kaller det "eter" og anser det for å inneholde flere nivåer, slik at det totalt kan ha 7 aggregattilstander. I dag ville man ikke tilordne slike gamle erkjennelser til religion i engere betydning. De er imidlertid heller ikke bare en ren spekulativ filosofi, men en gammel kosmologi som i sin avanserte form har en heller naturvitenskapelig karakter - selv om datidens metoder skiller seg fra dagens.

Det endrer ikke det faktum at metodene til de gammelkinesiske og senere taoistiske mestrene hadde åndelig karakter. For datidens innsikter regnet med "elementenes" eller kreftenes rolle hos mennesket, nettopp fordi det er vanskelig å gå utenom fysiske ufullkompheten på veien mot åndelig perfektjon. Det ville være en slags åndelighet som ikke prøver å flykte fra det jordiske, i motsetning til andre åndelige tradisjoner. I utgangspunktet er ikke streben etter perfektjon i seg selv noen motsetning til den kristne læren om menneskets frelse. Det glemmes ofte at Jesus sa "Men dere skal være fullkomne, slik som deres Far i himmelen er fullkommen." (*Matt.5,48*). Metodene er imidlertid forskjellige. De urkristne visste at mennesket aktivt kan forberede og åpne seg aktivt for Guds inngripen, men i kristendommen var det likevel alltid klart at det ikke er mulig å påtvinge seg Guds nåde med slike aktiviteter. Også Gud er fri.

Mellom himmelen, den kinesisk "T'ien", Jorden og mennesket - som alle stammet fra den samme urenheten - ble det sett samsvar over alt (på samme måte som i de "7 frie kunster" ved de høyere skolene i Europas middelalderen). **Dermed rettet all streben etter harmoni i menneskenes liv seg mot "himmelen" - som den manifesterte verdenens høyeste makt - og mot Jorden.** I tillegg til den åndelige streben viser dette også dennes religiøse karakter. Re-ligion (fra latin) betyr "gjenforening", nemlig til alle tings opprinnelse. Fra et kristent synspunkt er riktignok den direkte skaperguden alle tings opprinnelse, alle tings begynnelse og slutt, og Jesus Kristus er som et bindeledd som hjelper oss til denne forbindelsen med Gud.

Opp gjennom tidene ble også andre guder tilbedt i Kina: himmelen, underjordiske, lokale ånder og hellige. Begrepet "polyteisme" dekker ikke dette fenomenet helt her, siden disse "gudene", som i endel andre religioner også, opprinnelig kun var utløpere eller kvaliteter fra det ene urprinsippet (bortsett fra f.eks. tilbedelse av hellige - som burde virke kjent for endel kristne kirker).

På denne måten kan inndelingen av alle ting i Yin og Yang holde menneskets forstand innenfor disse polaritetene, men den som søker kan forsøke å gå ut over dem og inn i en mystisk bevissthetstilstand.

2. Taoisme.

Det som hittil er blitt beskrevet var i hovedsak det felles grunnlaget for de senere skolene til Lao-tse og Kon-fu-tse (som ifølge historikerne innordnes rundt år 500 f.Kr.).

Taoisme (*Lao-Tse: bl.a. boken "Tao-te-king"*) fokuserer på at gjerningen er "ikke-gjerningens" meditative holdning (*Wu-wei*). Intet skjer på menneskets egoistiske og intellektuelle overflate, men utfra kjernen i menneskets naturlige instinkter - som er i samklang med naturen. Dette vil føre til en art naturlig etikk av uegennytte og beskjedenhet. Den gode kjernen i denne betydningen er riktignok ikke automatisk identisk med Jesus, som har tatt menneskelig form og virker der slik Joh. 15 sier ("har Gud boende i seg, og han lever med Gud"). Men moderne teologer kan ikke uten videre bestride at personer med annen tro har en god kjerne - den nær beslektede etikken mellom de fleste religioner viser at "det gode" har fattet fotfeste så å si over alt. Selv "Den hellige ånd svever hvor han vil" (*Joh. 3*).

Taoistene var alltid praktikere, ingen teoretikere. Taoismen bruker:

- Askese. Dette skjer i alle religioner. Men man kan også finne metoder som skal sublimere eller transformere seksualiteten (*f.eks. Mantak Chia, "Tao Yoga" og "Tao Kjærlighetens yoga"*; de gamle østlige veiene begynner ofte "nedenfra og opp", mens europeiske veier i dag heller ville begynne "ovenfra og ned", dvs. fra bevisstheten.)
- Øvelser for kropp, pust og konsentrasjon for å vekke og styre livsenergien "Chi". I dag anses det at denne livsenergien eksisterer, slik forskning på akupunktur og elektroakupunktur har vist, selv om dens natur ennå ikke er vitenskapelig bevist. I dag er meridianenes akupunktur histologisk bevist (i vevet) som "tomme" kanaler. Denne livskraften er altså ikke "taoistisk", slik noen kristne mente, men allmenmenneskelig. I gresk/tidlig kristen tid ble den kalt "pneuma", et gresk ord som står for både åndedrett og for livskraft - og som ble brukt for det livets åndedrett som Gud blåste inn i mennesket - og for Den hellige ånd. Men "Den hellige ånd" står i sammenheng med Jesus Kristus. Hvis noen altså ikke føler seg innstemt mot Jesus Kristus, hvordan kan han/hun da vite at det som oppleves er identisk med Den hellige ånd, slik Jesus forkynte?
- Dessuten omfatter taoistenes metoder, på samme måte som i indisk yoga, en meditativ fordykning i alle tings opprinnelse for å oppleve overskridelsen av livets begrensning. Her spiller også en alkimistisk søken etter udødelighet en rolle.

3. Konfusianisme.

På beslektet måte anbefaler Kon-fu-tse (Konfusius) at mennesket føyer seg inn i "den kosmisk-etiske loven". I motsetning til taoistenes heller individuelle vei søkte han et moralsk oppdragelsessystem for hele bredden av samfunnet. Grunnlaget var å bevisst kultivere og perfektionere en god menneskelig kjerne gjennom vaner og eksempler:

Hvis man lærte kjærlighet og ærefrykt i familien, ville samfunnet bli etisk.

- Helt siden de eldste tider var det i Kina forbudt med mord, tyveri, prostitusjon og bildekult.
- Som nesten alle verdensreligioner lærte Kon-fu-tse "...nestekjærlighet: gjør mot andre som vil at andre skal gjøre mot deg".
- Dette inkluderer selvbeherskelse, humanitet og godhet,
- eller de etiske dygder: velvilje, legalitet, riktig, respektfull opptreden (også overfor forfedre), generøsitet, visdom, oppriktighet,
- doble kvaliteter ifølge boken *Shu-djing*: vennlig og verdig, mild og bestemt, ærlig og høflig, ordentlig og respektfull, lærevillig og tapper, oppriktig og mild, moderat og måteholden, sterk og pålitelig, modig og rettferdig.
- Målet var en tilfreds holdning utenfor raseri, sorg og fornøyelser.

I de gamle lærene ligger det både tidløse verdier og tidstypiske verdier som var forbundet med det gamle keiserriket.

4. Dette førte til at disse to skolene hadde mange berøringspunkter, men også mye strid. Likevel ble de allerede tidlig ofte opplevd som gjensidig utfyllende enn som motsetninger. Dette gjalt også for buddhismen, som kom til senere fra India med sin lære som rettet seg mot å overvinne de jordiske lidelser.

Dagens kinesiske templer, f.eks. i Hong Kong, gir ofte inntrykk av en heller enkel søken etter

orakler eller ritualer for livets lykke. Dvs. at som stort sett i alle dagens religioner er den opprinnelige åndelige dybden ikke å finne over alt.

I tillegg kan man nevne metoder i den kinesiske tradisjonen som ikke er direkte religiøse, som f.eks. orakelboken I Ging, de kinesiske horoskopene, den kinesiske varianten av geomanti eller byggbiologi - "Feng Shui" og den allerede nevnte tradisjonelle kinesiske medisinen.

Et interessant bevis for et tidlig møte mellom kristne og taoister finner man i Martin Palmers bok, "Jesus` Sutras", Ansata: en kristen kirke som ikke lenger eksisterer gjorde vesentlige innhold i kristendommen forståelige for et taoistisk miljø i Kina på 700-tallet. (Når det gjelder bøker av andre som nevnes her, betyr ikke dette at Kristusveier støtter innholdet automatisk.)

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Generelle synspunkter på naturreligioner.

Ekstrasidene til Internettprosjektet "Kristusveier" om forskjellige andre religioner er et bidrag for å forstå dem bedre og til en innbyrdes religiøs dialog. Fra kristent hold blir det lagt uavhengig forskning til grunn for dette, som åpner for åndelige dybder i kristendommen igjen, og moderne bevissthetsforskning. Denne teksten vil ikke gi noen omfattende beskrivelse av naturreligionene, men kun bringe noen synspunkter som er viktige for dette formålet.

Også f.eks., den japanske shinto-kulten er opprinnelig en av verdens mest beslektede **naturreligioner** som er eldre enn de kjente verdensreligionene, som buddhisme og kristendom.

Naturreligionenes opphav ligger i en tid da menneskene hadde en bevissthet som avviker sterkt fra dagens dominerende intellektuelle bevissthet. *Jean Gebser, forfatter av boken "Ursprung und Gegenwart" (tysk, Opprinnelse og nåtid)* ville ha kalt dette bevissthetstrinnet for "mytologisk bevissthet". Bevissthetsforsker *Julian Jaynes, forfatter av "Der Ursprung des Bewusstseins" (tysk, engelsk, Bevissthetens opprinnelse)* ville ha kalt dette en bevissthet, hvor begge hjernehalvdelenes fremdeles kommuniserte mer med hverandre enn i dag.*) Den høyre hjernehalvdelen tillot at alle slags syn i f.eks. naturen kunne oppleves som helhetlige "vesen", og den venstre hjernehalvdelen kunne bearbeide dette slik at mennesket hørte deres "stemmer". Alle overleveringer om elementærvesen, eventyrvesen osv., også europeiske, stammer fra dette og er altså ikke fritt oppfunnet. I sammenheng med utbredelsen av skrive- og lesekunsten som erstatning for muntlig overlevering, forsvant mer eller mindre denne typen opplevelser som samfunnsmessig fenomen i den europeiske og forasiatiske antikken inntil ca. 500 før Kr. Siden stammens egne vesener, aner eller guddommer ofte ble tilbedt mange steder i den mytologiske tiden, har denne kulturblanding i tillegg ført til at den eldre bevissthetsformen ikke fungerte lenger eller fungerte feilaktig. På den andre siden gjorde disse feilene at nytten av disse opplevelsene stadig ble mer og mer tvilsomme og satte derfor fart i prosessen.

Det ville ikke være helt riktig å vurdere disse trinnene på en slik måte at den nyeste forståelsesbevisstheten er mer verdifull, og at produktene fra den eldre bevisstheten i dag er helt verdiløse. Dette ga flere nye ferdigheter, men samtidig gikk andre tapt, som intellektet ikke kan erstatte. Likevel er det mulig å bevisst gjenutvikle de eldre, tapte ferdighetene til fellessyn og syntese, samtidig som man holder fast ved fordelene ved den analytiske tenkemåten, f.eks. gjennom meditasjon. På den måten kan det oppstå en integrert bevissthet, som hjelper begge hjernehalvdelenes til sin berettigelse på en ny måte. I dag støter den rent intellektuelle bevisstheten ofte på grensene for sin ytelsesevne. Det er åpenbart ikke mulig alene å greie å forstå og løse f.eks. de kompliserte økologiske problemene tidsnok: *Dörner* snakket om en "multifaktoriell bevissthet" som er nødvendig for å begripe de økologiske prosessene, men som studentene hans så godt som aldri var i

besittelse av ved en tilsvarende undersøkelse. Dagens mennesker kan likevel motta impulser av gamle overleveringer fra førintellektuelle opplevelser - imidlertid uten at de ganske enkelt kan overta den tidlige formen av denne bevisstheten. Av disse grunner er eventyr verdifulle for barn også i dag. De bidrar til at den høyre hjernehalvdelen ikke forgår med en gang.

I den opprinnelige **kristendommen** spilte "Den hellige ånds gaver" en viktig rolle (bla. Joh. 16, Kor. 12, 7-11; Apostlenes gjerninger 2, 17-20). Se også vårt kapittel "Pinsen" i hovedteksten på vår [engelske nettside](#), samt på [andre språk](#). Den hellige ånd er en guddommelig kraft, som lar menneskets kreativitet vokse ut over seg selv. Den er riktignok ikke bare en ren aktivitet i den høyre hjernehalvdelen, men den bruker den faktisk her. Men: Den hellige ånd står i sammenheng med Jesus Kristus. Selv om Jesus sa til disiplene sine "Ånden vet hvor han vil" - hvordan kan noen være sikker på at dagens budskaper fra Den hellige ånd kommer i Kristi navn, dersom han/hun ikke har innstilt seg på Kristus?

I motsetning til det som vi fant hos andre polyteistiske religioner - der det var en eneste guddom med "egenskaper" som var opphavet, som først senere ble tilbedt som adskilte guddommer - er det ved en rekke naturreligioner ikke mulig å fastslå en slik enhetlig opprinnelse.

Mens **skapelsesmytene** hos noen folk begynner med skapelsen av himmel og jord (og underverden), forutsetter den gamle japanske skapelsesmyten himmel og jord. Gudene oppstår spontant i dette bildet og befolker alle tre verdener, mens jorden også bebos av menneskene og underverdenen også av mange av de døde samt demoner. Også tilbedelsesverdige forfedre ble regnet med i den guddommelige panteon. (...)

Tilbedelsen skjer forskjellig, gjennom fastlagte bønner (takk og be), og gjennom ofring av naturalier eller symboler.
(...)

Mens det i naturreligionene for det meste er **sjamanene** - medisinmenn med spesielle kunnskaper og evner som spiller en sentral rolle - blir shinto-kulten ledet av prester.

Etisk lære: I f.eks. shintoismen fantes det et synderegister, det ble utviklet gjennom kontakt med andre religioner med etiske grunnsetninger, slik de forekommer i praktisk talt alle store religioner.

(...)

*) Eng. "Bicameral mind". Jaynes selv vekket imidlertid inntrykk av at disse gamle naturlige funksjonene i hjernen kan være den eneste forklaringen til opplevelsene med guddommelige eller naturlige krefter, dette er etter våre analyser rett og slett feil. Hva disse vesener "er", forteller hans fremleggelse ingenting om. Verken "guder" eller Gud er å finne i hjernen. Det dreier seg om et realitetsnivå av en egen type, og hjernen kan bare tolke dette på den ene eller den andre måten. Nettopp den beskrevne eldre typen opplevelse er ikke uten videre i stand til kunstig å produsere slike "vesener" som forestillingsbilder, slik den moderne bevisstheten kunne. På liknende måte gjengir åndelige drømmer eller meditasjonsopplevelser til dels noe helt annet enn rene bearbeidelsesprosesser av psykiske hverdagsopplevelser.

***) I Europa tilhørte f.eks. tiden da de homerske eposene oppsto til den mytiske tiden, mens de litt senere gamle greske filosofene allerede tilhørte forståelsesbevissthetens tid.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Tidlige amerikanske religioner - Mayakalenderen og kristendommen.

Den bibelske profeti, særlig Johannesåpenbaringen, skriver ikke om et folks eller de kristnes fremtid, men om menneskehetens fremtid og Jorden og Kosmos. Også profetien til andre kulturer strekker seg langt utover det som kun ville være av betydning for dem selv. Vi har en felles planet. Mayakalenderen viser at dens skapere i høy grad kunne omgås presist med "tid". Altså kan man ikke bortforklare alle slike erkjennelser som "ikke-kristne" eller "anti-kristne" teorier som ikke kunne ha betydning for kristne. På den andre siden betyr ikke dette at alt er kompatibelt med kristen profeti.

Kalenderens oppfinnere så det som sin oppgave å kombinere de forskjellige rytmene som etter deres oppfatning var relevante for Jorden. Dette kan ha oppstått, ikke bare utfra deres studier om tidskvaliteter, men også fordi dette var nødvendig. Kalenderforsker H.J. Andersen oppdaget f.eks. at over hele verden fantes det oppteget fra det tredje årtusen før Kristus som vitner om at det må ha skjedd visse endringer som ifølge et astronomisk synspunkt må ha forstyrret de kosmiske syklusene. Dette gjaldt både Jordens og Månens bane. Også i Bibelen kan man finne referanser om dette. f.eks. en "stillestående sol". Dette etterlot f.eks. muligheten til å telle dagene, slik Mayakalenderen gir.

Matematisk kan tiden da Mayakalenderens nåværende storsyklus begynte, 3114 f.Kr., stemme overens med tidspunktet for Noa og syndfloden, som i det minste i For-Asia er bevist som faktisk hendelse. Det betyr ikke automatisk at det må finne sted en storkatastrofe igjen når denne syklusen ender - men man kan ane at det dreier seg om noe mye mer alvorlig enn bare en lek med tall. Syklusen tilsvarer en del av den astronomiske presesjonssyklusen (rotasjonsbevegelsene til Jordens akse). Den store Maya-syklusens slutt ble av de fleste arkeologene datert til den 21. eller den 23.12. 2012. Denne presise dateringen baserer seg på en Maya-innskrift på en søyle, hvor dagen er nevnt nøyaktig. Noen forfattere har skrevet at i løpet av denne tiden vil ekliptikken - Solens bane i stjernekreten sett fra Jorden - møte Ekvator i vår galakse (Melkeveien). Dette kan nok stemme, men astronomisk blir dette ansett som et tidsrom på flere år som vi gjennomlever allerede. Dagens Maya-eldste, som i det minste har bevart en del av den gamle viten, sier faktisk at det i virkeligheten handler om et større tidsvindu for denne hendelsen, som strekker seg til ca. 2015/ 2016.*)

Dette blir forbundet med en gammel Maya-profeti med ukjent betydning, at på denne dagen vil noe eller noen gjenoppstå. Ordene som brukes om dette "Bolon Yokte" blir av en forfatter oversatt med ordene "ni trinn", som riktignok ikke er sertifisert. Andre betrakter det som en Mayaenes guddom, selv om dennes navn ikke er overlevet. Ifølge de gamle mayaenes verdenssyn består verden av ni deler. Så finnes det også tolkninger som sier at det er en tid for å føre eksistensens forskjellige nivåer sterkere sammen og dermed en spørveksel til en sterkere bevissthet eller sett i sammenheng med en samfunnsmessig omveltning til et økologisk og sosialt ... samfunn.

I Johannesapokalypsen er det Jesus Kristus som forventes, og i evangeliene også Den hellige ånd/"trøsteren" som han sender. Andre religioner, som islam eller zoroastrisme osv., venter på at deres profeter skal gjenoppstå, dessuten nevner den islamske Koranen at i tillegg til profeten Muhammed skal også Jesus gjenoppstå, som vitne for de kristen for Gud ved dommedag.

Også uten slike erkjennelser viser dagens situasjon på Jorden at den gamle tiden har gått inn i et krisepreget stadium som er avgjørende for den videre utviklingen. *Allerede Albert Einstein forutså: Hvis mennesket ikke lærer å tenke på en annen måte, vil det gå til grunne.*

*) Til sammenligning: i det gamle Indias kosmologi, hvor det eksisterte urgamle astronomiske opptegnelser, på samme måte som i gamle Babylonia, finnes det en beregningsmetode som teller "år" som "dager", og som bl.a. iflg. H.J. Andersen kommer til en liknende syklus. som strekker seg fra 3102 f.Kr. til 2000 e. Kr., idet de manglende 12 årene i begynnelsen og slutten kan anses som en overgangstid.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Flere nye sider på [engelsk](#) og [tysk](#):
Vurderinger om gresk religion
Anmerkninger om tidlig romerisk religion
Gammelgermansk religion
Keltisk religion
Tidlig slavisk religion
Tidlig baltisk religion
Tidlig baskisk religion
Tidlig finsk religion

Religion¹⁾ som menneskets "gjenforbindelse" med Gud - på veien med Jesus Kristus.

¹⁾ Ordet religion kommer fra det latinske re-ligio = gjenforbindelse, med Gud, som antar skikkelse i vårt indre. Kan fjernt sammenliknes med et hologram, det samme som skjer i stor målestokk.

Erkjennelse av de dypere problemene i menneskets liv.

Som for en helbredelse gjennom bønn ville også først og fremst Jesu spørsmål "Vil du bli frisk?" være grunnleggende for menneskets utvikling. (*Joh. 5,6*). **Eller 'vet du hvilke ufullkommenheter du ennå har, som må helbredes før du kan utvikle deg videre på veien mot Gud?'** En "rød tråd" kan finnes bak tilsynelatende veldig enkle hendelser, sjeldent religiøse. I barnets utvikling fra ungdom til voksen tilegnes stadig nye ferdigheter, mens imidlertid opprinnelige opplevelser ofte tilsløres. Senere kan mennesket forsøke å gjenvinne disse naturlige, tilslørte livsopplevelsene ved hjelp av hukommelsen og bønn. Samtidig beholdes de tilegnede ferdighetene, mens "skallet" i vesenet løsnes eller oppløses. Menneskets spaltning, som er oppstått gjennom sjelelig-åndelige eller ytre "brudd" i livet - på grunn av intellekt og naturlige drifter, og midt i dette et kun lite integrert midtpunkt i "hjertet" - kan dermed forenes igjen. Det kan påvises at "frukten fra kunnskapens tre" i paradismyten henviser til denne spaltningen - slik at overvinnelsen av negative ("djevleske") egenskaper bla. gjelder helbredelsen av denne spaltningen, og at utsagnet "Uten at dere vender om og blir som barn, kommer dere ikke inn i himmelriket" beror på en dypere erkjennelse av omvendelsesmuligheten - *Jesus i Matt. 18,1-3; Mk. 10,15; Luk. 18, 17*. Her dreier det seg ikke bare om den barnlige uskyld, men om opprinnelige grunnlag i utviklingen som er direkte "arketypiske" ²⁾, altså fastlagte grunnmønstre, en tapt del av menneskets "bruksanvisning". Denne veien kan føre langt ut over den nåværende, begrensede forstandsbevissthet.

²⁾ Overvinnelsen av negative ("djevleske") egenskaper gjelder derfor bla. helbredelse av nevnte 'spaltning'.

"Arketypisk" er et begrep fra dybdepsykologien hos C.G. Jung osv., som oppleves i forskjellige skikkelser i grunnmønstrene for den menneskelige eksistens.

Det betyr ikke, at mennesket kan greie dette uten videre ved hjelp av egen kraft. Jesus tilbyr en reell vei og kraften eller nåden til å mestre den. Kristne sannhetssøkere, mystikere og alkymister har begitt seg inn på disse veiene mot fullkommenheten (*sml. f.eks. Matt. 5,48, Joh. 10,34;...*). Men også mange andre kristne har bevisst eller ubevisst gjort erfaringer i

denne retningen. Dette er ikke avhengig av om de valgte en indre vei, eller om de heller omsatte troen sin på en mer sosial måte, eller om de forente begge deler i seg i betydningen av en "fullstendig kristendom", som vi kaller det. Å overvinne menneskets indre brudd har vært et sentralt emne i de forskjellige kulturer i årtusener, bestrebelsene hos taoistiske alkymister og forskjellige yoga-former vitner om dette ³⁾.

³⁾ Det indiske ordet yoga, ordrett = "lenke til" betyr også søken etter en gjenforening med det opprinnelige i alle ting, med det evige. Dette betyr ikke at slike andre veier måtte føre til det samme målet som den kristne.

"Gudsmennesket", eller Jesus Kristus som var sendt av Gud, den "nye Adam", personifiserer signalet om at nå kan menneskene gjenvinne sine tilslørte, opprinnelige egenskaper, og at tiden er inne for å bringe i balanse igjen de farlige forskruddhetene som har dannet seg i mellomtiden. Han kunne, til "hell" for jorden, forene tilknytningen til den opprinnelige kilden til meningen med livet - Gud - og menneskets høyt utviklede bevissthet, i seg selv. Han kunne overvinne degenerasjonens krefter. Selv om han var annerledes enn amndre mennesker, så var han likevel også det mennesket, som kunne fullføre det på denne måten. Gjennom dette kan menneskene lettere følge denne veien, - særlig dersom de gjør dette bevisst. Men selv for dem som ikke vet noenting om den historiske Jesus, er både hans liv og oppstandelse ikke uten virkning - på samme måte som f.eks. når dyr på en øy lærer noe nytt, vil dyr av den samme rasen på fjerntliggende øyer plutselig også utvikle denne ferdigheten raskere, siden de har et slags felles kraftfelt, slik z.B. *R. Sheldrake* oppdaget.

Menneskets indre tilknytning til Kristus og til Gud er først og fremst også mulig uten kirken som mellomledd, selv om et passende fellesskap med medkristne ofte er en hjelp. De motstridende teologiene som delte opp Kristi helhetlige vesen i en sjelesørger og en sosialreformatør, er ikke lenger det ypperste av viten, selv om dette kunne hjelpe noen til å komme i gang, særlig hvis de kjenner flere teologier. Hvert enkelt menneske kan finne forbindelse med Kristus f.eks. "i det stille kammerset", men også på den åpne markedsplassen. Dette kan enten skje gjennom minnet om overleveringene av hans budskap (*evangeliene*). Men for den som imidlertid er åpen for at Kristus også kunne oppleves etter at han var død (likesom hvert menneske ifølge mange vitnesbyrd overlever døden som et bevisst individ - uten jordisk synlighet), kan Kristus også betraktes som virkende på jorden også i dag. Da blir det også mulig å få følelsen av at man ber "i hans navn", eller med ham som 'storebror', til Gud fader som omslutter alle. (*sml. Joh. 15,16; Matt. 6, 7-15; Matt. 18,19-20*). F.eks.

Gud, min opprinnelse, min hjelp og mitt håp!
Sammen med Jesus Kristus takker jeg Deg for alt som kommer fra Deg,
Tilgi meg det som har fjernet meg fra Deg,
Jeg ber om at jeg gjennom denne stillheten skal bli skapende gjennom Din ånd ***;
løft meg opp på Din vei.

*) den som har behov for det, kan også innbefatte Maria. Da vil både de mannlige og de kvinnelige egenskapene løftes opp.

**) Videre kan hver følelse som ble opplevd som negativ 1. tas opp og betraktes inngående (f.eks. engstelse, hatefullhet, likegyldighet og hovmod, overdreven tvil ...eller et problem, alt som oppsto i tankene eller gjennom ord, *sml. f.eks. Matt. 5,22*). 2. å vente rolig en liten stund istedenfor å gruble for dypt for å bli mest mulig klar over hva det hele handler om. 3. overgi denne likefrem legemlig merkbare ballasten i bønn til Gud (det er dessuten mulig å overgi hele den videre livsveien til Gud eller Kristus) 4. vente rolig til dette ev. merkes eller det dukker opp en følelse av lettelse – eller det opptrer et "svar" i bevisstheten.

***) I stillheten kan dagens begivenheter 'komme til ro' slik at en bearbeidelse eller bønningen blir lettere tilgjengelig. Deretter er det igjen mer åpenhet for nye ting.

Etikkens betydning på denne veien.

Et nivå på veien er "**kjærlighet til Gud**" som står over alt "**og du skal elske din neste som deg selv**" (*Matt. 19, 19*), altså også seg selv. Å elske seg selv kan også være en del av bestrebelsene, å erkjenne sin oppgave i omgivelsene. Kjærligheten kan skape forbindelse til Kristus, fordi det er hans hovedegenskap, **forbundet med visdom**. Også de gode gjerningers vei i Kristi mening gir gjennom de indre og ytre virkningene den kristne veien mer forståelig. Jesus har beholdt de anlagte grunnreglene, for hva mennesket "sår, skal det (vanligvis) også høste" (*Gal. 6, 7*), men han har lagt **ansvaret** sterkere inn i den enkelte, istedenfor å fremheve den ytre loven. Dermed kan det oppleves at det finnes noe i menneskets egne indre - selv om dette kanskje bare føles som samvittighet - som står i samklang med Kristus og som skjer som en slags indre "ny fødsel" (*Joh. 3*). Dvs. at i tidens løp kommer mennesket som helhet stadig bedre i samklang med Ånden, slik Kristus viste. Dette utgangspunktet i det indre kan oppleves i hjertet eller sjelen, opplevelsene er individuelt forskjellige. Uansett hvordan den enkelte opplever Kristus eller de kreftene som er forbundet med ham - så er det meningsfylt å kalle seg selv til bevissthet så ofte som mulig, noe som kanskje individuelt er kjent gjennom Kristus allerede, slik at en mer direkte kontakt kan bygges på dette - også dersom det ikke kan fastslås noen voldsomme virkninger med en gang.

Med den kraften som dermed danner seg som nådegave i menneskets indre kan den universelle helbredelseskraften forbindes stadig nærmere til den "ytre" Kristus eller Gud. Også her kan opplevelsesmåten være svært individuell, men i dette tilfellet vil den bli svært tydelig, også for omgivelsene. Mens slike yttertilfeller hittil kun hadde skjedd for et fåtall, som dermed gjaldt som "mystikere", "hellige" osv., kan slike opplevelser i økende grad også skje for enklere mennesker i vår "apokalyptiske" tid - selv om dette ikke alltid gjenkjennes som dette, derfor må dette nevnes her. Denne universelle virkningen "utenfra" kan enten bli tatt opp, eller den kan prelle av på en smertefull måte på en barriere hos vedkommende, dersom det ikke er utfoldet seg noe beslektet i det indre - slik at det i dette tilfellet kan oppleves som en "avsagt dom".

Led meg, slik at jeg ikke skader andre på deres vei til Deg,
Før meg, slik at jeg kan hjelpe andre i Din ånd,
beskytt meg på min vei, *
hjelp meg til større samklang med Din kjærlighet.

*) Her kan andre trekkes inn.

En beslektet utvikling i kulturene siden urtiden, i store trekk.

I likhet med utviklingstrinnene fra barn til voksent menneske (s.o.) gjennomgikk også de menneskelige kulturene liknende bevissthetsfaser. Disse førte på den ene siden til nye ferdigheter (en friere vilje, følelse og tanke), men førte på den andre siden til en utvisking av den opprinnelige fortroligheten med hele "skapelsen", og dermed oppsto det problemer. (*Sml. f.eks. Jean Gebser, "Ursprung und Gegenwart" (tysk, Opprinnelse og nåtid)*: etter tur arkaisk, magisk, mytisk, forstandsbevissthet, utover dette kan det utvikle seg en sterkere integrert bevissthet, som f.eks. kan kalles fornuftsbevissthet.) Også fremtredende forbilder har medvirket til at enkelte utviklingstrinn, som kun var små spirer, også kunne utvikle seg til store, i det minste i kulturelt utslagsgivende utstrekning. Dette skjedde til tross for all motstand, men nettopp, som nevnt, ofte med store tap. I den nyere tid er det allerede synlig at menneskeheten og dens folkegrupper osv. står foran den skjebneaktige utfordringen å

foreta mindre og større "kvantehopp" eller evolusjonstrinn, dersom de vil overleve ⁴⁾. Disse ble anlagt for ca. 2000 år siden gjennom Kristus. Dette må ikke lenger skje på bekostning av tilegnede ferdigheter, som forstanden. Når tilstrekkelig mange enkeltpersoner utvikler en stadig mer enhetlig fornuftighetsbevissthet, forbinder seg på nytt med sitt guddommelige opphav ¹⁾, kan veddeløpet med de apokalyptiske katastrofene ennå vinnes med hjelp fra "oven". Til dette hører også en forbindelse til ytre aktivitetsbevegelser, som fredsbevegelsen osv., - alle godvillige har sin "nødvendige" plass i dette "spillet". Mange mennesker - på tvers av etablerte religiøse retninger - søker åpenbart etter dette, de går fremst på vei mot fremtiden og hjelper til med å bearbeide fortiden, selv om det fremdeles hersker mye "middelmådig". Det er spørsmålet om hønen eller egget, om det er den ytre "redningen" som er målet eller om målet er menneskets eksistensielle fremskritt i bevissthet og væren. Tidligere verdiskalaer må nødvendigvis endres, fordi mennesket nemlig kan forestille seg temmelig nøyaktig, hvor det ville føre hen, dersom sivilisasjonens tidligere, foreldede programmer ville fortsette. Slik alle er del av et hele, går også hver gjerning inn i helet.

⁴⁾ Det pessimistiske synet i Herbert Gruhls siste bok "Himmelfahrt ins Nichts" (tysk, Himmelfart i intet) kan dessverre ikke istemmes, fordi en utviklings- eller kraftkilde som han har oversett, kan skimtes - som likevel kun fremstiller en sjanse: Gud.

Inspirer menneskene, slik at de lar beslutninger om liv og død bli i Dine hender *;
Hjelp de som arbeider for Din skapelse,
Før denne verden til gjennombrudd til Din lovede nye tid.**

*) Her kan også enkeltheter trekkes inn eller bearbeides til slutt i en meditativ betraktning, som å 'gjøre ende på den evige eskalasjonen av vold og motvold', 'å frata volden et av dens grunnlag gjennom problemløsninger', 'føre en fredelig dialog mellom velmenende tilhengere i forskjellige religioner',
**) Lukas 11:2, 21:31. Åpenbaring 11:16. Gud kan dele ut den kjærlighet som blir gitt Ham.

Det forestår altså en "vending" til Gud i det små og det store.

Det kommer ikke først og fremst an på "trosforestillinger", altså menneskenes tanker om religion, men på den levde forbindelsen med Gud.

Joh. 16,12-13: Ennå har jeg mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå. Men når sannhetens Ånd kommer, skal han veilede dere til hele sannheten. For han skal ikke tale ut fra seg selv, men si det han hører, og gjøre kjent for dere det som skal komme.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Hjelp til selvtest ved arbeid med hovedtekstene til "Kristusveier" - i det egne indre - og når det gjelder realiseringen i livet.

Generelt:

Har jeg lest "Innføring i meningen og bruken av denne teksten"? (Hvis ikke: les den en gang til, særlig dersom det er mange generelle uklarheter.)

Har jeg studert kapitlene i denne kommentaren i riktig rekkefølge? (Hvis ikke, hvis du seriøst har til hensikt å bli tilhenger av Jesus, bør du helst også studere kapitlene foran.)

Har jeg studert til nå uten å ha den kvelende følelsen av at jeg har gått videre fra steder i teksten som jeg ikke har forstått helt? (I så fall må du gå tilbake til de stedene dette gjelder og prøve å betrakte dem uten fordommer.)

Har jeg lest siden "[metodiske henvisninger til meditasjon...](#)" for å få en dypere forståelse, opplevelse og studium og forsøkt å anvende stoffet?

Har jeg oversikt over mine nåværende evner, karakteregenskaper og min livsstil? (Hvis nei, tenk godt gjennom dette og gjør notater).

Hvis ja: Finnes det i forbindelse med det jeg har studert en slik egenskap som jeg ønsker å forbedre og som jeg vil ta med i bønnen?

Har jeg tenkt over om jeg vil sette de siste erkjennelsene mine ut i livet?

Lar jeg meg allerede lede av samvittigheten min?

Har jeg higet etter eller oppnådd å la meg direkte føres av Gud gjennom Jesus Kristus på min vei?

Hvor står jeg så i mitt forhold til Gud?

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)

Anmerkning: Copyright, Impressum

Du må gjerne skrive ut og kopiere disse Internett-sidene uten å endre innholdet, opphavsretten forblir vår.

Det er ca. 114 sider, alt etter nettelserens eller skriverens innstillinger [.Pdf-versjon, 533 kB](#)

Produsert i denne formen 1991 - 2014, Først offentliggjort på Internett den 30.01.2001, dette er den nye norske utgaven fra den ... med senere forbedringer.

Forfattere: Prosjekt Kristusveier (Christuswege/ Ways of Christ™)

Utgiver av denne Internettutgaven er Helmut Ziegler.

Nettstedet "Kristusveier" er et forsknings- og informasjonsprosjekt. Det har et økumenisk tilsnitt, er uavhengig av kirker, konfesjoner eller andre religionsfellesskap - men retter seg heller ikke mot disse. Troens substans bevares, uten dogmatisk - fundamentalistisk metode. Det misjoneres ikke, og det verves ingen medlemmer. Det tilstrebes ingen gevinst eller politisk innflytelse.

Arbeidsområdene er alle emner rundt kristendommen, og samtidig emner om interreligiøse dialoger med andre religioner. En dyptpløyende beskrivelse av de åndelige sidene ved kristendommen, som til dels har vært helt forsømt, utgjør et nøkkelpunkt. Andre sider av kristendommen som gjelder sosiale spørsmål, anses utfra et differensiert synspunkt som like viktige. (Se også hovedtekstens innføring og de metodiske henvisningene.)

Oversettelsene til de forskjellige språk er ikke alltid nøye kontrollert.

De betyr ikke automatisk en stillingtaken til situasjonene i bestemte land.

Utslagsgivende er nettsidene; i pdf-filen eller i doc-filen er det ikke alltid nødvendigvis tatt hensyn til alle små forbedringer.

Såfremt andres nettsider eller bøker nevnes, stemmer ikke "Kristusveier" automatisk overens med alt innholdet.

E-post: til Kristusveier / ways-of-christ.com: se skjemaet nederst på tekstsiden. Vennligst skriv på tysk eller engelsk, hvis mulig.

En trykt utgave på tysk kan fås hos: Boehm, "Bewusst" , Im Dorfe 21F, D-24146 Kiel, for 3,50 euro. Utgiver og eier av trykksakens opphavsrett er O.Boehm. Utgitt Juli 2001.

[Tilbake til lenkene på denne siden](#)